

9

Ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως τῆς Ἑλλάδος Ὁθωνος
Ἀριθ. 251
τὸ ἐν Ἀθήναις Δικαστήριον τῶν Ἐφετῶν

Συγκείμενον ἀπὸ τοὺς Δικαστὰς Π. Σ. Ὀμηρίδην, Προεδρεύοντα, ἐξαιρουμένου τοῦ Προέδρου Δ. Γ. Σούτσου, Δρ. Ν. Δρόσον, Χ. Αἰνιάνα, Γ. Μ. Καραμάνον, καὶ ἀπόντος τοῦ Δικαστοῦ Ἰω. Γ. Τυπάλδου, τὸν Πάρεδρον Κ. Σ. Πιτάκην, παρόντων τοῦ Ἀντεισαγγελέως Μ. Μαρίνογλου, καὶ τοῦ ὑπογραμματέως Κ. Ν. Τσακανίκα, ἀναπληροῦντος τὸν ἀπόντα Γραμματέα Γ. Γρυπάρην.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν διὰ νὰ δικάσῃ εἰς τρίτον καὶ τελευταῖον βαθμὸν δικαιοδοσίας τὴν ἐξῆς δίκην, μεταξύ τοῦ Πέτρου Μπάου, κατοίκου τῆς Σίφνου, ἐμφανισθέντος, καὶ διορίσαντος εἰς τὸ ἀκροατήριον πληρεξούσιόν του τὸν δικηγόρον Α. Πετσάλην, καὶ τῆς Μοσχοῦς θυγατρὸς τοῦ ποτέ Κωνσταντίνου Μπάου, κατοίκων τῆς αὐτῆς Νήσου, ἐμφανισθείσης διὰ τοῦ συζύγου καὶ ἐπιτρόπου της Ἀποστόλου Γρυπάρη, ὅστις, δυνάμει τῆς πληρεξουσιότητός του, διώρισεν ἐπὶ ἀκροατηρίου πληρεξούσιον τὸν δικηγόρον Σ. Πίληκαν.

Ὑπαρχούσης διαφορᾶς μεταξύ τῆς Μοσχοῦς, θυγατρὸς τοῦ ποτέ Κ. Μπάου, καὶ συζύγου τοῦ Ἀποστόλου Γρυπάρη ἐξ ἑνός, καὶ τοῦ Πέτρου Μπάου, καὶ τινων συγγενῶν τῆς ῥηθείσης Μοσχοῦς ἐξ ἄλλου μέρους, περὶ τῆς κληρονομίας τῆς περιουσίας τοῦ μνημονευθέντος ποτέ Κ. Μπάου, μία εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ διορισθεῖσα ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖον τοῦ Δικαίου ἐδίκασε τὴν διαληφθεῖσαν διαφορὰν, καὶ διὰ τῆς ἀπὸ 24 Σεπτεμβρίου 1825 ἀποφάσεώς της, ἀπεφάσισε τὰ ἐξῆς. «Ἐρευνήσαντες λοιπὸν ἀκριβῶς τὰ ἔγγραφα τῶν ἀντιφερομένων δύο μερῶν, καὶ ἀκούσαντες μετὰ προσοχῆς ὅσα προφορικῶς μᾶς εἶπον, ὀδηγούμενοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνωρισθέντας ἐν τῷ πολιτικῷ ἡμῶν Συντάγματι Βυζαντινοὺς Νόμους, ἀμερολήπτως ἀποφασίζομεν καὶ ἀναφέρομεν εἰς τὸ ἐξοχὸν ὑπουργεῖον τὰ ἐφεξῆς Αον.- Ὁ Κ. Π. Μπάου δὲν ἠρνήθη ὅτι ἡ Κ. Μοσχοῦ εἶναι θυγάτηρ γνήσιος καὶ κληρονόμος τοῦ ἀποθανόντος πατρὸς της· δικαίως λοιπὸν ἐζήτησε κατὰ τὴν ἀναφορὰν (Α) διὰ τοῦ ἐπιτρόπου της δίδοντος τὰς πληρεξουσιότητας (ΒΓ) τὴν πατρικὴν της κληρονομίαν, ἢ ὁποία κρίνομεν ὅτι πρέπει νὰ τῇ ἀποδοθῇ Βον.- εἰς τὴν ἐξάβιβλον τοῦ Ἀρμενοπούλου Σελ. 57 Βιβλ. Α. Τίτλ. ΙΒ.- βλέπομεν οἱ ἀνήλικοι ἕως εἰς τοὺς 13 χρόνους λέγονται τὰ ἀρσενικά, τὰ δὲ θηλυκὰ ἕως εἰς τοὺς 12, καὶ ἕως τότε κυβερνοῦνται ἀπὸ ἐπιτρόπους, ἢ δὲ Κ. Μοσχοῦ εἶναι μεταξύ 14 καὶ 15 ἐτῶν

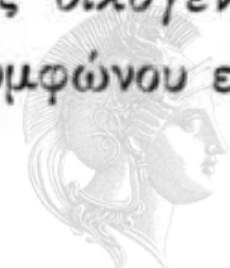

ἡλικίας ὡς οἱ διαφερόμενοι ὁμολογοῦν· ἄρα εἶναι εἰς νόμιμον ἡλικίαν δικαίως λοιπὸν ἐζήτησε καὶ κατὰ τοῦτον τὸν λόγον τὴν πατρικὴν τῆς κληρονομίαν. Γον.- Ἡ Κ. Μοσχοῦ μὴ λαβοῦσα τὴν πατρικὴν τῆς κληρονομίαν ἀπὸ τοὺς πρὸς πατρός συγγενεῖς, ἐζήτησε δι'ἀναφορᾶς ἀπὸ τοὺς Δημογέροντας τῆς Νήσου Σίφνου τὴν ἐξιστόρησιν καὶ μαρτυρίαν τῆς διαφιλονεικουμένης κληρονομίας τῆς, τὴν ὁποίαν καὶ ἔλαβεν ἀπὸ ἐπτὰ Δημογέροντας, ὧν αἱ ὑπογραφαὶ ἐπεκυρώθησαν ἀπὸ τὸ Ἐπαρχεῖον Σίφνου, Μήλου καὶ Κιμῆλου, ὡς φαίνεται εἰς τὸ (Δ). Ἀπὸ αὐτὴν λοιπὸν τὴν ἀξιόπιστον μαρτυρίαν καὶ ἐξιστόρησιν βλέπομεν ὅτι ἡ Κ. Μοσχοῦ δὲν ἔκαμε ζητήματα, μήτ'ἄλογα, μήτε παράνομα, μήτε μὲ τρόπον καθαπτικόν, δι'ὃν οἱ ἐναντίον τῆς τὴν κατηγοροῦν ἄρα δὲν εἶναι δεκτικὴ ἐνοχοποιήσεως διὰ τὸ κίνημά τῆς, μήτε διὰ τὸν τρόπον τοῦτον. Δον.- Διὰ τὸ ἀντίγραφον τοῦ προικοσυμφώνου (ε) μὴ ὄντος βεβαιωμένου ἀπὸ τινος, εἴμεθα εἰς ἀμφιβολίαν ἂν εἶναι γνήσιον. Πίστις δὲ πλήρης πρέπει νὰ δοθῇ μόνον εἰς τὸ πρωτόγραφον δημόσιον προικοσύμφωνον, γενόμενον ἀπὸ τὸν πρὸς πατρός πάππον τῆς Μοσχοῦς, καὶ τὸ ὅποιον κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῶν διαφερομένων εὐρίσκεται εἰς τὸ ἐσφραγισμένον σκρίνιον τοῦ πατρὸς τῆς Μοσχοῦς καὶ κατὰ τὸν Ἀρμενόπουλον Σελ. 266 Βιβλ. Ε' Τίτλ. Ζ' λέγοντα, ἂν ἀποθάνῃ πάππος καὶ ἀφήσῃ υἱοὺς καὶ ἐγγόνους ἀπὸ ἄλλον υἱὸν ὅπου ἀπέθανε, σεбаίνουν οἱ ἔγγονοι εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ πατρὸς αὐτῶν μὲ τὸν υἱὸν του, τουτέστι τὸν θεῖον τους, καὶ κληρονομοῦν τὸν πάππον, καὶ λαμβάνουν εἴτι ἔμελλε νὰ λάβῃ ὁ πατέρας του, κἂν ἄρσενες εἶναι καὶ θήλειες, εἴτε ὑπεξούσιοι, εἴτε αὐτεξούσιοι, ἡ Μοσχοῦ γίνεται κληρονόμος τοῦ πάππου τῆς, καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ τῆς ἀφαιρέσῃ τὸ δικαίωμα. Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς κρίνομεν νὰ λάβῃ τὴν αὐτὴν κληρονομίαν τῆς, ἣν ὁ πάππος τῆς ἐπροίχισεν τὸν πατέρα τῆς με τὸ εἰρημένον ἀρχέτυπον προικοσύμφωνον, τὸ ὅποιον συνεφώνησε μὲ τὸν συμπένθερό τῆς, λέγομεν. Ἡ Μοσχοῦ εἶναι ἀφῆλιξ καὶ ἐπιτρόπων δὲν χρήζει χρεῖαν δ'ἔχει ἐνὸς φροντιστοῦ (procurator) καὶ κατὰ τὸν Ἀρμενόπουλον, ἐκεῖνος ὅπου εἶναι σιμότερα συγγενῆς εἰς βαθμοὺς, ἐκεῖνος γίνεται καὶ ἐπίτροπος. Εἶναι ὡς δῆλον ὁ ἀνὴρ τῆς ὁ σιμότερος συγγενῆς οὗτος λοιπὸν πρέπει νὰ λάβῃ τὴν φροντίδα τῆς πατρικῆς τῆς κληρονομίας, καὶ οὐδεὶς ἄλλος, ἐκτὸς ἐὰν ἔχῃ ἐλαττώματα νόμιμα, διὰ τὰ ὅποια ἄς λάβῃ τὴν φροντίδα ἢ ἐν Σίφνῳ Διοίκησις νὰ ἐξετάσῃ μετὰ τῆς διορισθησομένης Ἐπιτροπῆς. Ἐξιχνιάσαντες δὲ ἐν ἐλάττωμα τοιοῦτον, τότε αὐτοὶ δύνανται ἀντ'αὐτοῦ νὰ καταστήσωσι φροντιστὰς ἐπιεικεῖς ἓνα ἢ δύο. Εἰς τὸ τρίτον ζήτημα νὰ θεωρηθῇ ἂν ὁ Ἀρχιερεὺς καλῶς ποιῶν ἔδωκε τὴν ἄδειαν τῆς στεφανώσεως τῆς Μοσχοῦς, ἐνῶ ἡ οἰκογένεια Μπαίδων ἀντέτεινεν, ὁ ἐπικρατῶν νόμος μᾶς λέγει Σελ. 208 Βιβλ. Γ. Τίτλ. Δ' «Ἡ ὀρφανὴ δύναται νὰ

ὕπανδρευθῇ μὲ ὅποιον θέλει καὶ ὅταν θέλῃ, διότι ἡ κυβέρνησις τῶν πραγμάτων μόνον εἶναι εἰς τὸ θέλημα τοῦ ἐπιτρόπου, καὶ ὅχι ὁ γάμος ὥστε ἡ συμφωνία τοῦ ἐπιτρόπου χρειάζεται εἰς τὴν κυβέρνησιν τῶν πραγμάτων τῆς, καὶ εἶναι χρεώστης νὰ τὴν προικίσῃ καὶ νὰ κάμῃ καὶ τὰ ἔξοδα τοῦ γάμου τῆς. Ἄρα ὁ Ἀρχιερεὺς δὲν ἔκαμῃ τι ἄνομον. Εἰς τὸ Δον. ζήτημα ν' ἀποφασισθῇ τὸ νόμιμον δίκαιον τῆς τροφῆς τῆς χήρας, δευτέρας συζύγου τοῦ πατρὸς τῆς Μοσχοῦς ἐκ τῆς περιουσίας του, ἐξ ἧς νὰ οἰκονομηθῶσι καὶ τὰ ψυχικά του, λέγομεν, ὅτι αὕτη ἡ χήρα ἄς διευθυνθῇ εἰς τὴν διορισθησομένην ἐπιτροπὴν, καὶ ἄς ζητήσῃ τὸ δίκαιόν τῆς κατὰ νόμον διὰ δὲ τὰ ψυχικά τοῦ πατρὸς τῆς Μοσχοῦς νομίζομεν ὅτι οὐδεὶς ἄλλος ἀπὸ τὴν θυγατέρα του Μοσχοῦν δύναται νὰ πονέσῃ τὸν πατέρα τῆς καὶ τὴν ψυχὴν του περισσότερον. Αὕτῃ λοιπὸν ἔχει χρέος νὰ κάμῃ τὰ ψυχικά τοῦ πατρὸς τῆς. Εἰς τὸ ἐζήτημα ζητεῖ ἡ οἰκογένεια Μπαῖδων τὴν ἀποζημίωσιν καὶ ἱκανοποίησιν, τὴν ὁποίαν ὅμως, ἡμεῖς δὲν κρίνομεν δικαίαν, διότι ἡ Κ. Μοσχοῦ ἔκαμῃ ζήτημα καὶ νόμιμον καὶ εὐσχημον. - *Ηον.*- Διὰ τὴν ἐπιτροπείαν (ἀριθ. 2) μὲ τὴν ὁποίαν ἀντικαθιστᾷ ἡ μάμμη τοὺς τῆς Μοσχοῦς ἐπιτρόπους τὸν Ἐκλαμπρότατον Λούην Βρέστη, καὶ τὸν υἱὸν τῆς Κ. Μπάου εἰς τὸ νὰ διευθύνωσι τὴν πατρικὴν κληρονομίαν τῆς Μοσχοῦς, λέγομεν ὅτι ἡ ἐπιτροπεία αὕτη δὲν ἔχει τὸν τόπον τῆς δι' ἃ δικαιώματα εἶπομεν ἀνωτέρω. *θον.*- Εἰς τὸ ἡμερολόγιον (ἀριθ. 3) ὁ Κ. Π. Μπάου, λέγει ὁ ἴδιος ὅτι ἡ μάμμη τῆς Μοσχοῦς πρέπει νὰ ἐπιτροπεύσῃ τὴν Μοσχοῦν οὕσαν ἔτι ἀνήλικον, ἐνθα ἀναφέρει καὶ τὸν παρὰ του. *Εον.*- Διὰ τὴν ἐπιτροπείαν (5) ἣν ἔκαμεν ἡ Κ. Μοσχοῦ δι' ἧς ἀντικαθιστᾷ τὸν πρὸς μητρὸς θεῖον τῆς Κ. Γ. Μάτσαν Ἐπίτροπον εἰς τὸ νὰ λάβῃ τὴν πατρικὴν τῆς κληρονομίαν, κρίνομεν ὅτι εἶναι δικαία, διότι ἀφῆλιξ οὕσα ἔχει τὴν ἄδειαν νὰ κάμῃ ἐπίτροπον κατὰ τὸν Ἀρμενόπουλον Σελ. 305. Βιβλ. ε' Τίτλ. ια' «ἐκεῖνος ὅπου εἶναι σιμότερα συγγενῆς εἰς βαθμοὺς ἐκεῖνος γίνεται ἐπίτροπος». Ἡ πρὸς πατρὸς μάμμη τῆς ὡς δῆλον εἶναι σιμότερος βαθμὸς ἀλλὰ ὁ ἴδιος Σελ. 306. Βιβλ. ε' Τίτλ. ια' λέγει, «εἵτις ἔχει ἔνοχον τὸν νέον ἢ τὰ πράγματά του, ὁ τοιοῦτος παντελῶς νὰ μὴ σεβαίνῃ εἰς τὴν κυβέρνησιν τῶν πραγμάτων ἂν καὶ τὸν κραίνῃ ὁ νόμος, διότι διὰ λόγου του δὲν ἤθελε κάμῃ ὁ τοιοῦτος ἂν λάβῃ τὴν ἐξουσίαν αὐτοῦ τοῦ νέου, καὶ τὴν κυβέρνησιν τῶν πραγμάτων του. Διὸ γράφομεν καὶ νομοθετοῦμεν ἐννόμως, ὅτι ἀνίσως ἐκεῖνος ὅπου γένει κηδεμῶν μήπως ἢ κἀνένα γραμματίον κλέψῃ, ἢ ἄλλας ἀποδείξεις ὅπου θέλουν εἶσθαι τὰς ἀφανίσῃ τοῦ νέου, καὶ ἡ κυβέρνησις αὐτοῦ δὲν θέλει γένει εἰς ὠφέλειαν, ἀλλὰ εἰς βλάβην τῶν πραγμάτων του». Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ Κ. Μοσχοῦ ἰδοῦσα ὅτι οἱ πρὸς πατρὸς συγγενεῖς τῆς θέλουν νὰ σμικρύνουσι τὴν πατρικὴν τῆς περιουσίαν, καὶ λαβοῦσα ὑποψίαν καταχρήσεώς τινος, κατὰ τὴν ἔγγραφον μαρτυρίαν τῶν Δημογερόντων, ἔκαμῃ δικαίως

τὸν πρὸς μητρὸς θεῖον τῆς Κ. Γ. Μάτσαν ἐπίτροπον, καὶ κατέφυγεν εἰς αὐτόν, δὲν δύναται κατὰ ταῦτα νὰ κατηγορηθῇ. ΣΤον- Ὁ Κ. Γ. Μάτσας, ἐπίτροπος ὢν τῆς Κ. Μοσχοῦς, νομίμως ἐζήτησεν, ὡς φαίνεται, εἰς τὸ (στ) δι' ἀναφορᾶς τοῦ πρὸς τὸν Εὐγενέστατον. Κ. Ι. Πανόριον, Τοποτηρητὴν τῆς Διοικήσεως Σίφνου τὴν πατρικὴν τῆς περιουσίαν ἀπὸ τὴν μάμμη καὶ τοὺς πρὸς πατρός θεῖους τῆς. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ μάμμη τροπολογουμένη, ὡς φαίνεται εἰς τὸ ἔγγραφον (Ζ) τὴν ἡρνήθη, οὗτος δ' ἐσφράγισε τὸ σκρίνιον μὲ τὴν τοῦ Γαλλικοῦ Ἀντιπροξένου σφραγίδα, διὰ τοῦτο δὲν εἶναι ἔνοχος κατηγορίας. Ζον.- Εἰς τὴν ἀναφορὰν (ἀρ. 1) τοῦ Π. Μπάου, δι' ἧς οὗτος ζητεῖ ἀπὸ τὴν ἐπιτροπὴν πέντε ζητήματα, λέγομεν εἰς τὸ πρῶτον ζήτημά του. Εἶναι πᾶσα ἀνάγκη νὰ συστήσῃ ἡ Σ. Διοίκησις μίαν ἐπιτροπὴν ἀπὸ δύο ἢ τρία ὑποκείμενα οὐδέτερα καὶ ἀμερόληπτα ἀμφοτέρων τῶν οἰκογενειῶν, ὡς θέλομεν κατωτέρω περὶ αὐτῆς ἐξηγηθῇ. Εἰς τὸ Βον ζήτημά του νὰ διορισθῇ ἐπιτροπή, ἥτις, ὡς λέγει, νὰ ἐπιτροπεύσῃ τὴν πατρικὴν τῆς Μοσχοῦς κληρονομίαν, ἕως εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἡλικιώσεως γράφον τῆς Ἐξαβίβλου τοῦ Ἀρμενοπούλου Βιβλ. Ε. Τίτλ. ια. Ἡμεῖς δὲ λέγομεν καὶ πάλιν ὅτι ἡ Μοσχοῦ οὔσα ὄχι ἀνῆλιξ ἀλλ' ἀφῆλιξ, δὲν χρήζει ἐπιτρόπου, ἀλλὰ φροντιστοῦ, ὡς ἀνωτέρω εἴρηται, καὶ ὅτι τῆς Μοσχοῦς οὔσης προσέτι ὑπανδρευμένης μὲ τὸν Κ. Α. Γρυπάρην, εἶναι δίκαιον νὰ λάβῃ τὴν φροντίδα περὶ τῆς περιουσίας τῆς, ὡς καὶ ἐν τῷ ἀριθμῷ Ζ' ἐλέχθη ὁ ἀνὴρ τῆς, ὡς πλησιέστερος αὐτῆς συγγενῆς, ἐξαιρούμενος μόνον ἀπὸ τὸ δικαίωμα τοῦτο δι' ἐλαττώματά τινα νόμιμα ἐὰν ἔχῃ. Ὁ Κ. Π. Μπάου παραπονῆται εἰς αὐτὸ ὅτι ἡ Μοσχοῦ ὑπανδρεύθη εἰς τὸ πένθιμον τοῦ πατρός τῆς διάστημα. Ἡ Ἐξαβίβλος τοῦ Ἀρμενοπούλου Σελ. 208 Βιβλ. Γ'. Τίτλ. Δ'. δὲν ἐμποδίζει τὸν γάμον, λέγουσα, «Τὰ πένθη τῶν γονέων δὲν ἐμποδίζουν τοὺς γάμους» λέγει δὲ προσέτι ὁ αὐτὸς εἰς τὸ ἡμερολόγιόν του ὅτι καθ' ἃς πληροφορίας ἔλαβεν ἀπὸ σημαντικὰ ὑποκείμενα, ὁ Κ. Α. Γρυπάρης ἐχάρισεν ἐγγράφως εἰς τοὺς Μάτσιδες 6000 γρόσια, τὰ ὅποια ἐχρεωστοῦσεν εἰς τὸν μακαρίτην πατέρα τῆς Μοσχοῦς ἢ τούτων οἰκογένεια, κάμνων πρὸς τούτοις εἰς αὐτοὺς καὶ μίαν χρεωστικὴν ὁμολογίαν δι' ἄλλας ἑξ χιλιάδας γρόσια ἐὰν ἤθελε λάβῃ τὴν Μοσχοῦν εἰς γυναῖκα. Ἡμεῖς δὲ λέγομεν ὅτι κατὰ νόμον ἡ Μοσχοῦ ἂν ἢ κατηγορία αὕτη εἶναι βεβαία, δύναται κάθε καιρὸν νὰ λάβῃ τὸ ἰδικόν τῆς ἀπὸ τὸν κρατοῦντα αὐτὸ, διότι ὁ ἀνὴρ αὐτῆς δὲν ἔχει κάμμιν νόμιμον ἐξουσίαν τοῦ νὰ ἀποξενώσῃ τὴν περιουσίαν τῆς γυναικὸς του. α.- Εἶναι δ' ἀνάγκης ὡς ἐν τῷ παραγράφῳ Ζ' ἀνεφέρθη νὰ διορισθῇ ἡ ἀνωτέρω Ἐπιτροπὴ παρὰ τῆς Σ. Διοικήσεως, ἡ ὁποία ν' ἀνοίξῃ τὸ ἐσφραγισμένον σκρίνιον, καὶ νὰ διαχωρίσῃ ὅλην τὴν πατρικὴν κληρονομίαν τῆς Μοσχοῦς ἀπὸ τὴν περιουσίαν τῆς οἰκογενείας Μπαίδων, καθὼς διαλαμβάνη τὸ ἀρχέτυπον τοῦ δημοσίου προικοσυμφώνου εὐρι-

σκομένου ἐν αὐτῷ καθ' ὅλην τὴν ἔκτασίν του. Εἰς τὸ ἄνοιγμα τοῦτο χρεωστοῦν νὰ παρευρεθῶσι καὶ τὰ δύο διαφερόμενα μέρη ἢ προσωπικῶς ἢ ἀντιπροσώπως, καὶ νὰ ζητήσουν ἀπὸ τὴν αὐτὴν ἐπιτροπὴν ὁ καθεὶς τὸ δίκαιόν του, τὸ ὁποῖον θέλει κρίνει καὶ ἀποφασίσαι ἢ ἰδίᾳ. - Ἐὰν δὲ ἤθελεν εὑρεθῇ κἀνέν ἰδιαίτερον συμφωνητικὸν τοῦ πατρὸς τῆς Μοσχοῦς μετὸν πάππον, τοῦτο θέλει εἶναι ἄκυρον, διότι ἡ Ἐξάβιβλος τοῦ Ἀρμενοπούλου Σελ. 53. ὁ Α. Τίτλ. Θ'. λέγει, «τὰ παράνομα σύμφωνα δὲν ἔχουν κἀμμίαν βεβαίωσιν. Ὁ πάππος τῆς Μοσχοῦς ἦτον ἐλεύθερος ἐν τῷ συμφωνεῖν τὴν προῖκα τοῦ υἱοῦ του μετὰ τοῦ συμπεθέρου του, νὰ τὸν προικίσῃ καὶ χαρίσῃ ὅ,τι ἤθελε, καὶ μετ' ὁποῖαν συμφωνίαν ἐπρόκρινε συμφερωτέραν· εἰδὲ εἰς τὸ μετέπειτα ἔκαμε κἀμμίαν συμφωνίαν μετὸν υἱόν του ὑποχρεώσαν αὐτὸν νὰ δώσῃ ὀπίσω μέρος τῆς χαρισθείσης προικὸς του, ἡ τοιαύτη ἰδιαίτερα συμφωνία εἶν' ἄκυρος καὶ παράνομος κατὰ τὴν ἐξάβιβλον τοῦ Ἀρμενοπούλου Σελ. 59. Βιβλ. Α'. Τίτλ. 1Β. λέγουσαν «ἐκεῖνο ὅπου νὰ χαρίσῃ ὁ πατὴρ εἰς υἱόν του αὐτεξούσιον ἀφήλικά, οὐδὲ μετὰ τὸ θέλημα τοῦ ἀφήλικος δύναται ὁ πατὴρ πλέον νὰ τὸ χαρίσῃ ἄλλου τινός». Ἡ αὐτὴ ἐπιτροπὴ νὰ δύναται οἰκοθεν νὰ διαλύσῃ καὶ ἀποφασίσῃ πᾶσαν διαφορὰν γινομένην περὶ ἰδιοκτῆτος τινός πράγματος ἢ χρέους τοῦ πατρὸς τῆς Μοσχοῦς. Εἰς τὴν ἰδίαν Ἐπιτροπὴν ἃς διευθυνθῇ καὶ τὸ ἐν τῇ ἐνταῦθα γενικῇ Ἀστυνομίᾳ ἐσφραγισμένον κιβώτιον τοῦ πατρὸς τῆς Μοσχοῦς διὰ νὰ ἀνοιχθῇ καὶ αὐτὸ καθ' ὃν τρόπον καὶ τὸ ἐν Σίφνῳ εὑρισκόμενον. Προσέτι αὐτὴ ἡ Ἐπιτροπὴ πρῶτον νὰ προσδιορίσῃ τὴν πληρωμὴν τοῦ χρέους, ἐὰν ἔχῃ τοῦ ἀποθανόντος πατρὸς τῆς Μοσχοῦς, ἀφοῦ διαχωρίσῃ τὴν πατρικὴν ταύτης κληρονομίαν, νὰ κάμῃ διὰ τὰ μένοντα μίαν καταγραφὴν, καὶ νὰ τὰ παραδώσῃ εἰς τὴν Μοσχοῦ. Ἐπειτα νὰ καταγράψῃ καὶ τὴν μητρικὴν τῆς Μοσχοῦς περιουσίαν, καὶ νὰ ἐρευνήσῃ ἐνταυτῷ ἂν ἔγινε κἀμμία κατάχρησις τῆς αὐτῆς κληρονομίας, ὡς λέγει ὁ Κ. Π. Μπάου εἰς τὸ ἡμερολόγιόν του. Καὶ ἂν ἤθελεν εὑρεθῇ τῷ ὄντι κατάχρησις, νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν κρατοῦντα τὰ καταχρηστικῶς δοθέντα πράγματα τῆς Μοσχοῦς, καὶ ἀφοῦ κάμῃ τὴν καταγραφὴν καὶ αὐτῶν νὰ τὰ παραδώσῃ εἰς τὴν ἰδίαν. Τὰ δὲ ἔγγραφα αὐτῶν τῶν καταγραφῶν νὰ δοθῶσι εἰς τὸ αὐτόθι Ἐπαρχεῖον, διὰ φύλαξιν τῶν ὁποίων ἀντίγραφον βεβαιωμένον καὶ μετὰ τὴν σφραγίδα τοῦ Ἐπαρχείου νὰ δοθῇ εἰς τὰς χεῖρας τῆς Μοσχοῦς, διὰ νὰ εἶναι γνωστόν ἐν παντί καιρῷ καὶ Κριτηρίῳ. Ὁ Π. Μπάος ἐπίτροπος τῆς μητρὸς του Αἰκατερίνης Μπάου ἐξεκάλεσεν ἐν μέρει τὴν μνημονευθεῖσαν ἀπόφασιν ἐνώπιον τοῦ παύσαντος Ἀνεκκλήτου Κριτηρίου διὰ τῆς ἀπὸ 15 Φεβρουαρίου 1830 ἀναφορᾶς του, διὰ τῆς ὁποίας ἐξέθεσε τὰ ἑξῆς. «Οἱ γονεῖς μου ὑπεσχέθησαν εἰς τὸν ἀποθανόντα ἀδελφόν μου Κωνσταντῖνον Μπάον εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ γάμου του τὰ ἐνδιαλαμβανόμενα εἰς τὸ ἐπισυναπτό-

μενον σύμφωνον(ὕπὸ στοιχ. Β'.) ὑπὸ τὴν ἐν αὐτῇ αἵρεσιν (conditio). Ὁ εἰρημένος ἀδελφός μου παραδεχθεὶς τὸ σύμφωνον αὐτὸ (κατὰ τὸ ὑπὸ στοιχ. Γ.) ἔγγραφον, ἀπέθανε χωρὶς νὰ ἐκπληρωθῇ ἡ αἵρεσις. Προαποθανούσης τῆς γυναικὸς του ἄφησε ἓν παιδίον κόρην ἀνήλικον, τῆς ὁποίας ἡ μήτηρ μου ἔγινε νόμιμος ἐπίτροπος, λαμβάνουσα συμβοηθοὺς τὸν ὑπογεγραμμένον, καὶ τὸν ἐν Μήλῳ Γαλλικὸν Ἀντιπρόξενον Κ. Λούην Βρέστ. Ἡ εἰρημένη κόρη περιθαλφθεῖσα ἐκ νηπιότητος ἀπὸ τὴν μητέρα μου, ἡρπάχθη εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν δεκατεσσάρων χρόνων ἀπὸ τοὺς ἐκ μητρὸς συγγενεῖς (ἀσπόνδους ἐχθροὺς τῆς οἰκογενείας μας) καὶ ὑπανδρεύθη ἐναντίον τῆς θελήσεως τῆς ἐπιτρόπου καὶ τῶν λοιπῶν ἐκ πατρὸς συγγενῶν, πέντε μῆνας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τῆς. Ὁ σύζυγός τῆς εὐθὺς μετὰ τὸν γάμον ἐκυρίευσεν τὴν μητρικὴν καὶ τὴν φαινομένην πατρικὴν περιουσίαν τῆς, τὴν ὁποίαν ἔκτοτε κατακρατεῖ. Ἡ εἰρημένη κατὰ τὰς ὁδηγίας τοῦ ἀνδρὸς τῆς καὶ τῶν ἐκ μητρὸς συγγενῶν μὴ εὐχαριστουμένη εἰς τὴν περιουσίαν αὐτήν, ἐκίνησεν εἰς τὰ 1825 ἀγωγὴν κατὰ τῆς μητρὸς μου, ἀπαιτοῦσα ὡς μοναδικὴ κληρονόμος τοῦ πατρὸς τῆς, τὰ διαλαμβανόμενα εἰς τὸ ἄνω εἰρημένον σύμφωνον, τὰ ὁποῖα ὁ πατήρ τῆς δὲν εἶχε παραλάβει ποτὲ. Κατὰ συνέπειαν τῆς ἀγωγῆς αὐτῆς ἐδιορίσθη ἐν Ναυπλίῳ Ἐπιτροπὴ Δικαστικὴ, ἣτις ἐξέδωκε τὴν ἀπόφασιν τῆς ὁποίας ἐπισυνάπτεται ἀντίγραφον ὑπὸ στοιχ. Δ'. Ἐπειδὴ ἡ ἐνάγουσα εἶχε διίσχυρισθῇ ὅτι ὑπῆρχε εἰς τὰ ἐσφραγισμένα κιβώτια τοῦ πατρὸς τῆς δημόσιον σύμφωνον ἀναιρετικὸν τοῦ ἀναφερομένου, τοῦ ὑπὸ αἵρεσιν συμφώνου, τὸ ἐνδέκατον ἄρθρον τῆς ἀποφάσεως διατάττει νὰ διορισθῇ ἄλλη ἐπιτροπὴ διὰ νὰ ἐρευνήσῃ εἰς παρουσίαν τῶν διαφερομένων μερῶν τὰ ἀναφερόμενα κιβώτια. Ἡ δευτέρα ἐπιτροπὴ αὕτη ἐδιορίσθη, καὶ ἀνέφερε κατὰ τὸ ὑπὸ στοιχ. Ε'. ἔγγραφόν τῆς ἔκβασιν ἐρεύνης. Ἀκολούθως ἡ εἰρημένη ἀποφασίς πρέπει νὰ θεωρῇται ὡς δικάσασα ὀριστικῶς, ὅτι τὸ ἀμφισβητούμενον σύμφωνον ἦτον τῶντι ὑπὸ αἵρεσιν, καὶ ὅτι ἡ αἵρεσις αὕτη δὲν ἐπληρώθη. Δυνάμει τῆς υπ'ἀριθ. 849 ἐπιστολῆς τῆς Κυβερνήσεως πρὸς τὸ Ἀνέκκλητον, ἐκκαλῶν κατὰ μέρος τὴν εἰρημένην ἀποφασίς, ἀπαιτῶ κατὰ τὸ παρὸν τὰ ἐξῆς ἀπαιτηθέντα ἀπὸ ἐμὲ εἰς τὴν προηγουμένην διαδικασίαν, καὶ ἀπορρίφθέντα εἰς τὴν ἀπόφασιν. α.- Να παραδοθῇ εἰς τὴν διοίκησιν οὔτινος ἀνήκει ἡ παρανόμως κατακρατούμενη μητρικὴ καὶ πατρικὴ περιουσία τῆς εἰρημένης ἀφήλικος μὲ πᾶν ἐπακόλουθον, ἕως νὰ φθάσῃ ἡ ἀφῆλιξ εἰς νόμου ἡλικίαν. β.- Νὰ πληρωθοῦν εἰς τὴν μητέρα μου ὅθεν ἀνήκει αἱ ζημίαι καὶ τὰ ἐξοδὰ τῆς καὶ τὰ λοιπὰ, ὅσα προῆλθον ἐκ τῆς ἀγωγῆς αὐτῆς, καὶ τῆς μετέπειτα παρακοῆς τῆς ἐναγούσης εἰς τὰς περὶ ἐκτελέσεως διαταγὰς τῆς Κυβερνήσεως. Ὁ Α. Γρυπάρης διὰ τῆς πρὸς τὸ διαληφθὲν Κριτήριον ἀπὸ 20 Μαρτίου ἀναφορᾶς του ἐξέθεσεν εἰς ἀπάντησιν τὰ ἐξῆς.

«Κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν συνήθειαν εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, ὅπου καὶ οἱ ἄνδρες καὶ αἱ γυναῖκες προικίζονται ὅταν νυμφεύονται, ὁ μακαρίτης Κωνσταντῖνος Μπάος κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ γάμου του μετὰ τῆς Κ. Ρηνάκης θυγατρὸς τοῦ Κωνσταντίνου Π. Μάτσα, ἐπροικίσθη ἀπὸ τοὺς γονεῖς του μὲ τὰ διαλαμβανόμενα εἰς τὸ ἀπὸ 9 Ἀπριλίου 1808 προικοσύμφωνον ἀντικείμενα. Ἐκ τούτων καθὼς ἐμφαίνεται ἀπὸ τὸ ῥηθέν προικοσύμφωνον τὰ μὲν ἐδόθησαν εὐθὺς εἰς αὐτὸν ὑπὸ διαλυτικὴν αἵρεσιν (*sous condition resolutoire*) τὰ δὲ ὑπεσχέθησαν νὰ δοθοῦν μετὰ τὸν θάνατον τῶν προικιζόντων ὑπὸ ἀνηρτημένην αἵρεσιν (*sous condition).* Καὶ αἱ δύο αἵρέσεις συνίσταντο εἰς τοῦτο· ἡ μὲν διαλυτικὴ ἂν δὲν ἔχουν υἱοὶ καὶ διάδοχοι ἀπὸ τὴν σύζευξίν του μὲ τὴν Ρηνάκην, νὰ ἐπιστραφοῦν ὀπίσω μετὰ τὸν θάνατόν του τὰ ὅποια ἤδη τὸν εἶχον δοθῇ, ἡ δὲ ἀνηρτημένη, ἂν γεννηθοῦν υἱοὶ καὶ διάδοχοι νὰ μὴν ἐπιστραφοῦν τὰ ἤδη δοθέντα, ὥς νὰ δοθοῦν πρὸς τούτοις μετὰ τὸν θάνατον τῶν γονέων τὰ ὑποσχεθέντα παρ' αὐτῶν (εἰς τὰ συναλλάγματα ὁ καθεὶς λογίζεται ἀπὸ τὸν νόμον ὅτι ὑπόσχεται ἢ ὑποχρεώνει τὸν ἑαυτὸν του καὶ τοὺς ἀπογόνους). Αἱ ῥηθεῖσαι αἵρέσεις ἐπληρώθησαν ἀκριβέστατα, καὶ αἱ ἐναντίον ἀξιώσεις τοῦ Κ. Π. Μπάου στηρίζονται εἰς σαθροτάτας καὶ παραλόγους βάσεις, ἢ διὰ νὰ εἶπω καλύτερα, εἶναι ὁλότελα παράνομοι. Ὁ ποτὲ Κωνσταντῖνος Μπάος ἐγέννησεν ἀπὸ τὴν σύζευξίν του μὲ τὴν Ῥηνάκην τὴν Μοσχοῦ, τῆς ὁποίας εἶμαι σύζυγος καὶ ἐπίτροπος. Ἀλλ' ὁ Κ. Π. Μπάος ἀξιώνει, ὅτι αὕτη, ὥς θυγάτηρ, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κληρονομήσῃ, καὶ ὅτι εἰς τὴν ἔκφρασιν τοῦ προικοσυμφώνου υἱοὶ καὶ διάδοχοι δὲν συμπεριλαμβάνονται αἱ κόραι· οὕτως τὸ ἐξήγησεν ἡ νομικὴ κεφαλὴ του τυφλωθεῖσα ἀπὸ τὴν ἰδιοτέλειαν. Ἄς εἰδωμεν ὅμως πῶς τὸ ἐρμηνεύει ὁ νομοθέτης μας. Ὁ Ἀρμενόπουλος βιβλ. Ε'. Τίτλ. 10'. ἄρθ. 3. λέγει ῥητῶς. «Ὁ εἰπὼν τοῖς ἐμοῖς υἱοῖς ἀφήμι τόδε καὶ τὰς θυγατέρας καὶ οὐκ εἶπε, δηλοῖ, καὶ ἀπλῶς πάντας τοὺς παῖδας οὓς ἔχει οὐ μόνον ἐπὶ ληγάτων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλου οἴουδ' ἂν ποτε πράγματος, τὸ γὰρ προτιμότερον ὄνομα τὸ υἱοῦς, συμπεριλαμβάνει καὶ τὰ τῶν θυγατέρων ὄνομα ὥς ἔλαττον. Τοῦτο ἀναμφιβόλως θέλει κλείσει τὸ στόμα τῶν ἀντιδίκων μου, ἐὰν θέλει διαλύσῃ πᾶσαν ἀμφιβολίαν ἂν ποτε ὑπῆρξεν. Ὁ Κ. Π. Μπάος πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν ἀδίκων σκοπῶν του ἀναφέρει τοὺς πολλοὺς μήνας μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν γάμων κατὰ τὴν 14 Δεκεμβρίου 1808 γεγонуῖαν μυστικὴν προσθήκην εἰς τὸ προικοσύμφωνον ἀπὸ τὸν μακαρίτην Κωνσταντῖνον Μπάον, διὰ τῆς ὁποίας τροπολογεῖ τὸ πρὸ τοῦ γάμου ἀπὸ τοὺς γονεῖς του γραφέν προικοσύμφωνον. Αὕτη ἡ δόλιος μεταξὺ πατρὸς καὶ υἱοῦ βουλευθεῖσα προσθήκη, ἔμεινε διὰ παντὸς μυστικὴ εἰς ὅλους, καὶ μάλιστα εἰς τοὺς γονεῖς τῆς συζύγου τοῦ Κωνσταντίνου Μπάου, εἰς τοὺς ὁποίους ἐδόθη μόνον τὸ ἐπισυναπτόμενον ἀπὸ 9 Ἀπριλίου 1808 προικοσύμφωνον χωρὶς τῆς

προσθήκης, και οί οποίοι δια τοῦτο παρεκινήθησαν νά δώσουν τήν θυγατέρα των εἰς γάμον εἰς τόν Κωνσταντῖνον Μπάον. Ἄν τοὺς ἦταν γνωστή ἡ προσθήκη εἰς τὸ προικοσύμφωνον, βεβαίως δὲν ἤθελε συμβεῖ τὸ οὐσιαστικότερον ἀπ' ὅλα τὰ συναλλάγματα, ὁ γάμος. Οἱ γονεῖς ἐξ αἰτίας τοῦ πρώτου συμφωνητικοῦ τοῦ μόνου γνωστοῦ εἰς αὐτοὺς ἔδωκαν τήν θυγατέρα των, τῆς ὁποίας τήν εὐτυχίαν, καθὼς καὶ τῶν τέκνων της εἶχον περὶ πολλοῦ. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ ἀπὸ 14 Δεκεμβρίου 1808 προσθήκη εἰς τὸ προικοσύμφωνον, γενομένη μυστική, χωρὶς τῆς εἰδήσεως καὶ ἐναντίον τῆς ὑποτιθεμένης θελήσεως τῶν ἐχόντων συμφέροντα εἰς τὸν γάμον, ἔχει ὡς βάσιν τὸν δόλον καὶ τήν ἀπάτην δὲν δύναται νά ἔχη κἀνέν κῦρος. Ἐκτὸς τούτου τὸ δίκαιον τῆς προικὸς εἶναι τοῦ δημοσίου δίκην, καὶ ὁ κύριος σκοπὸς τῆς προικὸς εἶναι νά φυλάξῃ τὰ γεννηθησόμενα ἀπὸ τὸν γάμον τέκνα ἀπὸ τὴν δυστυχίαν, καὶ νά διατηρήσῃ εἰς αὐτὰ ἓνα τελευταῖον πόρον· κἀνεῖς λοιπὸν οὔτε ὁ πατήρ, οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε καὶ οἱ δύο μαζὶ δὲν ἡμποροῦν νά ἀποξενώσουν τήν προῖκα, ἡ ὁποία ἐδόθη μίαν φορά· ὁ Ἀρμενόπουλος τὸ διατάττει εἰς πολλὰ μέρη, καθὼς καὶ τὸ Ῥωμαϊκὸν Δίκαιον. Ἐπειδὴ κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν Νήσων τοῦ Αἰγαίου Πελάγους προικίζονται ὄχι μόνον αἱ γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄνδρες, οἱ αὐτοὶ νόμοι ὑπερασπίζονται καὶ τὰς εἰς αὐτοὺς διδομένας προῖκας, αἱ ὁποῖαι ὑπόκεινται εἰς τοὺς αὐτοὺς κανόνας· ὅθεν ὁ Κ. Κωνσταντῖνος Μπάος καὶ δια τοῦτον τὸν λόγον, θέλων διὰ τῆς ἀπὸ 14 Δεκεμβρίου 1808 προσθήκης του εἰς τὸ προικοσύμφωνον νά ἀποξενώσῃ τήν δοθεῖσαν εἰς αὐτὸν προῖκα, καὶ νά τὴν στερήσῃ ἀπὸ τὰ τέκνα του, τὰ ὁποῖα ἔμελλον νά γεννηθοῦν, ἔκαμε πρᾶξιν πάντη ἀνίσχυρον καὶ ἄκυρον, ὡς ἐναντίον τῶν νόμων καὶ τῶν καλῶν ἡθῶν. Ἀφοῦ ὑπεγράφη τὸ ἀπὸ 9 Ἀπριλίου 1808 προικοσύμφωνον, καὶ ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι, ὁ ποτὲ Κωνσταντῖνος Μπάος ἐξουσίαζεν ἤδη τινὰ ἐκ τῶν διαλαμβανομένων εἰς τὸ προικοσύμφωνον πραγμάτων, καὶ μετὰ τὴν γέννησιν τέκνων εἶχε τὴν βεβαιότητα νά ἐξουσιάσῃ καὶ τὰ ἐπίλοιπα. Ἄν πρὶν ἀκόμη γεννηθοῦν τέκνα τὰ ἐχάρισεν, ἡ δωρεά, ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω ἰσχυροτάτων λόγων, ἀνατρέπεται πρὸς τούτοις καὶ διὰ τὴν ἐπιγέννησιν τέκνων. Ἡ ἐπιγέννησις λοιπὸν τῆς Κ. Μοσχοῦς ἀνέτρεψε τὴν διὰ πολλοὺς ἄλλους λόγους ἄκυρον προσθήκην εἰς τὸ προικοσύμφωνον τοῦ ποτὲ Κ. Μπάου, καὶ τὴν πρὸς τὸν πατέρα του δωρεάν περιπλέον ἡ δωρεά εἶναι συνάλλαγμα· εἰς κάθε συνάλλαγμα εἶναι ἀναγκαία ἡ συναίνεσις τῶν δύο μερῶν, χωρὶς τῆς ὁποίας συνάλλαγμα δὲν ὑπάρχει. Ἄν ὁ ποτὲ Κ. Μπάος ἔδωκε δωρεάν εἰς τὸν πατέρα του, αὐτὸς δὲν τὴν ἐδέχθη εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του, ἡ ὁποία ἔλαβε τέλος πρὸ τῆς τοῦ υἱοῦ του, καὶ εἰς τὴν ἰδίαν διαθήκην του δὲν ἀναφέρει τίποτε περὶ τῶν δοθέντων εἰς προῖκα πραγμάτων εἰς τὸν Κ. Μπάον, ἐνῶ διατάττει καταλεπτῶς περὶ ὅλων τῶν ἐπιλοίπων. Ἡ ἀπὸ

14 Δεκεμβρίου 1808 προσθήκη τοῦ ποτὲ Κ. Μπάου εἰς τὸ ἀπὸ 9 Ἀπριλίου 1808 προικοσύμφωνον εἶναι πρὸς τούτοις παράνομος, διότι ἔχει σκοπὸν νὰ ἀνατρέψῃ τὴν τάξιν τῶν κληρονομιῶν, καὶ νὰ προτιμήσῃ τοὺς ἀνιόντας ἀπὸ τοὺς κατιόντας συγγενεῖς, ἐναντίον τῆς διατάξεως τοῦ νόμου μας. Ἀρμεν. βιβλ. ε'. Τίτλ., καὶ διότι ἠθέλησε ν' ἀποκληρώσῃ τὰς γεννηθησομένας θυγατέρας του ἀπὸ τὴν κληρονομίαν τῶν ὑπαρχόντων του, ἐν ᾧ, ἡ ἀποκλήρωσις δὲν δύναται νὰ ἔχῃ χώραν, παρὰ διὰ τὰς ὀνομαστικὰ ἀναφερομένας εὐλόγους αἰτίας, προβλεφθείσας ἀπὸ τὸν νόμον. Ἀρμενόπουλος βιβλ. Ε'. Τίτλ. 9 περί ἀποκλήρων υἱῶν. Αὕτη λοιπὸν ἡ προσθήκη τοῦ Κ. Κωνσταντίνου Μπάου, ὡς παράνομος δι' ὅλους τοὺς ἀνωτέρω λόγους, δὲν ἔχει ἰσχύν κάμμιαν, ἐπειδὴ τὰ παράνομα σύμφωνα δὲν ἔχουν κάμμιαν βεβαίωσιν λέγει ὁ Ἀρμεν. Βιβλ. α'. Τίτλ. 9.- Ὁ μακαρίτης Κωνσταντῖνος Μπάος ἀπέθανε κατὰ τὸ 1824 εἰς Ναύπλιον, ἀφήσας ὀρφανὴν τὴν γνήσιον θυγατέρα του Μοσχοῦ εἰς ἡλικίαν 15 χρόνων. Μόλις ὁ θάνατός του ἔγινε γνωστός, καὶ ἡ Κ. Αἰκατερινιὰ Ἰωάννου Μπάου, ἀφύσικος μάμμη τῆς ὀρφανῆς, σύμφωνα μὲ τὸν φίλτατον υἱὸν τῆς Κ. Π. Μπάον, ἀπεφάσισαν νὰ στερήσουν τὴν ἐπιβάλλουσαν κληρονομίαν ἀπὸ τὴν δυστυχῇ Μοσχοῦ· εὐγαλαν εἰς τὸ μέσον τὴν μυστικὴν καὶ παράνομον προσθήκην εἰς τὸ προικοσύμφωνον, ἐπεριμάζωξαν ὅλα τὰ πράγματα τοῦ μακαρίτου ὡς καλοὶ κύριοι, οἰκειοποιήθησαν ὅσα ἔκριναν εὐλογον, καὶ τὰ ἐπίλοιπα τὰ ἐσφράγισαν μὲ ἀγγλικὴν σφραγίδα, τὴν ὁποίαν ἐκράτει ὁ Κ. Π. Μπάος ὡς Βρετανικὸς Πράκτωρ. Αὐτὰ τὰ πλήρη μίσους κινήματα τῆς μάμμης τῆς καὶ τοῦ θείου τῆς Πέτρου Μπάου ἰδοῦσα ἡ Μοσχοῦ, κατέφυγεν εἰς τὴν προστασίαν τοῦ πρὸς μητρὸς θείου τῆς Κ. Γεωργίου Μάτσα, τρεῖς μῆνας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός τῆς. Ὁ θεῖος τῆς ἐζήτησε διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2 ἐγγράφου τοῦ τὴν ἀπὸ τὴν μάμμη τῆς κατακρατουμένην πατρικὴν καὶ μητρικὴν περιουσίαν τῆς ἀνεψιάς του, τὴν ὁποίαν ἠθέλε νὰ ὑπανδρεύσῃ μετ' ἐμοῦ. Ἐπειτα καὶ ἡ ἰδία διεμαρτυρήθη περὶ τῆς κατακρατουμένης περιουσίας τῆς, καὶ ἀνεφέρθη καὶ πρὸς τὸν Ἐπαρχον τῆς Σίφνου, καὶ πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν, ἡ ὁποία διὰ τοῦ Ὑπουργείου τοῦ Δικαίου διώρισε τριμελῆ Δικαστικὴν Ἐπιτροπὴν διὰ νὰ δικάσῃ τὴν μεταξὺ συζύγου μου καὶ τῆς μάμμης τῆς Αἰκατερίνης Ἰω. Μπάου ὑπόθεσιν. Ἡ ἐπιτροπὴ ἐκείνη ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 24 Σεπτεμβρίου 1825 ἀπόφασίν τῆς. Ἀλλ' ἡ Κ. Αἰκατερινιὰ Ἰω. Μπάου, καὶ ὁ ἐπίτροπός τῆς Πέτρος Μπάος, ὠφελούμενος ἀπὸ τὴν παρελθοῦσαν ἀναρχίαν καὶ ἀπὸ ἄλλας περιστάσεις, ἀπέφυγεν τὴν ἐκτέλεσίν τῆς, καὶ κατακρατῶν μέχρι τοῦδε σχεδὸν ὅλην τὴν περιουσίαν τῆς συζύγου μου, τόσον προικιμαίαν, ὅσον καὶ ιδιόκτητον τοῦ πατρός τῆς, καθὼς καὶ μέρος τῆς μητρικῆς περιουσίας τῆς. Τὴν ἀναφορὰν τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς συνισταμένης ἀπὸ τοὺς Κυρίους Ν. Βιτάλην, Δ. Κώπαν καὶ Βασίλειον Ἀθανασίου, μηνολογη-

μένην ἀπὸ 22 Δεκεμβρίου 1826, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπιμένουν οἱ ἀντίδικοί μου, τὴν θεωρῶ ὡς παράνομον, ἄτακτον, περιέχουσιν ψεύδη, καὶ ἐπομένως ἀπαράδεκτον καὶ ἀνίσχυρον κατὰ τὰ ἀποτελέσματα τῆς. Τὸ Ζ' Ἄρθρον τῆς ἀποφάσεως τῆς Δικαστικῆς Ἐπιτροπῆς διατάττει νὰ συστήσῃ ἡ Σ. Κυβέρνησις ἐπιτροπὴν ἀπὸ δύο ἢ τρία πρόσωπα οὐδέτερα καὶ ἀμερόληπτα. Ἀλλὰ πρῶτον ἡ Σ. Κυβέρνησις δὲν τὰ ἐδιώρισεν, ἀλλ' ἡ διευθυντικὴ τοῦ Αἰγαίου Πελάγους Ἐπιτροπὴ. 2ον.- Τὰ συνιστῶντα αὐτὴν πρόσωπα δὲν ἐφέρθησαν ἀμερολήπτως, διότι ἐκατοίκησαν εἰς τὴν οἰκίαν τῶν ἀντιδίκων μου εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐξετάσεως, καὶ ἐκεῖ ἔτρωγαν, ἔπιναν καὶ εὐθυμοῦσαν· ἐπομένως ἡ ἀναφορά των εἶναι ὑπαγορευμένη ἀπὸ τὴν μεροληψίαν. 3ον.- Περιέχει ψεύδη, διότι λέγει ἀκούσαμεν παρὰ τῶν ἐφόρων καὶ τινων ἄλλων (μὴ ὀνομαζομένων) ὅτι ὁ Ἰωάννης Μπάος καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐκοινοποίησαν τὴν συμφωνίαν ταύτην (τὴν μυστικὴν προσθήκην εἰς τὸ προικοσύμφωνον) ἐνῶ οἱ ἔφοροι, τοὺς ὁποίους ὀνομάζουν εἶναι ὑπογεγραμμένοι εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 8 ἔγγραφον πρὸς τὸ ὑπουργεῖον τῶν ἐσωτερικῶν, καὶ εἰς τοῦτο λέγουν ῥητῶς, ὅτι αὕτη ἡ προσθήκη ἔγινεν ἐν κρυπτῷ. Δι' ὅλους λοιπὸν τοὺς ἀνωτέρω λόγους ζητῶ ἀπὸ τὴν εὐθυδικίαν τοῦ Σ. τούτου Κριτηρίου νὰ καταδικασθῇ ἡ Κ. Αἰκατερινία Ἰω. Μπάου νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν σύζυγόν μου Μοσχοῦν. α.- Ὅλην τὴν περιουσίαν τοῦ μακαρίτου Κ. Μπάου, πατρὸς αὐτῆς, κατὰ τὴν ἐπισυναπτομένην καταγραφὴν ὑπ' ἀριθ. 3, ἡ ὁποία εὑρέθη εἰς τὸ κιβώτιόν του ὅταν ἠνοιχθῇ. Τὴν πλέον παραμικρὰν ἔλλειψιν τὴν θεωρῶ ὡς σφετερισμὸν τῆς Κ. Αἰκατερινίας Ἰω. Μπάου καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ ἐπιτρόπου τῆς Πέτρου Μπάου, οἱ ὅποιοι εἶχον εἰς χεῖρας των τὰ πράγματα τοῦ πενθεροῦ μου πρὶν σφραγισθοῦν, καὶ ὁ Π. Μπάος μάλιστα καὶ μετὰ τὴν σφράγισιν ἐπεχειρίσθη διὰ νὰ παραχαράξῃ σφραγίδας, καθὼς ἀπὸ τὸ ὑπ' ἀριθμ. 9 ἀποδεικτικὸν ἐμφαίνεται καὶ τοῦ ὁποίου ὁ σκοπὸς ἂν τότε δὲν ἐπέτυχεν, ἐνδέχεται νὰ ἐτελεσφόρῃ σὰν ἄλλοτε. Βον.- Τὴν περιουσίαν τῆς μητρὸς τῆς συζύγου μου κατὰ τὸν ἐπισυναπτόμενον κατάλογον ὑπ' ἀριθ. 4, ἐξαιρουμένων τῶν εἰς τὸν ὑπ' ἀριθ. 5 κατάλογον ἐμπεριεχομένων ἀντικειμένων, τὰ ὁποῖα ἐλήφθησαν, καθὼς καὶ τῶν ἀκινήτων μητρικῶν κτημάτων. Γον.- Τὴν διαφύλαξιν τοῦ δικαιώματος νὰ λάβῃ ἡ Μοσχοῦ ἢ οἱ κληρονόμοι τῆς μετὰ τὸν θάνατον τῆς μάμμης τῆς Αἰκατερινίας Ἰω. Μπάου, ὅσα πράγματα ἐδόθησαν εἰς τὸν πατέρα τῆς διὰ τοῦ προικοσυμφώνου, ὑπὸ αἵρεσιν νὰ τὰ λάβῃ μετὰ τὸν θάνατον τῶν προικιζόντων. Δον.- Τοὺς τόκους ὅλων τῶν κατακρατουμένων πραγμάτων καὶ χρημάτων ἀπὸ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς τῆς, καθὼς καὶ τὴν πληρωμὴν αὐτῶν κατὰ τὴν τότε τιμὴν τοῦ νομίσματος. Εον.- Νὰ καταδικασθῇ νὰ πληρώσῃ ὅλας τὰς προκυψάσας εἰς τὴν Μοσχοῦ ζημίας ἐξ αἰτίας τῶν χρονοτριβῶν κ.τ.λ. καθὼς καὶ τὰ δικαστικὰ δικαιώματα καὶ ἐξόδα». Τὸ Ἀνέκ-

κλητον Κριτήριοι ἐξέδωκε τὴν ἀπὸ 30 Σεπτεμβρίου 1830 ὑπ'ἀριθ. 71 ἀπόφασίν του, διὰ τῆς ὁποίας σκεφθέν α"Ὅτι ὁ κατὰ τὰ ἔθιμα τοῦ Αἰγαίου Πελάγους παρὰ τοῦ ἰδίου πατρὸς προικιζόμενος υἱὸς, καίτοι χαίρει τὸ δίκαιον, συνεστῶτος τοῦ γάμου, νὰ πωλήσῃ καὶ τὰ εἰς ἰδίαν προῖκα ληφθέντα κτήματα, ὥστε κατὰ τοῦτο διαφέρει ἢ λεγομένη προῖξ τοῦ ἀνδρὸς ἀπὸ τὴν προῖκα τῆς γυναικὸς, δὲν ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι ἢ προῖξ αὕτη μένει εἰς τὴν ἀπόλυτον κυριότητα τοῦ προικισθέντος, καὶ ὅτι δὲν ὑπόκειται εἰς καμμίαν ἰδιαιτέραν ἐνοχλήν. Αὐτ.- Διότι ἂν οἱ γονεῖς τῶν μνηστευομένων ὑπόσχονται ἀμοιβαίᾳ συναινέσει τὴν προῖκα τῶν ἰδίων τέκνων εἰς προμήθειαν τῆς εὐδαιμονίας αὐτῶν, καὶ τῆς ἀνατροφῆς τῶν ἐξ αὐτῶν γεννηθησομένων ἐγγόνων, ἂν ἕκαστον τῶν μερῶν εἰς τοιαύτην περίπτωσιν ὑπόσχεται προῖκα καὶ δέχεται τὴν τῆς προικὸς ὑπόσχεσιν τοῦ ἄλλου μέρους, νομίζων οὕτω νὰ ἀσφαλίσῃ ὅπως οὖν τὴν τύχην τοῦ μέλλοντος γάμου καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ τέκνων, φαίνεται ὅτι δὲν εἶναι πλέον συγχωρημένον πρὸς ἓν τῶν αὐτῶν μερῶν, χωρὶς τὴν συγκατάθεσιν τοῦ ἄλλου, νὰ παραβῇ καὶ ματαιώσῃ τὸν σκοπὸν τοῦ συναλλάγματος, δωρησάμενον τὴν ἰδίαν προῖκα. Βον.- Διότι πολὺ διαφέρει, ὡς πρὸς τὰ ἀποτελέσματα, ἢ πώλησις τινὸς ἀγαθοῦ ἐκ τῆς διὰ δωρεᾶς ἐκποιήσεως, καθόσον ἢ μὲν πρώτη δὲν ἐλαττώνει τὴν περιουσίαν, ἀλλὰ εἰσάγει εἰς τὸν οἶκον ἀντὶ τοῦ ἀποξενωθέντος κτήματος τὸ ἀντίτιμον αὐτοῦ, ἢ δὲ δωρεὰ στερεῖ παντάπασι τὸν οἶκον σμικρύνουσα τοσοῦτον τὴν περιουσίαν του ὅσον εἶναι ἢ ἄξία τοῦ δωρήματος, ὥστε ἂν ὁ προικισθεὶς ἀνὴρ ἔχῃ τὸ ἐλεύθερον νὰ πωλήσῃ καὶ ἄλλως νὰ διαπραγματεύεται διὰ τὸ συμφέρον τοῦ οἴκου του τὰ κτήματα τῆς προικὸς του, δὲν ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι χαίρει καὶ τὸ δίκαιον τοῦ νὰ δωρῇται αὐτὰ χωρὶς ἀμοιβῆς. Γον.- Διότι ἂν ἐμποδίζεται, συνεστῶτος τοῦ γάμου, πᾶσα ὁποιαδήποτε ἐκποίησις ἢ διαπραγματεύσις τῆς γυναικείας προικὸς (ἐκτὸς τῶν σπανίων προσδιορισμένων ὑπὸ τοῦ νόμου), ἐὰν ἐμποδίζεται καὶ αὕτη ἢ διαχείρισις τῆς προικὸς πρὸς τὴν ὑπανδρὸν γυναῖκα, τοῦτο προκύπτει τὸ μὲν πρῶτον διὰ τὸν κίνδυνον, μήπως ὁ ἀνὴρ ἐπηρεάζων τὸ πνεῦμα τῆς γυναικὸς, καὶ χαίρων τὴν δεσποτείαν τοῦ οἴκου, φθείρῃ ἢ ζημιώσῃ τὴν αὐτὴν προῖκα· τὸ δεύτερον δὲ, διότι ἢ διοίκησις τοῦ οἴκου, τοῦ ὁποίου μέρος εἶναι καὶ ἢ προῖξ, διὰ τὸ ἀσθενὲς τῆς γυναικείας φύσεως, πρὸς αὐτὸν μόνον ἀνήκει.- Ὅτι ἐκτὸς ὅπου ἢ διὰ δωρεᾶς ἀποξένωσις τῆς τοιαύτης προικὸς εἶναι ἐναντία εἰς τὸ πνεῦμα καὶ εἰς τὰς ὑπονοουμένας αἱρέσεις τοῦ περὶ προικῶν συναλλάγματος, ἢ περὶ τούτου ἀπόλυτος ἐλευθερία τοῦ ἀνδρὸς ἤθελε παραχωρήσει πρὸς τὸ μέρος του τὴν ἐπικίνδυνον ἐξουσίαν τοῦ νὰ ἀπατήσῃ ἀναιδῶς καὶ ἀκολάστως τὸ μέρος τῆς γυναικὸς, ἐπιστρέφων τὴν προῖκα πρὸς τὸν προικίζοντα, ἀφοῦ μὲ τὸ θέλγητρον αὐτῆς κατέκτησε τοὺς συγγενεῖς τῆς γυναικὸς εἰς ἀναλόγους θυσίας. Ὅτι ἐπειδὴ ὁμως ἢ περὶ ἧς ὁ λόγος δωρεὰ δὲν ἔπρεπε νὰ

ἔχῃ ἐνέργειαν εἰμὴ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός, δηλαδή μετὰ τὴν φυσικὴν διάλυσιν τοῦ γάμου, ἐὰν ὁ Κωνσταντῖνος ἀπέθνησκε χωρὶς ἀρσενικῶν τέκνων.- Ἐπειδὴ τῶντι δὲν ἔπαυσε μέχρι θανάτου νὰ κατέχῃ αὐτός, καὶ μετὰ τὴν δωρεάν, τὰ ὅποια ἀπ'ἀρχῆς ἔλαβε παρὰ τοῦ πατρὸς προικιμαῖα πράγματα, καὶ ἐπειδὴ οὐδὲ ἡ γυνὴ ἐμποδίζεται νὰ διαθέσῃ ὅπως καὶ ἂν βούλεται περὶ τῆς προικὸς τῆς διὰ τὸν μετὰ θάνατον χρόνον (καίτοι διὰ μόνης διαθήκης, διότι πᾶσα ἄλλη ἐν τοῖς ζῶσι πρᾶξις περὶ προικὸς διὰ τὸ πρὸς τὸν ἄνδρα ὑπεξούσιόν της, εἶναι πρὸς αὐτὴν ἀπηγορευμένον συνεστῶτος τοῦ γάμου) ἐὰν ὁμως φυλάξῃ τὰ ὅσα ὑπὲρ τῶν τέκνων καὶ ἄλλων διατάττουν οἱ νόμοι, ἢ διαληφθεῖσα δωρεὰ δὲν κωλύεται παντάπασιν, ἀλλὰ δύναται νὰ παύσῃ ὑπὸ μέμψιν κατὰ μίμησιν τῶν διαθηκῶν, ἐὰν ὁ προικισθεὶς ἀνὴρ ἀμέτρως ἐδωρήσατο, παραβλέψας τὰ πρὸς τὰ τέκνα, ἢ εἰς ἑλλειψίν των, τὰ πρὸς ἄλλους συγγενεῖς καθήκοντα.- "Ὅτι, ἂν οἱ Αὐτοκρατορικοὶ τῆς Κωνσταντινουπόλεως νόμοι δὲν συγχωροῦν τὴν ἀναστροφὴν ὀλοκλήρου τῆς δωρεᾶς διὰ τὴν ἐπιγέννησιν τέκνων, εἰμὴ ἐν τῇ περιπτώσει τοῦ πρώην δεσπότη(πάτρονος) χαρισμένου πάντα τὰ πράγματα ἢ μέρος αὐτῶν πρὸς τὸν ἀπελεύθερόν του, Βασιλ. Βιβλ. 47.7.2.§.2. ἐπιτρέπουσιν ὁμως εἰς ὄφελος τῶν ἤδη καὶ τῶν ἔπειτα γεννηθέντων υἱῶν, νὰ ἀποσπασθῇ μέρος ἐκ τῆς δωρεᾶς, ὅσον ἐξαρκεῖ, ἵνα ἐκπληρωθῇ τὸ νόμιμον μερίδιον, τὸ ὅποιον κατὰ νόμον ὀφείλει ὁ πατὴρ νὰ καταλείψῃ πρὸς τὰ ἴδια τέκνα, συνιστάμενον εἰς τὸ ἥμισυ, ἢ εἰς τὸ τρίτον τῆς περιουσίας του, καθόσον αὐτὰ εἶναι, ἢ ὅχι, πλείονα τῶν τεσσάρων, καὶ τοῦτο κατ'ἀναλογίαν, καὶ ἐκ τῆς ὁποίας εἶχε περιουσίας, ὅτε ἔκαμε τὴν δωρεάν, μὴ λογιζομένης οὐδαμῶς τῆς μετὰ ταῦτα αὐξήσεως ἢ μειώσεως αὐτῆς (Βασιλικῶν Βιβλ. 41.Τίτλ.δ'§.3.4.5.6.7.8. καὶ ἡ Νεαρά 118).- "Ὅτι ἂν ὁ νόμος εἰς τοιαύτην περίπτωσιν δὲν παρείχεν εἰς βοήθειαν τῆς Κ. Μοσχοῦς τὴν εἰρημένην θεραπείαν, αὕτη ἤθελε χωρὶς ἀχαριστίας οὔτε κἂν πταίσματος μείνει ὀλοτελῶς ἀμέτοχος τῆς τοῦ πάππου περιουσίας, ὁπότεν οὗτος, καὶ μετ'ὀλίγον ὁ πατὴρ της ἀπεβίωσαν, καίτοι ἐκ τοῦ ἰδίου αἵματος, καὶ εἰς τὰς ἀγκάλας των γεννηθεῖσα καὶ ἀνατραφεῖσα.- "Ὅτι ἐπειδὴ δὲν φαίνεται νὰ εἶχεν ὁ πατὴρ της Κωνσταντῖνος Μπάος ὅταν ἔγινεν ἡ δωρεὰ ἄλλην κατάστασιν, εἰμὴ τὴν προῖκα του, τὴν ὁποίαν ἐδωρήσατο, καὶ ἐπειδὴ ἐπειδὴ ἀπέθανε χωρὶς ν'ἀφήσῃ ἄλλα τέκνα, εἰμὴ τὴν μοναδικὴν Κ. Μοσχοῦν, ἀνήκει πρὸς αὐτὴν κατὰ νόμον ἐκ τῆς δωρεᾶς τὸ τρίτον μερίδιον. "Ὅτι καθόσον ἀποβλέπει τὰ μετὰ τὴν δωρεάν παρὰ τοῦ ῥηθέντος Κωνσταντῖνου ἀποκτηθέντα ἀγαθὰ κινητὰ τε καὶ ἀκίνητα, αὐτὰ ἀναντιρρήτως ἀνήκουν πρὸς αὐτὴν ὡς νόμιμον αὐτοῦ θυγατέρα καὶ κληρονόμον.- "Ὅτι περὶ τῆς νομιμότητος τῆς δωρεᾶς τῆς μὴ ἐμφανισθείσης εἰς τὴν ἀνήκουσαν τοῦ τόπου ἀρχήν, οὔτε ἄλλως ὑπογραφείσης ὑπὸ μαρτύρων ἢ Ν. Νεαρά τοῦ Λέοντος ἀπαλλάττει

τὸν δωρησάμενον τοῦ χρέους τοῦ νὰ ἐμφανίσῃ τὸ ὑπόμνημα τῆς δωρεᾶς, ὅποτε τὸ γνήσιον αὐτῆς βεβαιοῦται ὑπὸ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ αὐτοῦ δωρησαμένου, ἀπεφάσισε τὰ ἐξῆς. «Τροπολογεῖ τὴν ἀπὸ 29 Σεπτεμβρίου 1825 αἵρετοκρισιακὴν ἀπόφασιν διὰ τὸ τέλος». α.- Νὰ ἔχῃ τὸ κύρος ἡ διαληφθεῖσα δωρεὰ, ἀλλὰ νὰ ἀποσπασθῇ ἐξ αὐτῆς τὸ τρίτον μέρος τῶν κινητῶν καὶ ἀκινήτων πραγμάτων, τὸ ὅποιον ὡς ἀνήκον τῇ Κ. Μοσχοῦ θυγατρὶ τοῦ δωρησαμένου, θέλει ἐν καιρῷ δέοντι παραδοθῇ πρὸς αὐτήν.- β.- Νὰ ἀνήκῃ ὡσαύτως καὶ νὰ παραδοθῇ πρὸς αὐτήν ὡς κληρονόμον τοῦ πατρός της κάθε ἄλλο πατρικὸν κτῆμα, εἴτε κινητὸν, εἴτε ἀκίνητον, εὔρεθέν μετὰ τὴν ἀποβίωσιν τοῦ πατρός της εἰς τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, ἐκτὸς τῆς εἰρημένης προικὸς. γ.- Νὰ παραδοθῇ εἰς αὐτήν ἡ περιουσία τῆς μητρός της, ὅση ἀποδεικνύεται ἢ θέλει ἀποδειχθεῖ ὅτι εὔρεθη εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατρός της, ὅταν ἀπέθανε, καὶ κατεκρατήθη παρὰ τῶν ἀντιδίκων της. δ.- Νὰ εἶναι τὰ μέρη ἀμοιβαίως ἀκαταζήτητα διὰ τὰ τῆς κρισολογίας ἐξοδα.ε.- Τὰ δικαιώματα τῆς ἀποφάσεως θέλουν, ἀφοῦ ἐκτιμηθῇ ἡ ἀξία τῆς ὑποθέσεως, πληρωθῇ ἀπὸ τὰ μέρη κατ'ἀναλογίαν τοῦ ζητήματος, ὅπερ ἕκαστον ἐνίκησεν». Ὁ Ἀπόστολος Γρυπάρης ἐπίτροπος τῆς συζύγου τοῦ Μοσχοῦς διὰ τῆς πρὸς τὸ παῦσαν Ἀνώτατον Δικαστήριον, (εἰς τὸ ὅποιον προσέφυγεν εἰς τρίτον βαθμὸν δικαιοδοσίας) ἀπὸ 12 Νοεμβρίου 1830 ἀναφορᾶς του, ἐπρότεινε τὰ ἐξῆς. «Βλέπων τὰ δίκαια τῆς συζύγου καὶ ἐντολίδος μου παραδόξως καταπατούμενα διὰ τῆς ἀπὸ 30 Σεπτεμβρίου 1830 ὑπ'ἀριθ. 71 ἀποφάσεως τοῦ Ἀνεκκλήτου Κριτηρίου, τὸ ὅποιον ἐσύγχισεν ὅλας τὰς ἐννοίας, δὲν ἐφήρμοσε τοὺς εἰς ταύτην τὴν ὑπόθεσιν ἐφαρμοζομένους νόμους, ἀνασκάλισε καὶ ἐφήρμοσε κακῶς τοὺς μὴ ἐφαρμοζομένους, ὑπερασπίσθη τὰς διὰ δόλου καὶ ἀπάτης γενομένας πράξεις, καὶ δὲν ἔλαβεν ὑπ'ὄψιν τὰ δίκαια ὀρφανῆς κατατρεχομένης ἀπὸ ἀφύσικον μάμμην καὶ πλεονέκτας συγγενεῖς, προσφεύγω εἰς τοῦτο το Κριτήριον ἐλπίζων νὰ εὖρῃ δικαιοσύνην. Οἱ γονεῖς τοῦ μακαρίτου Κωνσταντίνου Μπάου ἐπιθυμοῦντες τὸν γάμον τοῦ υἱοῦ των μὲ τὴν Ῥηνάκην Μάτσα, διὰ νὰ λάβουν τὴν τύχην νὰ τὴν κάμουν νύμφην των, καὶ διὰ νὰ καταπείσουν τοὺς γονεῖς της νὰ συγκατατεθοῦν εἰς τοῦτο, ἐπροίκισαν τὸν υἱὸν των μὲ τὰ ἀναφερόμενα εἰς τὸ ἀπὸ 9 Ἀπριλίου 1808 προικοσύμφωνον ἀντικείμενα. Κατὰ τοῦτο τὸ προικοσύμφωνον ὅλα τὰ διδόμενα εἰς τὸν προικιζόμενον, ἢ μέλλοντα νὰ δοθοῦν μετὰ τὸν θάνατον τῶν προικιζόντων, ἐδίδοντο μὲ συνθήκην ὅτι αὐτὸς μὲν θέλει τὰ ἀπολαύσει ἐπὶ ζωῆς, καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του μόνον οἱ υἱοὶ καὶ διάδοχοί του· τουτέστι μὲ ἄλλας λέξεις οἱ φρόνιμοι πενθεροὶ τοῦ Κωνσταντίνου Μπάου θέλοντες ἐκεῖνοι μὲν ἀφ'ἐνὸς μέρους νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν τύχην τῆς κόρης του, καὶ τῶν μελλόντων νὰ γεννηθοῦν τέκνων ἐξ αὐτῆς, ἐξ'ἄλλου δὲ οἱ γονεῖς του φοβούμενοι μήπως εἰς ἔλλειψιν τέκνων ἀφήσῃ ἢ χαρίσῃ τὰ

δοθέντα εἰς αὐτὸν ὡς προῖκα εἰς ἄλλους παρὰ εἰς αὐτοὺς, τὸν ὑστέρησαν τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκποιεῖν καὶ χαρίζειν αὐτὰ μὲ ταύτην τὴν αἵρεσιν. Ἀπὸ τὸν γάμον τοῦτον τοῦ Κωνσταντίνου Μπάου με τὴν Ῥηνάκην ἐγεννήθη ἡ σύζυγός μου Μοσχοῦ, ἡ ὁποία κατὰ τὸ ῥηθέν προικοσύμφωνον, καὶ κατὰ τὴν νόμιμον τάξιν, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κληρονομήσῃ ὅλα τὰ πράγματα καὶ δικαιώματα τόσον προικιμαῖα ὅσον καὶ ιδιόκτητα τοῦ πατρὸς τῆς.

Αἱ ἐκφράσεις υἱοὶ καὶ διάδοχοι εἶναι σαφεῖς, καὶ δὲν δίδουν λαβὴν εἰς κάμμιαν παρεξήγησιν. Ἐπειτα καὶ οἱ ἴδιοι νόμοι προσδιώρισαν τὰς σημασίας των· πρὸς τούτοις ὁ σύνδεσμος καὶ μεταξὺ τῶν δύο λέξεων υἱοὶ καὶ διάδοχοι, καὶ χωρὶς τῶν προαναφερθέντων νόμων, καὶ γραμματικῶν παρατηρήσεων, ἦτον ἱκανὸς νὰ σηκώσῃ κάθε ἀμφιβολίαν. Ὁκτὼ μῆνας περίπου μετὰ τὴν σύνταξιν καὶ ὑπογραφήν τοῦ ῥηθέντος προικοσυμφώνου, καὶ τινος μετὰ τὴν τέλεσιν τῶν γάμων, ὁ ποτὲ Κωνσταντῖνος Μπάος συνενοηθεῖς μὲ τὸν πατέρα του, ἔκαμε χωρὶς τῆς εἰδήσεως καὶ ἀδείας, καὶ ἐναντίον τῆς ὑποτιθεμένης θελήσεως τῶν γονέων τῆς Ῥηνάκης Μάτσα, οἱ ὁποῖοι εἶχον περὶ πολλοῦ τὴν εὐτυχίαν ὅλων τῶν γεννηθησομένων ἀπὸ τὴν θυγατέρα των τέκνων, τόσον ἀρσενικῶν ὅσον καὶ θηλυκῶν, τὸ ἀπὸ 14 Δεκεμβρίου 1808 ἔγγραφον, διὰ τοῦ ὁποίου τροποποιοῦν τὸ προικοσύμφωνον, ἀπεφάσισε νὰ στερήσῃ ὅλην τὴν προικιμαίαν περιουσίαν ἀπὸ τὰς γεννηθησομένας θυγατέρας τῆς Ῥηνάκης καὶ αὐτοῦ, καὶ ἐναντίον τοῦ ἀπὸ 9 Ἀπριλίου 1808 προικοσυμφώνου, γενομένου μὲ τὴν συναίνεσιν τῶν γονέων τῆς Ῥηνάκης Μάτσα, οἱ ὁποῖοι δι' αὐτὸ μόνον συγκατετέθησαν εἰς τὸν γάμον, καὶ χωρὶς τοῦ ὁποίου ποτὲ δὲν ἤθελον συναινέσει νὰ χαρίσῃ εἰς τὸν πατέρα του τὴν προσδιορισθεῖσαν διὰ τὴν εὐτυχίαν τῶν γεννηθησομένων ἀπὸ τὸν γάμον τέκνων προικιμαίαν περιουσίαν. Τοῦτο λοιπὸν τὸ ἔγγραφον ἔχον ὡς βάσιν τὸν δόλον, τὴν κακὴν πίστιν καὶ τὴν ἀπάτην, δὲν δύναται νὰ ἔχῃ κἀνέν κῦρος καὶ κάμμιαν ἰσχύν. Τὸ Ἀνέκκλητον ὁμῶς Κριτήριον μὲ ὅλα του ταῦτα τὰ ῥιζικὰ ἐλαττώματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἔλαβεν εἰς σκέψιν, τὸ ἐθεώρησεν ὡς ἰσχυρόν, καὶ τὴν δωρεάν, μ' ὀλίγην τροποποίησιν, ὡς δυναμένην νὰ ἔχῃ νόμιμα ἀποτελέσματα. Ἐλησμόνησεν ὅτι ἐκτὸς τῶν ἄνω ἀναφερθεισῶν αἰτιῶν, ἡ προῖξ δὲν δύναται ν' ἀποξενωθῇ, ὅτι τὸ ἀναπαλλοτρίωτόν τῆς εἶναι τοῦ δημοσίου δικαίου, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται ν' ἀλλάχθῃ ἀπὸ ιδιωτάς. Ἀναφέρει τὴν Ν. Νεαράν τοῦ Αὐτοκράτορος Λέοντος διὰ νὰ δείξῃ τὴν ἰσχύν τῆς δωρεᾶς· ἀλλὰ τί διατάσσει αὕτη; Ἀπαλλάσσει μόνον τοὺς δωρουμένους ἐγγράφως μεταξὺ ζώντων ἀπὸ τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ κάμωσι δημόσιον ἔγγραφον· δὲν τοὺς ἐλευθερώνει ὁμῶς καὶ ἀπὸ τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ νὰ δεχθοῦν τὴν δωρεάν ὅποιαν δῆποτε φύσεως ἢ ποσότητος εἶναι, διότι τοῦτο εἶναι τὸ σημεῖον τῆς συρρόης τῶν δύο συναινέσεων, χωρὶς τῶν ὁποίων μήτε δωρεά, μήτε κἀνέν ἄλλο συνάλλαγμα

δέν δύναται νὰ ὑπάρξῃ. Ὁ πατὴρ ὅμως τοῦ Κωνσταντίνου Μπάου εἰς ὅλον τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του, ἢ ὁποία ἔπαυσε πρὸ τῆς τοῦ υἱοῦ του, ποτὲ δέν τὴν ἐδέχθη· πλὴν καὶ ἂν τὴν ἐδέχετο, δέν ἤθελε διὰ τοῦτο ἔχει περισσοτέραν ἰσχύν, διότι ἄλλη αἰτία τὴν ἀνέτρεπεν. Ἡ ἐπιγέννησις τέκνων εἰς τοὺς δωρουμένους ἀνατρέπει τὰς δωρεάς, τὰς ὁποίας ἔκαμον.- Αὕτη ἡ ἀνατροπὴ ἢ ὁποία γίνεται δικαιοματικῶς (*ipso jure*) στηρίζεται εἰς τὴν πρόληψιν (*presumption*) ὅτι ὁ δωρησάμενος ὁ ὁποῖος δέν εἶχε τέκνα, δέν ἤθελε κάμει τὴν δωρεάν ἂν ἐπρόβλεπεν ὅτι μίαν ἡμέραν ἤθελε ἀποκτήσῃ, καὶ ἂν αἰσθάνετο τὰ πρὸς αὐτὰ φίλτρον.- Ὁ νόμος προβλεπτικώτερος ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, καὶ μάλιστα ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος δέν ἡσθάνθη ἀκόμη τὰ τρυφερά αἰσθήματα τοῦ πατρὸς, προσθέτει πάντοτε εἰς ὅλας τὰς δωρεάς τὴν ἀλάλητον αἴρεσιν (*la condition tacite*) ὅτι θέλουν ἀνατραπῇ ἂν γεννηθοῦν τέκνα εἰς τὸν δωροδότην. Ὁ 8 Νόμος τοῦ Κώδικος τοῦ Αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ ἐφαρμόζεται ἀνεξαιρέτως εἰς ὅλους τοὺς πολίτας ὁποιασδήποτε τάξεως ἤθελον εἶσθαι· οὕτω τὸν ἐνόμισαν οἱ περιφημότεροι νομοδιδάσκαλοι, καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἐνεργεῖται εἰς τὰ εὐνομούμενα ἔθνη, καὶ τοῦτο διὰ τὴν εὐνοίαν, μὲ τὴν ὁποίαν περικυκλόνουν οἱ νομοθέται πάντοτε τὰ τέκνα, διὰ τὴν ἀποστροφὴν τῶν πρὸς αὐτὰ γενομένων ἀδικιῶν, καὶ διὰ τὸ πρὸς τὴν φύσιν χρεωστούμενον σέβας.- Διὰ τοῦ ἀπὸ 14 Δεκεμβρίου 1808 ἐγγράφου ὁ Κωνσταντῖνος Μπάος κάμνει πρὸς τούτοις ἀποκλήρους ὅλας τὰς γεννηθησομένας θυγατέρας του, καὶ τοῦτο χωρὶς κάμμιν νόμιμον αἰτίαν, διότι ἀναμφιβόλως δέν ἤμποροῦσαν νὰ ἔσφαλαν πρὶν ἀκόμη γεννηθοῦν. Καὶ ἐκτὸς τούτου οἱ ἀποσιωπῶντες ἢ ἀποκληροῦντες τὰ ἴδια τῶν τέκνα πατέρες, θεωροῦνται ἀπὸ τὸν νόμον ὡς παράφρονες, καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς λόγους εἶναι ἄκυρος ἡ πράξις τοῦ Κωνσταντίνου Μπάου ἀπὸ 14 Δεκεμβρίου 1808.- Τέλος πάντων, τὸ Ἀνέκκλητον Κριτήριον ὁμολογεῖ μὲν ὅτι ἡ δωρεὰ τοῦ Κωνσταντίνου Μπάου ἤθελεν εἶσθαι παράνομος ἂν ἐκτελεῖτο ἐπὶ ζωῆς τοῦ δωρησαμένου, προσθέτει ὅμως ὅτι ἐπειδὴ ἔμελλε νὰ λάβῃ τὴν ἐνέργειάν της μετὰ τὸν θάνατόν του, ἔχει τὸ κῦρος ἂν ὅχι ὀλοκλήρως, τοῦλάχιστον κατὰ μέγα μέρος, (διότι διατάσσει ν' ἀποσπασθῇ τὸ τρίτον μέρος καὶ νὰ δοθῇ εἰς τὴν Μοσχοῦν). Τὸ Ἀνέκκλητον λοιπὸν Κριτήριον, διότι θεωρεῖ τὴν δωρεάν ταύτην ὡς δωρεάν δι' αἰτίαν θανάτου (*mortis causa*) διὰ τοῦτο τὴν θεωρεῖ ὡς ἰσχυράν.- Ἀλλὰ καὶ ὁ πλέον ἀνίδεος τῆς Νομικῆς εὐκόλως θέλει καταλάβει ἐντελῶς ὅτι καὶ ὡς τοιαύτη θεωρουμένη εἶναι ἀκυρωτάτη καὶ ἀνισχυροτάτη, καὶ διὰ τοῦτο δέν δύναται νὰ προξενήσῃ κανέν ἀποτέλεσμα πρὸς ὄφελος τοῦ πατρὸς τοῦ Κωνσταντίνου Μπάου.- Διαθήκη εἶναι πράξις τῆς τελευταίας θελήσεως, διὰ τῆς ὁποίας ἀποκαθίσταται τις κληρονόμος· ὅλαι αἱ ἄλλαι πράξεις τῆς τελευταίας θελήσεως (αἱ ὁποῖαι ἀκολουθῶς θέλουν λάβει τὴν ἐνέργειάν των μετὰ τὸν θάνατον ἐκείνου ὅστις

τάς ἔκαμε) διὰ τῶν ὁποίων δὲν ἀποκαθίσταται μὲν τις κληρονόμος, ἀφίνονται ὁμῶς δι' αὐτὸν λεγάτα ἢ φιδεικόμισα, αἱ δωρεαὶ αἱ ὁποῖαι μέλλουν νὰ δοθοῦν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ διαθέτου, ὀνομάζονται κωδίκελλα· πλεόν τὰ κωδίκελλα, καθὼς καὶ αἱ διαθήκαι, ὑπόκεινται εἰς τινὰς τύπους, τῶν ὁποίων ἡ μὴ φύλαξις κάμνει ταύτας τὰς πράξεις ἀνισχύρους. Τὰ κωδίκελλα κατὰ τοὺς νόμους πρέπει νὰ ἔχουν πέντε μάρτυρας.- Ἀλλὰ τὸ κωδίκελλον, ἡ πρᾶξις αὕτη τῆς τελευταίας θελήσεως τοῦ Κωνσταντίνου Μπάου, διὰ τῆς ὁποίας ἀφήνει εἰς τὸν πατέρα του μετὰ τὸν θάνατον ὅλην τὴν προικιμαίαν περιουσίαν του, δὲν φέρει τὴν μαρτυρίαν ὅχι πέντε, ἀλλ' οὐδενὸς μάρτυρος· ἐπομένως εἶναι ἄκυρος καὶ διὰ τοῦτον τὸν ἰσχυρότατον λόγον, καὶ ἡ περιουσία αὕτη μένει εἰς τὴν Μοσχοῦν νόμιμον αὐτοῦ κληρονόμον.- Τὸ περί διαθηκῶν ψήφισμα ὃν ὑστερόχρονον δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ, διότι οἱ νόμοι δὲν ἔχουν ὀπισθενεργὸν δύναμιν. Τὸ Ἀνέκκλητον Κριτήριον καταπατοῦν ὅλους τοὺς ἀνωτέρω νόμους, καὶ παραβλέπον ὅλας τὰς ἀκυρούσας καὶ καταφαινούσας ἀνίσχυρον τὸ ἀπὸ 14 Δεκεμβρίου 1808 ἔγγραφον τοῦ Κωνσταντίνου Μπάου, ἐξέδωκε τὴν ὑπ' ἀριθ. 71 ἀπόφασίν του, διὰ τῆς ὁποίας κοντὰ εἰς τὰ ἄλλα, ἔδωκεν εἰς τὴν Αἰκατερίνην Ἰω. Μπάου, ὅ,τι οὔτε κἂν ἐζητήθη διὰ τῆς ἀπὸ 15 Φεβρουαρίου 1830 ἀναφορᾶς τοῦ ἐπιτρόπου τῆς Πέτρου Μπάου.- Δέν πρέπει πρὸς τούτοις νὰ παρατρέξω ὅτι τὸ ὅλον τῆς προικιμαίας καὶ ἰδιοκτήτου περιουσίας τοῦ πατρὸς τῆς συζύγου μου Μοσχοῦς, ἀνῆκεν εἰς αὐτήν, χρεωστεῖται νὰ τῆς δοθῇ ὅχι ἐν δέοντι καιρῷ, καθὼς λέγει τὸ Ἀνέκκλητον Κριτήριον εἰς τὴν ἀπόφασίν του, ἀλλ' εὐθύς τώρα, διότι εἶναι 21 ἔτους, καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Λέων εἰς τὴν 28 Νεαράν του διατάσσει νὰ δίδεται ἡ διοίκησις τῆς περιουσίας των εἰς μὲν τὰς γυναῖκας τὸν 18 χρόνον τῆς ἡλικίας των, εἰς δὲ τοὺς ἄνδρες τὸν 20.- Πλὴν καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχεν ὁ ῥητὸς οὗτος νόμος, πάλιν οἱ κατατρέχοντες τὴν Μοσχοῦν συγγενεῖς τῆς κατεστάθησαν ἀρκετὰ ἀνάξιοι διὰ τῆς πρὸς αὐτήν διαγωγῆς των, ὥστε νὰ μὴν ἐμπιστευθῇ εἰς αὐτοὺς ἡ διοίκησις περιουσίας, τὴν ὁποίαν ἐπεβούλευθησαν.- Ὁ ἐπίτροπος τῆς Αἰκατερινιᾶς Ἰω. Μπάου παρουσιάσας εἰς τὸ Ἀνέκκλητον κριτήριον συμφώνους καταλόγους μὲ ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἐπαρουσίασα κι' ἐγὼ τόσον περὶ τῆς προικιμαίας ὅσον καὶ περὶ τῆς ἰδιοκτήτου πατρικῆς καὶ μητρικῆς περιουσίας τῶν γονέων τῆς συζύγου μου, κατ' αὐτοὺς χρεωστοῦν νὰ τὴν ἀποδώσουν. Ἐκθέτων ὅλα ταῦτα εἰς τὸ Σ. τοῦτο Κριτήριον, τὸ παρακαλῶ νὰ διορθώσῃ τὴν ἀπὸ 30 Σεπτεμβρίου 1830 ὑπ' ἀριθ. 71 ἀπόφασιν τοῦ Ἀνεκκλήτου Κριτηρίου, καὶ νὰ καταδικάσῃ τὴν Αἰκατερινιάν Ἰω. Μπάου ν' ἀποδώσῃ εἰς τὴν σύζυγόν μου Μοσχοῦν.- α.- Ὅλην τὴν περιουσίαν τοῦ ποτέ Κωνσταντίνου Μπάου πατρὸς τῆς, τόσον προικιμαίαν ὅσον καὶ ἰδιόκτητον κατὰ τοὺς συμφώνους καταλόγους, τοὺς ὁποίους καὶ ἐγὼ καὶ ὁ ἐπίτροπος τῆς Αἰκατερινιᾶς Ἰω. Μπάου

ἐδώσαμεν εἰς τὸ Ἀνεκκλήτον μὲν τὰ ἐπακόλουθα (accessoire). 6.- Τὴν περιουσίαν τῆς μητρὸς τῆς συζύγου μου κατὰ τοὺς συμφώνους καταλόγους, τοὺς ὁποίους ἐδώσαμεν εἰς τὸ Ἀνεκκλήτον, ἐξαιρουμένων τῶν εἰς τὸν ὑπ'ἀριθ. 5 κατάλογον ἐμπεριεχομένων ἀντικειμένων, τὰ ὅποια ἐλήφθησαν, καθὼς καὶ τῶν ἀκινήτων μητρικῶν κτημάτων.- Γ.- Νὰ διαφυλάξῃ τὸ δικαίωμα εἰς τὴν Μοσχοῦ καὶ εἰς τοὺς κληρονόμους τῆς νὰ λάβουν μετὰ τὸν θάνατον τῆς Αἰκατερινιᾶς Ἰω. Μπάου ὅσα πράγματα ἐδόθησαν εἰς τὸν πατέρα τῆς διὰ τοῦ ἀπὸ 9 Ἀπριλίου 1808 προικοσυμφώνου ὑπὸ αἵρεσιν νὰ τὰ λάβῃ μετὰ τὸν θάνατον τῶν προικιζόντων. Δ.- Νὰ καταδικάσῃ τὴν Αἰκατερινιάν Ἰ. Μπάου νὰ πληρώσῃ εἰς τὴν Μοσχοῦ τοὺς τόκους ὅλων τῶν κατακρατούμενων πραγμάτων καὶ χρημάτων, καὶ τοὺς καρποὺς τῶν κτημάτων ἀπὸ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς τῆς, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ τὰ κατακρατούμενα χρήματα κατὰ τὴν τότε τιμὴν τῶν νομισμάτων. Ε.- Νὰ τὴν καταδικάσῃ πρὸς τούτοις νὰ πληρώσῃ ὅλας τὰς προκυψάσας εἰς τὴν Μοσχοῦ ζημίας ἐξ αἰτίας τῶν χρονοτριβῶν κ.τ.λ. καθὼς καὶ τὰ δικαστικά, συνηγορικά καὶ ἄλλα δικαιώματα καὶ ἐξοδα.- » Εἰς τὸ διαληφθὲν Ἀνώτατον Δικαστήριον προσέφυγεν ὡσαύτως καὶ ὁ Π. Μπάος διὰ τῆς ἀπὸ 13 Νοεμβρίου 1830 ἀναφορᾶς του, διὰ τῆς ὁποίας ἐξέθεσε τὰ ἑξῆς.- « Αἰσθανόμενος τὰ δίκαιά μου βεβλαμμένα ἀπὸ τὴν ὑπ'ἀριθ. 71 ἀπόφασιν τοῦ Ἀνεκκλήτου Κριτηρίου, τὴν ἐκκαλῶ πρὸς τὸ Ἀνώτατον πρὶν ἐκθέσω τοὺς λόγους τῆς ἐκκλήσεως, νομίζω ἀναγκαῖον νὰ ἔμβω εἰς σύντομον τῆς ὑποθέσεως διήγησιν πρὸς ἀκριβεστέραν διασάφησιν.- Κατὰ τὸ 1808 ὁ πατὴρ μου Ἰωάννης Μπάος καὶ ἡ μήτηρ μου Αἰκατερίνα Μπάου διέθεσαν ἢ μᾶλλον ἐσυμφώνησαν μετὰ τὸν υἱὸν των καὶ ἀδελφόν μου Κωνσταντῖνον Μπάον δωρεὰν γάμου, συγκεκριμένην ἀπὸ διάφορα κινητὰ καὶ ἀκίνητα κτήματα, τὰ ὅποια φαίνονται εἰς τὴν πρᾶξιν ταύτην τῆς συμφωνίας των.- Ἡ δωρεὰ ἐκείνη ἔγινε μερικῶς καὶ ὄχι δημοσίως, καὶ περιεῖχεν αἵρεσιν διαλυτικὴν (condition resolutoire), ὅτι ἂν ὁ δωρηθεὶς Κωνσταντῖνος γεννήσῃ υἱὸς καὶ διαδόχους του, ἡ δωρεὰ αὕτη νὰ ἔχῃ πλήρη ἰσχύν· εἰδὲ μή, νὰ ἐπιστρέψῃ ὅλη εἰς τοὺς δωρήσαντας. Ταύτην τὴν συμφωνίαν παραδέχθη ῥητῶς ὁ υἱὸς, καὶ ἐξήγησε σαφῶς, ὅτι καὶ αὐτοῦ ἡ θέλησις καὶ εὐχαρίστησις εἶναι νὰ πληρωθῇ ἡ αἵρεσις τῶν γονέων του, καὶ ἂν δὲν γεννήσῃ υἱὸν Μπάον νὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω ἡ δωρεὰ.- Ὁ Κωνσταντῖνος ὑπανδρεύθη τὴν Εἰρήνην Κ. Μάτσα, καὶ ἔζησε μετ'αὐτῆς τρία περίπου ἔτη, ἀλλὰ δὲν ἄφησε εἰμὴ μίαν θυγατέραν, τὴν Μοσχοῦν. Ἦλθεν ἔπειτα εἰς δευτέρους γάμους μετὰ τὴν Μαροῦσαν Κωνσταντίνου Α. Μπάου, καὶ συνέζησε ὡς ὀκτὼ ἔτη, ἀλλ'ἀπ' αὐτὴν δὲν ἔλαβεν διόλου τέκνα.- Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κωνσταντίνου μόλις ἔφθασεν ἡ κόρη του Μοσχοῦ περὶ τὰ δεκατέσσαρα ἔτη, καὶ οἱ μητρικοὶ τῆς συγγενεῖς τὴν ἐκλεψαν κρυφίως ἀπὸ τὸν πατρικόν

της οἴκον, ὅπου τὴν ἀνεθρέψαμεν, καὶ τὴν ὑπάνδρευσαν μὲ τὸν Κ. Α. Γρυπάρη. Διὰ τὸν γάμον τοῦτον ὄχι μόνον δὲν ἠρώτησαν τὴν ἀναθρέπτριαν καὶ μάμμην της Αἰκατερίνη Μπάου, ἢ ἄλλον τινὰ τῶν ἐκ πατρὸς συγγενῶν, ἀλλὰ τὸν ἑκαμον ἐναντίον τῆς ῥητῆς θελήσεως ὅλων αὐτῶν.- Ἀφοῦ παρῆλθον αἱ ἡμέραι τοῦ γάμου, ὁ ἄνδρας τῆς Μοσχοῦς ἐπεχείρισεν ἀμέσως νὰ ἀρπάσῃ τὰ κτήματα τῆς πατρικῆς δωρεᾶς, τῆς ὁποίας ἡ αἵρεσις μὴ πληρωθεῖσα, εἶχε λύσει τὴν συμφωνίαν· ἂν ἐπέτυχεν εἰς τοῦτο, ὅμως κατακρατεῖ ἄλλο μέρος τῆς περιουσίας, τὸ ὁποῖον ὁ μακαρίτης ἀδελφός μου εἶχεν ἀποκτήσει μὲ κέρδη προερχόμενα ἀπὸ τὰ κτήματα τῆς δωρεᾶς ἐκείνης.- Τὰ μέρη κατεφύγαμεν λοιπὸν εἰς τὴν δικαιοσύνην, καὶ ὁ τότε ὑπουργὸς τοῦ Δικαίου κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν τάξιν διώρισε Δικαστικὴν Ἐπιτροπὴν νὰ μᾶς κρίνῃ.- Ὁ ἀντίδικός μου γνωρίζων καλῶς ὅτι ἡ αἵρεσις τῆς δωρεᾶς μείνασα ἀπλήρωτος, ἐπέστρεφεν εἰς τὸν οἶκον μας ὅλα τὰ περιεχόμενα εἰς αὐτὴν κτήματα, ἔπλασε πανούργως συμφωνίαν τινὰ, ἣτις κατὰ τοὺς λόγους αὐτοῦ εἶχε τάχα συνταχθῇ δημοσίως ἀπὸ τὰ δύο μέρη τὰ συνάψαντα τὸν γάμον, ἡγουν ἀπὸ τοὺς γονεῖς τοῦ ἀδελφοῦ μου, καὶ τοὺς συγγενεῖς τῆς ποτὲ νύμφης μου Εἰρήνης.- Ταύτην τὴν πλαστὴν πράξιν περιέχουσιν τὴν τῶν γονέων μου δωρεὰν χωρὶς αἵρεσιν, ὠνόμασεν ἀνυποστόλως «Δημόσιον σύμφωνον».- Μὴ ἔχων δὲ πῶς καὶ πόθεν νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὑπῆρξε τοιοῦτον σύμφωνον, ἐμυθολόγησεν ὅτι εὕρισκετο συνεσφραγισμένον μὲ τὰ λοιπὰ χαρτῖα τοῦ ἀδελφοῦ μου, ἥδη ἀποθανόντος. Ἀλλ' αἰσθανόμενος ὅτι μ' ὅλα ἡ πλαστογραφία ἔπρεπε νὰ ἀφήνῃ ὄχι ὀλίγην ὑποψίαν, ἔλαβε συνεργάτας τοῦ ἐπιχειρήματός του καὶ τοὺς τότε Δημογέροντας τῆς Σίφνου, οἵτινες τὸν ἔδωσαν μίαν ἐξιστόρησιν τῆς ὑποθέσεως, σύμφωνον μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ πλαστοῦ συμφώνου του. Ἐδῶ συγχωρήσατέ με, Κύριοι Δικασταί, νὰ σᾶς ἀναφέρω, ὅτι δύο φατρίαι ἔσχιζαν τὴν Νῆσον μας. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν τὸ κόμμα τοῦ ἀντιδίκου μου εἶχεν ὑπερισχύσει, καὶ ἐπομένως ἔκλεξεν ὡς Δημογέροντας τινὰς τῶν συμπατριαστῶν του, οἵτινες δὲν ἐσυστάλησαν νὰ συντρέξουν τὸν ἀντίδικόν μου μὲ ψευδομαρτυρίες. Δέν σᾶς βαρύνω μὲ λεπτομερεῖς διηγήσεις τῶν κρυπτῶν ῥαδιουργιῶν των· περιορίζομαι μόνον νὰ σᾶς ἀναφέρω, ὅτι τὸ ὑπερισχύσαν τότε κόμμα παρέσυρε μὲ διαφόρους τρόπους καὶ μέσα τὸν ἑπαρχὸν τῆς Σίφνου Ἀντώνιον Χ. Ἀνδρέα, καὶ τὸν ἑκαμαν νὰ ἐγκολπωθῇ τὸ μέρος των, καὶ νὰ ἔμβῃ εἰς τὰ πλεονεκτικὰ ἐπιχειρήματα τοῦ ἀντιδίκου μου. Ἀπὸ τὸ γράμμα τούτου τοῦ Ἐπάρχου ὑπὸ στοιχ. (α) πληροφορεῖσθε, Κοι Δικασταί, μὲ ὁποίας ὑπουλότητος πλαγίως οἱ ἐναντίοι μου ὑπέκλεπταν τὰς ὑπογραφὰς διὰ τὰς ψευδομαρτυρίας. Τὰ πολὺπλοκα ταῦτα ψεύδη ἦτον τόσο τεχνικὰ συνυφασμένα, ὥστε παρέκρυσαν καὶ ἀπάτησαν τὴν Δικαστικὴν Ἐπιτροπὴν, ἣτις εἰς τὴν ἀπόφασίν της ἀναφέρει συχνὰ τὸ λεγόμενον ἐκεῖνο «Δημόσιον σύμφωνον» ὡς πράξιν

ἀληθινήν, καὶ εἰς αὐτὸ ἐπιστηρίζει κυρίως τὴν ἀπόφασίν της ἐκείνην. Ἄλλ' ἔπειτα ἀνοιχθέντων τῶν ἐσφραγισμένων χαρτίων τοῦ ἀδελφοῦ μου, ἀπὸ τὰς ἀρμοδίας ἀρχάς, τὸ θρυλούμενον καὶ πολύκροτον «δημόσιον σύμφωνον» δὲν εὗρέθη παντά-
 πασιν, ἢ μᾶλλον ἀπεδείχθη φανερά πλαστογραφία τοῦ ἀντιδίκου μου, καὶ ἔκτοτε πλέον καὶ Δημογέροντες Σίφνου καὶ Ἀπόστολος Γρυπάρης, καὶ ὅλοι οἱ ἐναντίοι μου, ὅσον τὸ ἐκήρυτταν μὲ γεμάτον στόμα, ἔπαυσαν νὰ τὸ ἐπικαλοῦνται εἰς βοήθειαν· ἐπροσπάθησαν μάλιστα νὰ κατορθώσουν, ὥστε νὰ μὴν ἀκούητε πλέον λόγος περὶ αὐτοῦ.- Ἄλλ' ἂν ἀπελπίσθησαν ἀπὸ τὸ δημόσιον σύμφωνόν των, δὲν ἄλλαξαν ὁμῶς οὔτε γνώμην οὔτε διάθεσιν. Ἀναγκασθέντες νὰ ὁμολογήσουν τὴν καθ' αἶρεσιν δωρεὰν μόνην ἀληθινήν πρᾶξιν, ἔπλασαν, ὅτι εἰς τὸ τέλος περιέχει προσθήκην μυστικήν. Ἀλλὰ ποία εἶναι ἡ ἀποδείξις των; Ἔως τώρα τουλάχιστον δὲν ἔφεραν καμμίαν.- Μὴ θέλων νὰ βαρύνω περισσότερο τοὺς Δικαστάς, παρατρέχω τόσας ἄλλας ψευδομαρτυρίας καὶ τόσα ἄλλα πλάσματα, εἰς τὰ ὅποια κατέφυγεν ὁ ἀντίδικός μου ὡς εἰς ἰσχυρὰ δικαιολογήματα. Κατήντησε μάλιστα ὁ ἀτρόμητος οὗτος πλαστοποιὸς νὰ μὲ κατηγορήσῃ, ὅτι ἔκοψα ψευδεῖς σφραγίδας.- Αἱ μαρτυρίαι ὑπὸ στοιχ. Β. Γ. καὶ Δ. ἀποδεικνύουν πόσον ἐπροσπάθησε νὰ προσρίψῃ εἰς ἄλλους τὰ ἔργα τῆς παντόλμου πλεονεξίας του. Παραδίδων ταῦτα εἰς τὸ σκότος, τοῦ ὁποίου μόνον εἶναι ἄξια ἐμβαίνω εἰς τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως.- Ἀφ' ὅσα εἶπα γίνονται φανερά δύο πράγματα. 1ον.- Ὅτι περὶ τῆς διαφιλονηκουμένης περιουσίας δὲν ὑπάρχει εἰμὴ μίαν καὶ μόνην πρᾶξιν, ἢ καθ' αἶρεσιν συμφωνία τῶν γονέων μου μὲ τὸν υἱὸν των Κωνσταντῖνον. 2ον.- Ὅτι ἡ πρᾶξις αὕτη εἶναι δωρεὰ γάμου.- Ὅτι ἡ πρᾶξις εἶναι μία καὶ μόνη, τὸ ὁμολογοῦν σήμερον καὶ αὐτοὶ οἱ ἀντίδικοί μου· ἀφοῦ ἀπεσφραγίσθησαν πλέον τὰ χαρτία τοῦ ἀδελφοῦ μου, τὸ πολυθρύλητον ἐκεῖνο τῶν ἀντιδίκων μου Δημόσιον σύμφωνον, καθὼς εἶπον, ὅχι μόνον δὲν ἀπατᾷ Δικαστάς, ἀλλ' οὐδέ οἱ ἀπατήσαντες τὸ παρρησιάζουν εἰς Δικαστήριον. Ἀντ' αὐτοῦ παρεισάγουν τὴν μερικὴν τῶν γονέων μου δωρεὰν, τὴν ὁποίαν πρότερον ἀπέκρουαν, καὶ ἤθελον νὰ τὴν ὑποστήσουν ὡς γενομένην χωρὶς αἶρεσιν καὶ δημοσίαν, καὶ ὁποίαν δημοσίαν! δὲν εὐχαριστοῦντο νὰ τὴν βεβαιώσουν ὡς γραφθεῖσαν μόνον ἐνώπιον Μνήμονος, ἀλλὰ τὴν ἐκήρυττον ὡς ἐγνωσμένην καὶ ἀπὸ τοὺς Δημογέροντας, καὶ ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον.- Ἄλλ' ἂν οἱ ἀντίδικοί μου ὁμολογοῦν σήμερον τὴν πρᾶξιν ταύτην ὡς μόνην, ὡς μερικὴν, ὡς δωρεὰν γάμου, προσπαθοῦν ὁμῶς νὰ βεβαιώσουν ὅτι τὸ τελευταῖον μέρος της εἶναι προσθήκη μυστική. Ὅλοι αἱ νομοθεσίαι θέλουν, ὅτι ὅποιος βεβαιώνει τίς πρέπει νὰ τὸ ἀποδείξῃ· ἀλλέως ὁ νόμος τὸ θεωρεῖ ὡς πάντα ἀνίσχυρον· Ποίαν λοιπὸν ἀποδείξιν τῆς προτεινομένης μυστικότητος φέρουν οἱ ἀντίδικοί μου; Καμμίαν. Προφασίζονται μόνον ὅτι τινὲς Δημογέροντες ἢ ἄλλοι εἶχαν ἀκούσει ὅτι ἡ δωρεὰ ἦτον χωρὶς

αἵρεσιν. Ἄλλὰ πόθεν τὸ ἤξευραν ἄραγε οἱ συμπατριασταὶ τοῦ Κ. Γρυπάρη ἐκεῖνοι; Οἱ ἴδιοι εἶχαν κηρύξει ἀκόμη καὶ τὴν πρᾶξιν τῆς δωρεᾶς δημοσίαν, ἀλλ'εἰς τὸ τέλος εὐρέθη μυστική. Οἱ καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ Δημογέροντες εἰς τὴν ἐξιστόρησιν, τὴν ὁποῖαν ἔπειτα τὰ πράγματα ἀπέδειξαν ψευδῇ κατὰ πολλὰ μέρη της, παρενείρουν πλαγίως, ὅτι οἱ γονεῖς τῆς Εἰρήνης ἐπροίκισαν τὴν θυγατέρα των, ἀφοῦ ἐγνώρισαν τὴν πρὸς τὸν Κωνσταντῖνον Μπάον δωρεὰν τοῦ πατρὸς του, γενομένην ὡς λέγουν αὐτοὶ χωρὶς αἵρεσιν. Ἄλλ'ἀπὸ ποῖαν πρᾶξιν, ἢ ἀπὸ ποῖαν πηγὴν ἐπληροφορήθησαν τοῦτο οἱ Δημογέροντες; Οὔτε ὑπάρχει κάμμία, οὔτε αὐτοὶ ἀναφέρουν τινά. Ἐπειτα ἂν οἱ συγγενεῖς τῆς Εἰρήνης ἐννοῦσαν νὰ προικίσουν τὴν κόρην των μὲ συμφωνίαν τοιαύτης δωρεᾶς τοῦ γαμβροῦ των Κωνσταντίνου διατὶ νὰ μὴ το ἐξηγήσουν ῥητῶς εἰς τὸ προικοσύμφωνόν των; Ἴδου ποῖα εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἰδου αἱ μόναι ἀποδείξεις. Τὴν 9 Ἀπριλίου 1808 οἱ γονεῖς τοῦ μακαρίτου Κωνσταντίνου Μπάου ἔκαμαν πρὸς αὐτὸν τὴν καθ'αἵρεσιν δωρεὰν· τὴν 15 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους, ἡγουν ἕξ ἡμέρας ὑστερότερα ἐπροίκισαν οἱ συμπένθεροί των τὴν Εἰρήνην. Ποῖα λοιπὸν δολιότης, ποῖα ἀπάτη ἤμποροῦσε πλέον νὰ παρειασχωρήσῃ; Οἱ συγγενεῖς τῆς Εἰρήνης ἐγνώριζαν ἕξ ἡμέρας πρὶν προικίσουν τὴν κόρην των, ὅτι ἡ δωρεὰ τοῦ γαμβροῦ των εἶχεν αἵρεσιν διαλυτικὴν, τὴν ὁποῖαν ἡ λεγομένη μυστικὴ προσθήκη τοῦ Κωνσταντίνου δὲν κάμνει, εἰμὴ νὰ ἐπικυρώσῃ ἀπλῶς. Τὰ σοφίσματα, ἂν δὲν εἶναι ἀληθινὰ, πρέπει νὰ ἔχουν τοῦλάχιστον κάποιαν πιθανότητα· ἀλλὰ τοῦτο τὸ τοῦ ἀντιδίκου μου δὲν ὑποθέτει εἰς τοὺς Δικαστὰς οὐδὲ τὴν κοινὴν προσοχὴν πρὸς διάγνωσιν τῆς ἀληθείας. - Μεταβαίνω εἰς τὸ δεύτερον κεφάλαιον ὅτι ἡ μεταξύ τῶν γονέων μου καὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου Κωνσταντίνου πρᾶξις εἶναι δωρεὰ γάμου, καὶ ἡ φύσις τοῦ συναλλάγματος τὸ ἀποδεικνύει ἀναντιρρήτως, καὶ ὁ ἀντίδικός μου τὸ ὡμολόγησε ῥητῶς πρὸς τὸ Ἀνέκκλητον Κριτήριον, καὶ ὅχι μόνον τὸ ὡμολόγησεν, ἀλλὰ τὸ διίσχυρίσθη· ἐπομένως δὲν δύναται νὰ τὸ μεταβάλῃ. Εἶναι συγχωρημένον εἰς τὰ μέρη νὰ προσθέσουν νέα δικαιολογήματα ἐνώπιον τῶν ἀνωτέρων Δικαστηρίων, ἀλλὰ νὰ αὐξήσουν ἢ νὰ μεταβάλλουν τὰς αἰτήσεις των εἶναι ἀπηγορευμένον. - Ὁ ἀντίδικός μου ἀφοῦ ἐπολέμησε τὴν αἵρεσιν τῆς δωρεᾶς μὲ πλαστὰς πράξεις, καὶ ἔπειτα μὲ ἐπινοήσεις μυστικῆς προσθήκης, τέλος δέχεται καὶ αὐτὸς τὴν αἵρεσιν ταύτην, προσπαθεῖ ὅμως νὰ τὴν παρεξηγήσῃ, ὡς πληρωθεῖσαν· ἂν ἡ αἵρεσις, λέγῃ, ἀπαιτεῖ υἱοὺς, ἀλλὰ δὲν ἐννοεῖ μόνους τοὺς ἄρρενας. Ναὶ ἡ συνήθεια τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, ἡ συνήθεια ὅλης τῆς Ἑλλάδος, υἱοὺς ἐννοεῖ μόνον τὰ ἀρσενικά παιδία. Καὶ ἐπειδὴ εἰς τὴν πρὸς τὸ Ἀνέκκλητον ἀναφορὰν του ἀπαίτησε τὴν ἰσχύν τῆς συνηθείας εἰς ὄφελός του, πρέπει νὰ τὴν δεχθῇ καὶ εἰς βάρος του· ἔπειτα ἡ αἵρεσις τῆς δωρεᾶς διακρίνει ῥητῶς υἱοὺς καὶ διαδόχους. Αἱ θυγατέρες εἶναι μὲν κληρονόμοι, ἀλλ'ὅχι

καὶ διάδοχοι, διότι δὲν διαδέχονται τοὺς γονεῖς των, ἀλλὰ μεταβαίνουν εἰς ξένον οἶκον· ὁ Κωνσταντῖνος μάλιστα, δεχόμενος τὴν διαλυτικὴν αἵρεσιν τῆς πατρικῆς δωρεᾶς, τὴν ἐξηγεῖ ἀκόμη σαφέστερα, λέγων, ἂν γεννήσῃ υἱὸν Μπάον, ἦγουν υἱὸν φέροντα τὸ ὄνομα τῆς οἰκογενείας Μπάου. Καὶ εἶναι βέβαιον ὅτι αἱ γυναῖκες, ἀντὶ νὰ ὀνομάζωνται ἀπὸ τὴν ἰδίαν των οἰκογένειαν, λαμβάνουν τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρός των. Τέλος αὐτοὶ οἱ ἀντίδικοί μου ἀνεγνώρισαν ὅτι ἡ αἵρεσις δὲν ἐννοεῖ εἰμὴ τοὺς ἄρρενας υἱοὺς, καὶ διὰ τοῦτο πρῶτον ἔπλασαν τὸ δημόσιον σύμφωνον, διὰ νὰ ἀναιρέσουν τὴν ἀληθινὴν πρᾶξιν, τὴν περιέχουσαν τὴν αἵρεσιν ταύτην. Ἐπειτα ἀναγκασθέντες νὰ τὴν δεχθῶν, ἐμυθολόγησαν, ὅτι ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Κωνσταντίνου εἶναι μυστικὴ προσθήκη. - Ταῦτα πάντα ἐγνώρισε, καὶ τὸ Ἀνέκκλητον Κριτήριον, καὶ ἀπεφάσισε τὴν ἐπιστροφὴν τῆς δωρεᾶς εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον· ἐσύγχισεν ὁμῶς τὴν δωρεάν ταύτην μὲ τὰς γυναικείας προῖκας, καὶ ἀπέσπασε τὸ τρίτον μέρος τῆς εἰς ὄφελος τῆς Μοσχούς, θυγατρὸς τοῦ Κωνσταντίνου. Ἀλλ' αἱ συνήθεις τῶν γυναικῶν προῖκες ἀποξενόνουν ἀπὸ τὸν πατρικὸν οἶκον ὅσα πράγματα περιέχουν, καὶ τὰ μεταθέτουν ὡς κτήματα ἴδια καὶ ἀναφαίρετα τοῦ συζυγικοῦ οἴκου. Αἱ δωρεαὶ ὁμῶς εἶναι ἐπιδεκτικαὶ αἵρέσεων, καὶ δὲν μεταβιβάζουν τὰ διδόμενα κτήματα εἰς τὸν δωρούμενον, πρὶν πληρωθῶν αἱ συμφωνηθεῖσαι αἵρέσεις. - Κατὰ ταῦτα, ἐπειδὴ ἡ δωρεὰ τῶν γονέων μας δὲν ἐπληρώθη ποτὲ, ὁ Κωνσταντῖνος δὲν ἔλαβε ποτὲ εἰς κυριότητα τὰ δωρηθέντα κτήματα. Πῶς λοιπὸν ἤμποροῦσεν ἢ εἰς τέκνα του νὰ μεταθέσῃ, ἢ εἰς ἄλλους νὰ χαρίσῃ ὅ,τι δὲν εἶχεν; Οἱ Βυζαντινοὶ Νόμοι ἀποκτοῦν τὸ τρίτον ἢ τὸ ἥμισυ τῆς ἀσώτου ἢ ἀφιλόπαιδος μεγαλοδωρίας τῶν γονέων, ὅταν οὗτοι ἔχουν ἴδια κτήματα. Ἀλλὰ τὰ περιεχόμενα εἰς τὴν πρὸς τὸν Κωνσταντῖνον δωρεάν δὲν ἔγιναν ποτὲ ἐδικά του, διότι δὲν ἄφησε παιδίον ἀρσενικόν. - Τὸ Ἀνέκκλητον ἐξέλαβεν ἀκόμη ὡς κτήματα τοῦ Κωνσταντίνου καὶ τὰ λοιπὰ, ὅσα μὴ περιεχόμενα εἰς τὴν δωρεάν τὰ ἐνέμετο ζῶν. Ἀλλ' ὁ ἀδελφός μου ἐξελθὼν ἀπὸ τὴν πατρικὴν οἰκίαν χωρὶς ἰδίαν του κατάστασιν, πόθεν ἤμποροῦσε νὰ κερδίσῃ ταῦτα; Ἐκ τοῦ μηδενὸς δὲν γίνεται τίποτε· ὅλα τὰ νέα ἐκεῖνα κτήματα τὰ ἀπέκτησε μὲ κέρδη προερχόμενα ἀπὸ τὴν δωρεάν· ὡς πηγάζοντα λοιπὸν ἀπὸ ταύτην, πρέπει νὰ ἀκολουθήσουν τὴν τύχην αὐτῆς, καὶ νὰ συνεπιστραφοῦν καὶ αὐτὰ μὲ τὴν δωρεάν, διότι τὰ παρεπόμενα ἀκολουθοῦν τὰ κύρια (l'accessoire suit le principal). Κύριοι Δικασταί! Ἐπληροφορήθητε μὲ ποῖα πλαστὰ ἔγγραφα ὁ ἀντίδικός μου ἐπροσπάθησε νὰ παρασύρῃ τὴν Δικαστικὴν Ἐπιτροπὴν, μ' ὁποίας ψευδομαρτυρίας συμφατριαστῶν ἤθελε νὰ συγχίσῃ τὰ σύμφωνα ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων ἠσθάνετο τὴν ἀσθένειαν. Πῶς ἀναγκασθεῖς ἔπειτα νὰ ὁμολογήσῃ ἀληθῆ τὴν δωρεάν τοῦ πατρός μου, ἐδοκίμασε νὰ πολεμήσῃ τὸ τελευταῖον μέρος τῆς ὡς προσθήκην μυστικὴν· ὅτι μὴ ἔχων καμμίαν ἀπόδειξιν

τούτου, ἀπεδέχθη μὲν τὴν προσθήκην ὡς γνησίαν, ἀλλ' ἐπεχείρισε νὰ τὴν παρεξηγήσῃ ὡς πληρωθεῖσαν, συγχέων τοὺς ἄρρενας υἱοὺς μὲ τὰς θυγατέρας· ὅτι τὴν ὑπὲρ τῶν παιδίων ἀποκτήσιν τοῦ τρίτου ἢ τοῦ ἡμίσεως τῆς πατρικῆς περιουσίας ὁ νόμος τὴν διατάσσει διὰ μόνους ἐκείνους τῶν γονέων, ὅσον ἔχουν ἴδια κτήματα· ὅτι ὅσα κτήματα τοῦ ἀδελφοῦ μου δὲν περιέχονται εἰς τὴν δωρεάν, εἶναι ἀποκτημένα μὲ κέρδη προερχόμενα ἀπὸ αὐτὴν, καὶ ὡς παρεπόμενα ἀκολουθοῦν τὴν τύχην αὐτῆς. Διὰ ταῦτα ζητῶ ἀπὸ τὴν δικαιοσύνην τοῦ κριτηρίου.- αὐν.-

"Ὅλα τὰ κτήματα τὰ περιεχόμενα εἰς τὴν δωρεάν τοῦ πατρός μου σῶα καὶ ἀνελλειπῇ. ·2ον.- "Ὅλα τὰ λοιπὰ κτήματα τοῦ ἀδελφοῦ Κωνσταντίνου ὡς παρεπόμενα τῆς δωρεᾶς ἐκείνης, καὶ τὴν ἀπόδοσιν τῶν καρπῶν, ὅσους ὁ ἀντίδικός μου ἔλαβεν ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς πρώτης αὐτοῦ νομῆς του.- 3ον.- "Ὅλα τὰ ἐξοδα ὅσα μὲ ἐπροξένησε μὲ ἐξαετεῖς κρισολογίας, καθὼς καὶ τὰς ζημίας.- Τὸ παῦσαν Ἀνώτατον Δικαστήριον ἐξέδωκε κατὰ τὴν 14 Ἰουλίου 1831 τὴν ὑπ' ἀριθ. ΜΓ'. ἀπόφασίν του, διὰ τῆς ὁποίας θεωρήσαν - «ὅτι ὁ Κ. Ἰω. Μπάος, καὶ ἡ ὁμόζυγος αὐτοῦ Αἰκατερίνα διὰ τοῦ κατὰ τὴν ἀπὸ 9 ἀπριλίου 1808 γεγραμμένου γαμικοῦ συμφώνου, ἐπροίκισαν τῷ υἱῷ αὐτῶν Κωνσταντίνῳ κατὰ τὰς ἐν τῇ πατρίδι αὐτῶν ἐπικρατούσας συνηθείας, τὰ ἐν τῷ ῥηθέντι συμφώνῳ καταγεγραμμένα κτήματα καὶ χρήματα, διὰ νὰ λάβῃ εἰς νόμιμον σύζυγόν του τὴν Κ. Εἰρήνην θυγατέρα τοῦ Κ. Κωνσταντίνου Μάτσα ὀριστικῶς καὶ ῥητῶς.- "Ὅτι οἱ εἰρημένοι γονεῖς ὑπόσχονται προσέτι αὐτῷ τῷ υἱῷ των ἐπὶ τέλους τοῦ ῥηθέντος ἐγγράφου, ὅτι ἐὰν τεκνογονήσῃ υἱοὺς καὶ διαδόχους του, καὶ εὐχαριστήσῃ αὐτοὺς μέχρι τοῦ θανάτου των, θέλει ἀπολαύσει καὶ ἄλλα ἕτερα, ἄλλως τὰ καταγεγραμμένα μόνον θέλουν εἶσθαι καὶ πρῶτα καὶ ὕστερα, ἐπευχόμενος αὐτῷ νὰ τὰ προικοδοτήσῃ καὶ εἰς τὰ τέκνα του.- "Ὅτι κατὰ συνέπειαν αὐτῆς τῆς προικὸς ἢ διὰ γάμου δωρεὰ τοῦ ἀνδρός, καὶ ὁ Κ. Κωνσταντῖνος Μάτσας μετὰ τῆς συμβίας του, διὰ τοῦ ἐγγράφου των χρονολογουμένου τὴν 15 ἀπριλίου 1808 ἐπροίκισαν ὡσαύτως τῇ θυγατρὶ αὐτῶν Εἰρήνῃ τὰ ἐν αὐτῷ καταγεγραμμένα κτήματα καὶ χρήματα, διὰ νὰ λάβῃ ὡς νόμιμον σύζυγόν της τὸν εἰρημένον Κωνσταντῖνον Μπάον ὀριστικῶς καὶ ῥητῶς, ὑποσχόμενοι ἐπίσης νὰ εὐχαριστήσουν αὐτοὺς τοὺς συζύγους καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς των, καθὼς παρ' αὐτῶν εὐχαριστηθῶσιν.-

"Ὅτι ἐπὶ τῇ βάσει ἀμφοτέρων τῶν εἰρημένων συμφώνων ἐξετελέσθη καὶ ὁ γάμος αὐτὸς τὴν 18 Ὀκτωβρίου 1808, ἀκολούθως τὰ συμφωνηθέντα ἔλαβον χώραν καθὼς ἀποδεικνύουσιν αἱ ἐπίσημοι μαρτυρίαι τῷ ἐν ἐκείνῃ τῇ Νήσῳ διαφόρων κατοίκων ἐκάστης τάξεως καὶ βαθμοῦ. "Ὅτι τὴν 14 Δεκεμβρίου 1808 μόνος ὁ υἱὸς καὶ σύζυγος τῆς Εἰρήνης Κ. Κωνσταντῖνος Μπάος ἐπρόσθεσεν εἰς τὸ ἐγγραφον τῆς παρὰ τῶν γονέων του δοθείσης αὐτῷ διὰ γάμου δωρεᾶς, δηλο-

ποίησιν ὅτι, εἰ δὲν ἔχῃ υἱὸν Μπάον νὰ μὴν ἡμπορῇ νὰ κατέχῃ τὸ προικισθέν αὐτῷ πρᾶγμα, ἀλλὰ νὰ τὸ καρποῦται ἐνόσω ζῇ, ἢ δ'ἐξουσία νὰ μένῃ τῷ πατρὶ του, διότι τάχα ἐπροικίσθη ἐπὶ συμφωνίᾳ τοιαύτῃ. Ὅτι μετ'αὐτὴν τὴν προσθήκην ὁ Κ. Μπάος ἐτεκνογόνησεν υἱὸν καὶ θυγατέρα ἐξ αὐτοῦ τοῦ γάμου. Ἡ σύζυγός του Εἰρήνη ἀπέθανεν ἀκολούθως, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ μετ'αὐτήν. Ἡ δὲ θυγάτηρ Κ. Μοσχοῦ ἐπέζησε διαμένουσα ἐν τῇ πατρικῇ τῆς οἰκίᾳ.- Ὅτι ὁ πατὴρ αὐτῆς Κ. Μπάος ἐλθὼν ἔπειτα καὶ εἰς ἓν γάμον μετὰ τῆς Κ. Μαρούσας θυγατρὸς ἄλλου Κωνσταντίνου Μπάου, χωρὶς νὰ λάβῃ ἄλλα τέκνα ἐκ ταύτης, ἀπέθανε κατὰ τὸ 1824, ὀλίγους μῆνας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἰδίου πατρὸς του Ἰωάννου Μπάου. Ἡ δὲ θυγάτηρ του Μοσχοῦ μὴ φέρουσα μετὰ ταῦτα τὰ δεινὰ τῆς ὀρφανίας κατέφυγεν εἰς τὴν προστασίαν τῶν πρὸς μητρὸς συγγενῶν τῆς, καὶ συζευχθεῖσα μετὰ τοῦ Κ. Ἀποστόλου Γρυπάρη διὰ νομίμου γάμου, ἐζήτησε νὰ γίνῃ κυρία τῆς πατρικῆς τῆς περιουσίας· ἀλλ' ἢ πρὸς πατρὸς μάμμη τῆς καὶ οἱ θεῖοι ἐπεσφράγισαν ἔκτοτε τὰ κιβώτια τοῦ πατρὸς τῆς, ζητήσαντες ν'ἀποκλήρωσωσιν αὐτήν, δυνάμει ἰδιαιτέρων συμφωνιῶν, λαβουσῶν τάχα χώραν μεταξὺ τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ πάππου τῆς.- Ὅτι ἡ Κ. Μοσχοῦ κατέφυγεν ἔκτοτε εἰς τὴν ἐν τῇ Νήσῳ ἐκείνῃ ἐξουσίας, καὶ τέλος εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν, ἐξαίτουμένη τὴν 12 Αὐγούστου 1825 νὰ ὑπερασπισθῶσι τὰ ἀπαραβίαστα ὀρφανικά δίκαιά τῆς. Ἡ δὲ Κυβέρνησις διορίσασα τριμελῆ Ἐπιτροπὴν διὰ τοῦ Ὑπουργείου τοῦ Δικαίου, ἵνα δικάσῃ τὴν ὑπόθεσιν, ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη ἐδικαίωσε μετὰ τὴν δίκην τὴν Μοσχοῦ δι'ἀποφάσεώς τῆς, ἐκδοθείσης τὴν 24 Σεπτεμβρίου 1825 ἐπὶ τισὶν αἵρέσεσι διατεταγμέναις εἰς πλεῖον ἀσφάλειαν τῶν κληρονομικῶν αὐτῆς δικαίων. Ὅτι εἰς ἐνέργειαν αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως διορισθεῖσα ἄλλη τριμελής ἐπιτροπὴ παρὰ τῆς Διευθυντικῆς τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, ἤνοιξε τὰ ἐσφραγισμένα κιβώτια τοῦ πατρὸς τῆς, καὶ κατέγραψε τὰ ἐν αὐτοῖς σωζόμενα πράγματα καὶ ἔγγραφα, ἐν οἷς εὐρέθησαν καὶ τὰ εἰρημένα γαμικὰ σύμφωνα τῶν γονέων, τοῦτε πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς τῆς Κ. Μοσχοῦς.- Ὅτι ἐπομένως ἡ μάμμη αὐτῆς Κ. Αἰκατερίνα διὰ τοῦ υἱοῦ καὶ ἐπιτρόπου τῆς Κ. Πέτρου Μπάου, ἐκίνησε περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως διαφόρους ἀγωγὰς κατὰ τῆς Μοσχοῦς καὶ τῶν συγγενῶν τῆς περὶ τὰ ἔτη 1826, 1827 καὶ 1828 πρὸς τε τὰς περιλαβούσας Διοικήσεις, καὶ πρὸς τὸν Ἐκτακτον Ἐπίτροπον τῶν Κεντρικῶν Κυκλάδων· αἱ ἀγωγαὶ ὅμως αὗται δὲν ἔφερον κἀνὲν ἀποτέλεσμα.- Ὅτι ἐπὶ τέλους τὴν 15 Φεβρουαρίου 1830 καθυπέβαλε τὴν προεκδοθεῖσαν ἀπόφασιν τῆς τριμελοῦς Ἐπιτροπῆς εἰς ἐπίκρισιν τοῦ παύσαντος Ἀνεκκλήτου Κριτηρίου, καὶ τὸ Κριτήριον τοῦτο δι'ἀποφάσεώς του ὑπ'ἀριθ. 71 ἐκδοθείσης τὴν 30 Σεπτεμβρίου 1830 τροπολογοῦν τὴν προλαβοῦσαν ἀπόφασιν τῆς Τριμελοῦς Ἐπιτροπῆς ἀκύρωσε τὴν ἐν τῷ γαμικῷ συμφώνῳ προσθήκην, ὡς

δωρεάν τοῦ υἱοῦ πρὸς τὸν πατέρα, καὶ ἀπέσπασε τὸ τρίτον μερίδιον τῶν ἐν αὐτῇ κινητῶν καὶ ἀκινήτων πραγμάτων ὡς ἀνῆκον μόνον τῇ θυγατρὶ καὶ κληρονόμῳ τοῦ υἱοῦ Κ. Μοσχοῦ.- Ὅτι ἀμφότεροι οἱ διαφερόμενοι ἐκκάλεσαν τὴν εἰρημένην ἀπόφασιν εἰς τὸ Δικαστήριον τοῦτο, ὁ μὲν Κ. Α. Γρυπάρης ὡς ἐκ προσώπου τῆς συζύγου τοῦ Μοσχοῦς τὴν 12 Νοεμβρίου 1830, ἀναφέρων τὰς ἰδίας πρὸς τὸ παῦσαν Ἀνέκκλητον αἰτήσεις του, καὶ ἐξαιτούμενος τὴν διόρθωσιν τῆς ἀποφάσεως· ὁ δὲ Κ. Π. Μπάος ὡς ἐκπροσώπου τῆς μητρὸς τοῦ Αἰκατερίνης ἀναφέρων ἄλλας καὶ διαφόρους τῶν πρὸς τὸ εἰρημένον Κριτήριον προταθεισῶν αἰτήσεών του, καὶ ἐξαιτούμενος τὴν ἀπόδοσιν ὅλων ἐν γένει τῶν κτημάτων τε καὶ χρημάτων τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ καὶ πατρὸς τῆς Μοσχοῦς Κωνσταντίνου Μπάου.- Ὅτι κατὰ τὰς ἐγγράφους πιστοποιήσεις τῶν κατοίκων τῆς Νήσου Δημογερόντων, Κληρικῶν καὶ ἄλλων, χρονολογουμένας τὴν 27 Ἀπριλίου 1825 καὶ τὴν 10 Μαρτίου 1830, ἡ ἐν τῷ γαμικῷ συμφώνῳ τῆς 9 Ἀπριλίου 1808 προστιθεμένη δηλοποίησις τοῦ Κ. Κωνσταντίνου Μπάου πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ καὶ τῆς ἐκσφραγίσεως τῶν κιβωτίων του εἶναι ἄγνωστη εἰς τὸ δημόσιον τῆς Σίφνου, ὡς γεγонуῖα ἐν κρυφῷ, ἐναντίον τῆς δεούσης ἰσχύος καὶ πίστεως τῶν προικοσυμφώνων καὶ τῶν ἐν τῇ πατρίδι αὐτῶν ἐθίμων, καθότι ἄλλοτε δὲν ἐφάνη συμφωνία τοιαύτη.- Ὅτι κατ'ἄλλας καὶ διαφόρους πιστοποιήσεις κατοίκων τῆς αὐτῆς Νήσου ὁ Κ. Κωνσταντῖνος Μπάος ἐπὶ ζωῆς του κατεῖχε καὶ ἐνέμετο τὰ παρὰ τοῦ πατρὸς του προικοδοτηθέντα αὐτῷ κτήματα κατὰ τὸ γαμικὸν σύμφωνον τῆς 9 Ἀπριλίου 1808· ὅτι καὶ ἀναφορὰ τῆς ἰδίας μητρὸς τοῦ Αἰκατερίνης, καὶ τοῦ α—ταδέλφου Π. Μπάου ὑποστηρίζουσι τὴν κατοχὴν καὶ νομὴν αὐτῶν.- Ὅτι ὁ πατὴρ τοῦ Κωνσταντίνου Ἰωάννης Μπάος ἀποθανὼν πρὸ αὐτοῦ τοῦ υἱοῦ του, διέθεσε πρὸ τοῦ θανάτου τὰς ὑπολοίπους περιουσίας του δι'ἰδιογράφου διαθήκης του χρονολογουμένης τὴν 6 Σεπτεμβρίου 1821 εἰς προῖκα τῶν δύο ἀγάμων τέκνων του Μενέας καὶ Νικολάου, διὰ θάνατον δωρεάν τῇ συζύγῳ του, καὶ εἰς ἐλέη ψυχικά του.- Ὅτι κατὰ τὰς ἀναφορὰς τῆς Κ. Αἰκατερίνης καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ ἐπιτρόπου αὐτῆς Π. Μπάου χρονολογουμένης τὴν 17 Αὐγούστου 1828, ὁ πατὴρ τῆς Μοσχοῦς Κωνσταντῖνος, ὡς ἐμπιστευμένος καὶ πεφιλημένος υἱὸς διεύθυνε καὶ τὰ τῆς οἰκίας τοῦ πατρὸς του πρὸ τοῦ θανάτου τούτου, καὶ μετ'αὐτόν, ἀλλ'ἐκατοίκει εἰς τὴν ἰδιαιτέραν οἰκίαν του.- Ὅτι ἀναχωρήσας διὰ Ναύπλιον παρέδωκε τὰς κλεῖς τῶν κιβωτίων του εἰς τὴν εἰρημένην μητέρα τοῦ Αἰκατερίναν, ἀποκαταστήσας αὐτήν, ὡς ἡ ἰδία ἀναφέρει, κυρίαν εἰς τὰ κινητὰ καὶ ἀκίνητα πράγματά του, ἐκτὸς ὅμως τοῦ συμφωνητικοῦ καταλόγου.- Ὅτι ἀποθανόντος τοῦ υἱοῦ Κωνσταντίνου εἰς Ναύπλιον τὴν 8 Νοεμβρίου 1824, ἡ μήτηρ αὐτοῦ καὶ μάμμη τῆς θυγατρὸς τοῦ Μοσχοῦς ἐδιώρισε τὴν 1 Φεβρουαρίου 1825 οἰκείους αὐτῆς ἐπιτρό-

πους εἰς τὴν περιουσίαν καὶ ἐκσφράγισιν τῶν κιβωτίων του, ἧτις καὶ ἐγίνε με τὰ ταῦτα.- Ὅτι ὁ Κ. Π. Μπάος υἱὸς καὶ ἐπίτροπος τῆς εἰρημένης μητρὸς Αἰκατερίνης διὰ τῆς πρὸς τὸ παῦσαν Α'. Ἀνέκκλητον Κριτήριον ἀπαιτήσεώς του, χρονολογουμένης τὴν 15 Φεβρουαρίου 1830 ἀναφέρει, ὅτι ὁ αὐταδελφὸς του Κωνσταντῖνος Μπάος ἀπέθανε χωρὶς νὰ ἐκπληρωθῇ ἡ ἐν τῷ γαμικῷ συμφώνῳ τῆς 9 Ἀπριλίου 1808 παραδεχθεῖσα αἵρεσις.- Ὅτι κατὰ τὴν ἐν τῷ Δικαστηρίῳ τούτῳ ἔγγραφον ἔκθεσιν τοῦ αὐτοῦ Κ.Π. Μπάου, γενομένην τὴν 3 τοῦ μηνὸς τούτου, ὁ πατὴρ αὐτοῦ καὶ πρὸς πατρὸς πάππος τῆς Μοσχούς ἔχων ἔξ ὅλα τέκνα, τρία ἄρρενα, καὶ τρία θήλεια, ἔξ αὐτῶν τὰ μὲν δύο ἄρρενα καὶ δύο θήλεια ἐπροικοδότησεν ἐν καιρῷ τοῦ γάμου ἑνὸς ἐκάστου, καθ'ὸν τρόπον ἐπροικοδότησε καὶ τὸν πατέρα τῆς Μοσχούς, τῶν δὲν ἐτέρων διέθεσε τὴν ἐν καιρῷ τοῦ γάμου ἑνὸς ἐκάστου προικοδότησιν δι' αὐτογράφου διαθήκης του, ὡς καὶ τὸ ἀντίγραφον αὐτῆς διαλαμβάνει.- Ὅτι τούτων οὕτως ἐχόντων τὸ Δικαστήριον σκεπτόμενον ὅτι οἱ γονεῖς ἀμφοτέρων τῶν τεθνεώτων γονέων τῆς Μοσχούς τοῦτε Κ. Κωνσταντίνου Μπάου καὶ τῆς Κ. Εἰρήνης Μάτσα ἐσυμφώνησαν τὸν γάμον αὐτῶν ἐπὶ γραπτοῖς γαμικοῖς συμφώνοις, καὶ κατὰ τὰς ἐπιτοπίους συνηθείας ἕκαστον μέρος ἐπροικοδότησε δι' αὐτῶν τὸ ἴδιον τέκνον ἐν γνώσει τοῦ ἐτέρου καὶ δημοσίως. Ὅτι ὁ Κ. Ἰωάννης Μπάος μετὰ τῆς συζύγου του ἐπροικοδότησαν πρῶτον τὸν υἱὸν αὐτῶν Κωνσταντῖνον ἐπὶ τῷ μόνῳ ῥητῷ σκοπῷ αὐτοῦ τοῦ γάμου· ὁ δὲ Κ. Κωνσταντῖνος Μάτσας μετὰ τῆς συζύγου του ἐπροικοδότησαν ἀκολούθως τὴν θυγατέρα αὐτῶν Εἰρήνην μετὰ ἔξ ἡμέρας τῆς προικοδοτήσεως τοῦ μέλλοντος συζύγου της.- Ὅτι ἡ εἰς τὸ ἔγγραφον τῆς τοῦ ἀνδρὸς προικοδοτήσεως φαινομένη δηλοποιήσις πρὸς χάριν τοῦ πατρὸς του, δὲν ἐγένε ἐν τῇ ἐποχῇ τῶν παρὰ τοῦ γάμου γραπτῶν συμφώνων, ἀλλὰ τὴν 14 Δεκεμβρίου 1808 μετὰ ὀκτῶ μῆνας αὐτῶν, καὶ δύο σχεδὸν μῆνας ἐφ' ἧς ἐξετελέσθη ὁ συμφωνηθεὶς γάμος, ἔξ οὗ γίνεται πολλῷ πλέον κατάδηλον ὅτι ἡ λεγομένη αὕτη δωρεὰ τοῦ υἱοῦ πρὸς τὸν πατέρα, καθὼς ἀποδεικνύουσιν αἱ μαρτυρίαι τῶν ζώντων συμπολιτῶν αὐτῶν, ἦν μυστικὴ καὶ ἄγνωστος πρὸς τὸ δημόσιον τῆς Νήσου, καὶ πρὸς τοὺς συμφωνήσαντας τὸν γάμον γονεῖς τῆς συζύγου Εἰρήνης· ὅτι τὸ γαμικὸν σύμφωνον, ὃπερ φέρει ἐν προσθήκῃ τὴν εἰρημένην δηλοποιήσιν, εὔρέθη εἰς τὰ ἐσφραγισμένα κιβώτια τοῦ υἱοῦ Κωνσταντίνου Μπάου, καὶ μολονότι ἡ δηλοποιήσις φέρει ἐν τῷ μέσῳ διὰ τοῦτο δίδω τὸ παρὸν ιδιόχειρον τῷ φιλοστοργοτάτῳ μοι πατρί, καὶ ἐπὶ τέλους δίδω τὸ παρὸν κ.τ.λ. εἰς χεῖρας τοῦ εὐγενεστάτου μου πατρὸς. Ὅτι τὸ εἰρημένον σύμφωνον δὲν περιέχει αἵρεσιν τῆς ἐξ ἀπαιδίας ἐπιστροφῆς τῶν δωρηθέντων, καθὼς διςχυρίζεται ὁ Κ. Π. Μπάος διὰ τῆς πρὸς τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἀναφορᾶς του, χρονολογουμένης τὴν 13 Νοεμβρίου 1830,

ἀλλ' αἵρεσιν ὑποσχέσεως ἄλλων καὶ ἐτέρων δωρημάτων περὶ πλεον τῶν δωρηθέντων. Ἡ δὲ παρὰ τοῦ υἱοῦ γενομένη προσθήκη εἰς τὸ ἴδιον αὐτὸ σύμφωνον, εἶναι ὑστερόχρονος καὶ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου γάμου, ὥστε δὲν εἶναι δυνατόν οὔτε καὶ νὰ ὑποτεθῇ ὅτι οἱ γονεῖς τῆς Εἰρήνης ἐγνώριζαν πρὸ τοῦ γάμου αὐτῆς τὴν ὑποτεθεῖσαν αὐτὴν αἵρεσιν ὡς παρὰ τοῦ υἱοῦ ἐξηγήθη μετὰ τὸν γάμον.- Ὅτι καὶ αὐτὴ ἢ ἰδία ἐνάγουσα μάμμη τῆς Μοσχοῦς, ὡς καὶ υἱὸς καὶ ἐπίτροπός της Κ. Π. Μπάος, καθότι συνάγεται ἀπὸ τὰς περὶ τῆς ἐκσφραγίσεως τῶν κιβωτίων ἐγγράφους ἀναφορὰς των, δὲν ἐδείκνυον ἕως τότε θετικὴν τινὰ γνῶσιν ὅτι ὁ υἱὸς Κωνσταντῖνος βεβαίως παρεχώρησε πρὸς τὸν πατέρα του τὰ παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου πατρός του διὰ γάμον αὐτῷ δωρηθέντα χρήματα καὶ κτήματα, ὡς ἐδηλοποίησεν ἐν τῇ προσθήκῃ.- Ὅτι ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου γαμικοῦ συμφώνου ἀποδεικνύεται θετικὴ ἀμφιβολία καὶ ἀριδηλότατον λάθος τοῦ υἱοῦ εἰς τὴν ἐθελούσιον ἢ προσποιητικὴν ἐν προσθήκῃ δηλοποίησίν του, ἐπειδὴ οὗτος μὲν λέγων: εἰδὲ τάχα νὰ μένωσι πάλιν ὑπὸ τὴν κυριότητα τοῦ πατρός μου κ.τ.λ. ἐκφράζεται ὑποθετικῶς καὶ ἀβεβαίως τὸ δὲ γαμικὸν σύμφωνον φέρει ῥητῶς καὶ ὠρισμένως. Ταῦτα παντα δίδομεν μὲ τὴν εὐχὴν μας πρὸς τὸν υἱὸν μας Κωνσταντάκην ἐκθέτων ἐν μέσῳ, ἂν ὁμως εἰδῶμεν καὶ πιάσωμεν, εἴθε! κατὰ τὸν πόθον μας υἱοὺς καὶ διαδόχους του, καὶ ἂν ὁ υἱὸς μας φέρεται κ.τ.λ. θέλει ἀπολαύση καὶ ἄλλα ἕτερα κατὰ τὴν ἔφεσίν μας καὶ ἐπαναλαμβάνων ἐπὶ τέλους, εἰδὲ καὶ ἄλλως αὐτὰ ὅπου τοῦ γράφομεν εἰς τὸ παρὸν ἀβαντάριον εἶναι καὶ τὰ πρῶτα καὶ τὰ ὕστερα, ἐξηγεῖ σαφέστατα ὅτι ἡ μεσολαβοῦσα δικαστικὴ αἵρεσις ἀποβλέπει μέλλουσας δωρεὰν ἄλλων καὶ ἐτέρων πραγμάτων περιπλέον τῶν καταγεγραμμένων, καὶ ὅχι τὴν γεγονυῖαν καὶ ἔκτοτε τετελειωμένην, οὐδὲ τὰ καταγεγραμμένα ἐν τῷ συμφώνῳ κτήματα καὶ χρήματα, ἅτινα ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ γάμου ὀριστικῶς ἐδωρήθησαν παρὰ τῶν γονέων εἰς αὐτὸν τὸν υἱὸν καὶ τὰ τέκνα του. Ὅτι κατ' ἀναγκαίαν συνέπειαν ἢ διὰ τὴν ὑποτεθεῖσαν αὐτὴν αἵρεσιν νομιζομένη παραχώρησις τῶν ἐν τῷ γαμικῷ συμφώνῳ λόγῳ προικὸς καταγεγραμμένων πραγμάτων τοῦ υἱοῦ πρὸς τὸν πατέρα, εἶναι ἄνευ αἰτίας ἢ βάσεως μηδεμιᾶς.- Ὅτι ἢ παρὰ τοῦ πατρός πρὸς τὸν υἱὸν γεγονυῖα ἐν τῷ φανερῷ δωρεὰ διὰ τοῦ γραπτοῦ γαμικοῦ συμφώνου, εἴτε ὡς προῖξ ἐκλειφθῇ κατὰ τὰς ἰδίας λέξεις καὶ φράσεις καὶ τὴν σημασίαν αὐτὴν διὰ τὰς ἐπικρατούσας συνηθείας εἰς τὴν Νῆσον ἐκείνην εἴτε ὡς διὰ γάμου δωρεὰ δι' ὃ ἔγινε τέλος ὀριστικῶς καὶ ῥητῶς, καθὼς καὶ ὁ ἴδιος Π. Μπάος ὀνομάζει εἰς τὴν πρὸς τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἀναφορὰν του τῆς 13 Νοεμβρίου 1830 αὕτη μὲν οὖν κατὰ Νόμον ὀλοσχερῶς καὶ ἀμείωτος καὶ ἐν τῷ φανερῷ καὶ ἐν τῷ κρυπτῷ, εἴτε παρὰ τοῦ δωρήσαντος, εἴτε παρὰ τοῦ δωρηθέντος, πᾶσα δὲ οἰαδήποτε πρᾶξις περὶ ἀποξενώσεως τοιαύτης δωρεᾶς λογίζεται παρ' αὐτῶν ἐν ἴσῳ τοῖς

μήτε γεγραμμένοις, μήτε πεπραγμένοις (Βασιλ. Βιβλ. κκ. Τίτλ. Ιδ!). "Οτι περί πλέον τῶν εἰρημένων καὶ ἐὰν ἡ ὑποτεθεῖσα αἵρεσις ἤθελε λάβει τῶντι χώραν ἐν τῷ πρὸ τοῦ γάμου συμφώνῳ, ἐπειδὴ μετὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐν αὐτῷ προσθήκης ἔνεκα παραχωρήσεως τῶν πραγμάτων τοῦ υἱοῦ πρὸς τὸν πατέρα του ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀπαιδίας, ὁ υἱὸς ἐτεκνογόνησε καὶ υἱὸν καὶ θυγατέρα ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου γάμου, δι' ὃν ἔγινε ἡ δωρεὰ καὶ τὸ σύμφωνον. Πρὸς δὲ τούτοις ὁ μὲν νόμος διατάττει ὀριστικῶς ὅτι διὰ τοῦ ὀνόματος, υἱὸς, δηλοῦνται καὶ αἱ θυγατέρες, τὸ δὲ σύμφωνον φέρει ἐπὶ τέλους, καὶ ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἀξιῶσῃ νὰ τὰ προικοδοτήσῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὰ τέκνα του, ἡ τοιαύτη αἵρεσις ἤθελε νομισθῇ βεβαίως τετελεσμένη.- "Οτι ὁ πατὴρ Ἰωάννης Μπάος ἐπιζήσας δεκαεπτὰ σχεδὸν χρόνους μετὰ τὴν ἐπὶ τῷ γαμικῷ συμφώνῳ προσθήκην τοῦ υἱοῦ του, καὶ διαθέμενος τὰς ἐναπολοίπους περιουσίας του πρὸ τριῶν ἡμισυ χρόνων τοῦ θανάτου του, μήτε διέθεσέ τι τῶν ἐν τῷ ῥηθέντι συμφώνῳ καταγεγραμμένων πραγμάτων χάριν τῶν ἄλλων κληρονόμων του, μήτε ἔδειξε ποτὲ ἐν τῇ ζωῇ του θετικὴν τὴν ἀποδοχὴν τῆς παραχωρήσεως τοῦ υἱοῦ του, ἢ ἀπόλυτον κυριότητα τῶν διὰ τῆς προσθήκης παραχωρηθέντων αὐτῷ πραγμάτων, ἐναντίον τοῦ προγεγονότος γαμικοῦ συμφώνου.- "Οτι κατὰ τὴν ἐν τῷ Δικαστηρίῳ τοῦτῳ γενομένην ἔκθεσιν τῶν διαφορομένων τὴν 3 τοῦ μηνὸς τούτου ὁ πατὴρ αὐτὸς ἔχων ἐξ ὅλα τέκνα ἐκ τῆς ἔτι ζώσης νομίμου συζύγου του Αἰκατερίνης, ἐπροίκισεν ὅλα ἀνεξαιρέτως καὶ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἐκ τῶν ἰδίων καὶ συγγενικῶν περιουσιῶν, τὰ μὲν τέσσαρα ἔτι ζῶν ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ γάμου ἐνὸς ἐκάστου, τὰ δὲ δύο διὰ τῆς αὐτογράφου διαθήκης του, ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ τοῖς δοθῶσιν ὡσαύτως τὰ προικισθέντα ἐν τῇ ὥρᾳ τῆς εἰς γάμον κοινωνίας των ὅτι ἤθελεν εἶσθαι καὶ παράνομον καὶ ἀδικώτατον ἐν ταυτῷ τὰ μὲν ἄλλα τέκνα του καὶ οἱ κληρονόμοι αὐτῶν νὰ χαρῶσι τὰ πρὸς ἓνα ἕκαστον δωρηθέντα κτήματα καὶ χρήματα, ὁ δὲ νόμιμος κληρονόμος τοῦ πρωτοτόκου υἱοῦ του Κωνσταντίνου, καίτοι προσφιλεστέρου καὶ πιστοτέρου, κατὰ τὰς γραπτὰς ὁμολογίας τῶν ἰδίων γονέων καὶ ἀδελφοῦ του, ἐπὶ προφάσει ὑποθετικῆς αἰρέσεως ἄνευ αἰτίας, καὶ ἀδίκου καὶ παρανόμου, νὰ στερηθῇ τὰ ἐπὶ γραπτοῖς γαμικοῖς συμφώνοις δωρηθέντα καὶ ἐπιβάλλοντα αὐτῇ μόνῃ κινητὰ τε καὶ ἀκίνητα πράγματά του.- "Οτι ὅλαι αἱ ἀγωγαί, ὅσαι ἂν ἔγιναν διὰ τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ὑπόθεσιν, μετὰ τὴν ἐκδοσὶν τῆς ἀποφάσεως τῆς τριμελοῦς ἐπιτροπῆς ἀτὰ τὴν 24 Σεπτεμβρίου 1825, εἴτε πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τοῦ Δικαίου, εἴτε πρὸς τὴν Διευθυντικὴν τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, εἴτε πρὸς τὸν Διοικητὴν καὶ Ἀντικυβερνητικὴν Ἐπιτροπὴν, εἴτε πρὸς τὸν Ἐκτακτον Ἐπίτροπον τῶν Κεντρικῶν Κυκλάδων, εἴτε πρὸς τὴν ἐνεστῶσαν Κυβέρνησιν καὶ τὸ παῦσαν Α'. Ἀνέκκλητον Κριτήριον, ἐκινήθησαν ἀνενδότως, καὶ χωρὶς διακοπὴν παρὰ τῆς Κ. Αἰκατερίνης, μάμμης

τῆς Μοσχούς, διὰ τοῦ υἱοῦ καὶ ἐπιτρόπου τῆς Κ. Π. Μπάου.- "Ὅτι οἱ λόγοι καὶ νόμοι τοὺς ὁποίους τὸ παῦσαν Ἀνεκκλήτον ἐφήρμοσεν εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν δὲν ἐφαρμόζονται κατ'οὐδένα τρόπον, καθότι οὔτε αἵρεσις ἀληθῆς, οὔτε διὰ θάνατον δωρεὰ, οὔτε στέρησις δικαιωμάτων νομίμων τέκνων ἐπὶ τῶν περιουσιῶν τοῦ πατρὸς αὐτῶν πρόκειται, οὔτε δύνανται ποτὲ νὰ συνυπάρξωσιν αἵρεσις καὶ δωρεὰ εἰς τοιαύτην περίστασιν, καθ' ἣν ἀντίκεινται ἀλλήλαις, ἐπειδὴ ἐὰν ἡ αἵρεσις νομισθῇ θετική, ἡ προσθήκη τοῦ υἱοῦ εἶναι σαφεστάτη ἐπαγγελία χρέους του, ἢ υἱὸν νὰ τεκνογονήσῃ, ἢ τὰ προικισθέντα νὰ ἐπιστραφῶσι πρὸς τὸν πατέρα του, ἐὰν δὲ ἡ δωρεὰ νομισθῇ θετική, ἡ αἵρεσις δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ κατ'οὐδένα τρόπον, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν ἡ πρᾶξις τοῦ υἱοῦ στηρίζεται ἐπὶ τῆς ὑποθετικῆς αἰρέσεως, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ λογισθῇ δωρεὰ.- "Ἐτι δὲ μᾶλλον ἡ πρᾶξις τοῦ υἱοῦ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ λογισθῇ διὰ θάνατον δωρεὰ, καθότι ἀντὶ θανάτου ἔχει βάσιν τὴν ἀπαιδίαν, ἥς λυομένης ἡ δωρεὰ δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ καὶ ἂν ὁ θάνατος πλέον ἐμεσολάβει. Ἐπὶ πᾶσι δὲ ἐνῶ μήτε αἵρεσις, μήτε δωρεὰ ἐπὶ ζωῆς διὰ θάνατον εἶναι δυνατὸν λαλᾶν χωρὶς νόμιμος, ἢ λογισθεῖσα στέρησις τῶν περιουσιῶν τοῦ πατρὸς πρὸς τὸ τέκνον του μήτε φανταστικῶς κἂν ἔλαβεν ὑπαρξιν, διὰ ν' ἀφαιρεθῇ νόμιμος ἐκ τῶν τοιούτων περιουσιῶν τοῦ πατρὸς τὸ τρίτον μερίδιον ὡς αὐτὸ μόνον ἀνήκον τῷ γνησίῳ τέκνῳ καὶ νόμιμῳ κληρονόμῳ του. α. Ἀπεφάσισε τὰ ἐξῆς». α.- Ἡ ὑπ' ἀριθ. 71 τοῦ παύσαντος Ἀνεκκλήτου Κριτηρίου ἐκδοθεῖσα τὴν 30 Σεπτεμβρίου 1830 ν' ἀκυρωθῇ ὁλοσχερῶς. β.- Ἡ Κ. Μοσχού, γνήσιον τέκνον καὶ νόμιμος κληρονόμος τοῦ τεθνεῶτος Κωνσταντίνου Μπάου, νὰ λάβῃ ὅλα τὰ ἐν τῷ γαμικῷ συμφώνῳ τῆς 9 Ἀπριλίου 1808 καταγεγραμμένα κινητὰ καὶ ἀκίνητα πράγματα τοῦ εἰρημένου πατρὸς τῆς κατὰ τὰς ἐν αὐτῷ προσδιωρισμένας ἐποχὰς, οὔσης τῆς ἐν αὐτῷ προσθήκης χρονολογουμένης τῇ 14 Δεκεμβρίου 1808 ἀκύρου καὶ ἀνισχύρου, ὡς ἀκυρωμένης παρὰ τῶν καθεστώ- των νόμων, καὶ λογισμένης ἐν ἴσῳ τοῖς μήτε πρεπραγμένοις μήτε γεγραμμένοις ὀλοτελῶς. γ.- Ἡ Κ. Αἰκατερίνα, σύζυγος τοῦ ποτέ Ἰωάννου Μπάου καὶ μάμμη τῆς Μοσχούς, εἴτε ἄλλος, ὅστις ἐκ τῶν πρὸς πατρὸς ἢ μητρὸς συγγενῶν τῆς, κατέχει κινητὰ ἢ ἀκίνητα πράγματα, εἴτε κτήματα, εἴτε χρήματα, εἴτε ἔγγραφα, ἀνήκοντα εἰς τὴν Κ. Μοσχού ἐκ τῆς εἰρημένης πατρικῆς ἢ καὶ τῆς μητρικῆς αὐτῆς περιουσίας, ὡς καὶ τὰ ἐσφραγισμένα κιβώτια τοῦ εἰρημένου πατρὸς τῆς Κ. Κωνσταντίνου Μπάου, νὰ παραδώσῃ αὐτὰ πρὸς τὴν ῥηθεῖσαν Κ. Μοσχού ἐν καθαρῷ καταλόγῳ γενομένῳ διὰ τοῦ κατὰ τόπον Δικαστηρίου.- δ.- Ἡ αὐτὴ Κ. Αἰκατερίνα, ἢ ὅστις ἄλλος τῶν πρὸς πατρὸς συγγενῶν τῆς Κ. Μοσχούς ἐνεμήθη ἰδιορρύθμως κτήματα ἢ χρήματα ἀνήκοντα εἰς τὸν πατέρα αὐτῆς Κ. Κωνσταντῖνον Μπάον, ἢ εἰς τὴν μητέρα τῆς Κ. Εἰρήνην Μάτσα, νὰ ἀποδώσῃ

πρὸς τὴν αὐτὴν Κ. Μοσχοῦν ὅσους ἂν ἐνεμήθη καρποὺς ἢ τόκους τῶν διαληφθέντων πατρώων ἢ μητρώων κτημάτων της ἢ χρημάτων μετὰ τὸν θάνατον τοῦ εἰρημένου πατρός της, προηγουμένης νομίμου ἀποδείξεως περὶ τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ. ε.- Ἡ αὐτὴ Κ. Αἰκατερίνα καὶ ὁ ἐπίτροπός της Κ. Π. Μπάος νὰ πληρώσωσι πρὸς τὴν Κ. Μοσχοῦ μόνον τὰ δικαστικὰ ἔξοδα, ὅσα ἂν ἔγιναν εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, προηγουμένης ὡσαύτως νομίμου ἀποδείξεως. ζ.- τὸ δικαίωμα τῆς ἀποφάσεως ταύτης, λογιζόμενον ἐπὶ τῆς τιμῆς τῶν φιλονεικισθεισῶν περιουσιῶν κτημάτων τε καὶ χρημάτων τοῦ τεθνεῶτος Κωνσταντίνου Μπάου νὰ πληρωθῇ παρὰ τῆς αὐτῆς Κ. Αἰκατερίνης, καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ ἐπιτρόπου της Κ. Πέτρου Μπάου, προηγουμένης τακτικῆς ἐκτιμήσεως». Τῆς ἀποφάσεως ταύτης ἐζήτησεν ὁ Π. Μπάος ἀναθεώρησιν παρὰ τοῦ ἰδίου Ἀνωτάτου Δικαστηρίου, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἔμεινεν ἐκκρεμῆς ἡ ὑπόθεσις.

Ἀκοῦσαν τὸν πληρεξούσιον τοῦ Π. Μπάου εἰπόντα «ὅτι κατὰ το ἄρθρον 359 τῆς Πολιτικῆς Διαδικασίας τοῦ 1830, κατὰ τὸ ὁποῖον κανονίζεται ἡ ἀρμοδιότης τοῦ Δικαστηρίου τούτου ὡς πρὸς τὴν περί μεταρρύθμισεως δίκην, ἐξετάζεται ἡ παράβασις τῶν νόμων ἢ τύπων γενομένη ἀπὸ τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν, ἥτοι τὴν ὑπ'ἀριθ. ΜΓ/800 τοῦ πρώην Ἀνωτάτου.- Ὅτι τὴν ἀρχὴν ταύτην καθιέρωσε τὸ Δικαστήριον τοῦτο εἰς τὴν πρὸ ὀλίγου ἐκδοθεῖσαν ἀπόφασιν ἐπὶ τῆς προβληθείσης ἀνατρεπτικῆς ἐνστάσεώς του περὶ τῆς ἀκυρότητος τῆς διαδικασίας. Ὅτι κατὰ τὸ ἄρθρον 180 τῆς ἐνεστῶσης Πολιτικῆς Δικονομίας, προδικαστικαὶ καὶ παρεμπίπτουσαι ἀποφάσεις ἀνακαλοῦνται μέχρι τῆς ἀπαγγελίας τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως.- Ὅτι ἡ ἐκδοθεῖσα περὶ ἀποδείξεως ἀπόφασις ὑπ'ἀριθ. 113 καὶ αἱ κατὰ συνέπειαν ταύτης ληφθεῖσαι μαρτυρίαι ἀπὸ τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Σύρῳ Πρωτοδικῶν, πράξεις ἀσυμβίβαστοι μὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἁρθρου 359, ἐξαιτεῖται ν'ἀνακληθῇ ἡ πρώτη καὶ νὰ κηρυχθοῦν ἄκυροι αἱ δεύτεραι διὰ τῆς ἀποφάσεως, τὴν ὁποίαν μέλλει νὰ ἐκδώσῃ εἰς τὴν οὐσίαν.- Ὅτι ὡς πρὸς τὴν σχετικὴν βαρύτητα τῶν μαρτυριῶν αὐτῶν εἰς τὴν ὑπόθεσιν δὲν δύναται νὰ συναχθῇ ἰσχυρῶς καὶ εἰς νομικὴν σημασίαν ἡ ταυτότης τῆς πρὸς ἄνδρα καὶ γυναῖκα προικοδοτήσεως, διότι ἀντίκεινται εἰς τοῦτο ὁ ὀρισμὸς, τὸν ὁποῖον ὁ νόμος δίδει περὶ τῆς προικὸς τῆς γυναικὸς, καὶ οἱ σκοποὶ, οἵτινες ὑπηγόρευσαν τὰς διατάξεις του.- Ὅτι τὸ Δικαστήριον εἶναι ὑπόχρεον ἀπὸ τὴν ἱερότητα τῶν καθηκόντων του νὰ κάμῃ μίαν διάκρισιν, τῆς ὁποίας οἱ τύποι φαίνονται εἰς τοὺς νόμους, καὶ τὴν μὲν πρὸς τὰς γυναῖκας προκοδότησιν νὰ θεωρήσῃ ὑπαγομένην εἰς τὰς περὶ προικὸς διατάξεις, τὴν δὲ πρὸς ἄνδρας εἰς τὰς περὶ δωρεῶν ἀπλῶν.- Ὅτι αἱ μαρτυρίαι ἀφοῦ δὲν στηρίζονται εἰς προγεγονυῖας διαφορὰς διαλυθείσας κατ'αὐτὸν τὸν τρόπον, δὲν δίδουν οὔτε καὶ τὴν ιδέαν ὅτι ἡ εἰς Σίφνον προικοδότησις ἑκατέρου

τοῦ γένους ὑπάγεται εἰς τὰς περὶ προικὸς νομικὰς διατάξεις· ὅτι αἱ γινώμαι, τὰς ὁποίας φαίνεται ὅτι ἔδωκαν οἱ μάρτυρες, δὲν ἀφαιροῦν οὔτε τὴν διαίρεσιν τῆς προικὸς ἀπὸ τὴν δωρεάν, οὔτε τὴν συγχώνευσιν ἀμφοτέρων εἰς ἓνα συνάλλαγμα μὴ ὑπαγόμενον εἰς ῥητὸν κανόνα, ὥστε εἰς τοιαύτην περίστασιν εἶναι ἀνάγκη νὰ προστρέξῃ εἰς τοὺς γενικοὺς κανόνας τῶν συναλλαγμάτων, οὔτε ὅτι τὰ λαμβανόμενα ὑπὸ τοιοῦτον χαρακτῆρα δὲν ἐδύναντο ν' ἀπαλλοτριωθοῦν.- Ὅτι τὸ μόνον πραγματικὸν περιστατικόν, τὸ ὁποῖον οἱ μάρτυρες ἀναφέρουν, εἶναι, ὅτι διὰ τοῦ υἱός, δὲν ἐννοοῦν εἰς Σίφνον, εἰμὴ τὸ ἄρρην· ὅτι ζητεῖ ἀπὸ τὸ Δικαστήριον νὰ μὴ λάβῃ εἰς σοβαρὰν σκέψιν εἰμὴ τὸ τελευταῖον τοῦτο τὸ μέρος τῶν μαρτυριῶν, κατὰ δὲ τὰ λοιπὰ νὰ θεωρήσῃ τὴν διαφορὰν ὑπὸ τοὺς ἐπικρατοῦντες Αὐτοκρατορικοὺς Νόμους, ὡς μὴ ἀποδειχθέντος ἤδη οὐδενὸς ἐθίμου τακτικῶς καὶ πληρέστατα, ἐκτὸς ἐὰν προτιμήσῃ, κατὰ τὸ ἄρθρον 172, ν' ἀποφασίσῃ τὴν προσαγωγὴν νέων καλυτέρων ἀποδείξεων, ἐὰν εἶναι δυνατὸν νὰ εὑρεθῶσι τοιαῦται, ὅπου δὲν ὑπάρχει τίποτε.- Ὅτι τὸ Ἀνώτατον διμιοιργῆσαν τὰς αἰτολογίας τῆς ἀποφάσεώς του, ὅτι τὸ χυδαῖκῶς λεγόμενον τοῦ Ἰωάννου Μπάου κατὰ τῆς συζύγου του πρὸς τὸν υἱὸν του Κωνσταντῖνον ἐσυμφωνήθη μετὰ τῶν συμπενηθέρων Κωνσταντῖνου Μάτσα καὶ τῆς συζύγου του· ἐπομένως, ὅτι τὸ εἰς αὐτὸ χρονολογημένον τῇ 9 Ἀπριλίου 1808, δὲν ὑπάρχει ἡ διαλυτικὴ αἵρεσις τῆς ἀρρηνотоκίας ἀνεπλήρωσεν ἀφ' ἑαυτοῦ μὴ προταθέντα πράγματα ἐναντίον τοῦ ἁρθρου 171 τῆς Δικονομίας καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ Δικαίου, καὶ ἀνέτρεψεν ὁμολογίας τοῦ ἰδίου ἀντιδίκου, ἐχούσας ἀμετάτρεπτον ἰσχύν, κατὰ τὸ ἄρθρον 264, καθὼς εἶναι ἐκεῖναι, ὅτι ἰδιαιτέρως ἕκαμαν ἕκαστον μέρος τὴν προκοδοτήσιν του, βεβαιοῦν καὶ τὰ ἴδια ἔγγραφα, καὶ ὅτι ἡ τοιαύτη αἵρεσις ὑπάρχει εἰς τὸ ἀνωτέρω ἀβαντάριον ὑπὸ τὴν 9 Ἀπριλίου 1808, ἀλλ' ἐπληρώθη.- Ὅτι τὸ Ἀνώτατον βασισθέν εἰς ἀνεπίσημα ἀποδεικτικὰ παραχωρημένα κατὰ χάριν, ἐξέλαβεν, ὅτι ἡ ἀποδοχὴ τοῦ Κωνσταντῖνου Μπάου ὑπὸ τὴν 14 Δεκεμβρίου 1808, ἐγένεν ἐν τῷ κρυφῷ, ἐνῷ τὸ ἄρθρον 97 τῆς τότε Δικονομίας καὶ ὁ Πολιτικὸς Νόμος ἀπέρριπτε τοιαῦτα ἔγγραφα τόσον μᾶλλον ἀνάξια πίστεως, ὅσον ὁ ἀντίδικος λαβὼν σήμερον τὴν ἄδειαν ν' ἀποδείξῃ ἕτερα ἀντικείμενα, περὶ τῶν ὁποίων τὰ εἰρημένα ἔγγραφα ἕκαμον ἀποδείξιν, ἀπεσιώπησε τὴν περίστασιν ταύτην· ὅτι ἄρα ὁ Ἰωάννης Μπάος ἔχαιρε τὸν ἀναφαίρετον δικαίωμα νὰ θέσῃ ὁποῖαν αἵρεσιν ἠρέσκετο εἰς τὴν κληροδοτήσιν του, ἥτοι αἵρεσιν μὴ ἀντικειμένην εἰς τοὺς νόμους καὶ τὰ καλὰ ἦθη· ὅτι ἡ ἀποδοχὴ τοῦ υἱοῦ Κωνσταντῖνου δὲν ἐπρόσθεσε κάμμιν δύναμιν εἰς τὴν αἵρεσιν ἐκείνην, ἰσχυράν, ὅσον καὶ ἐὰν ἤθελε καὶ ἐὰν δὲν ἤθελε φανερώσει ὅτι τὴν δέχεται. Ὅτι ἡ ἀκύρωσις τῆς ἀποδοχῆς, κατὰ τὸν ἀντίδικον, ἤθελε φέρει καὶ τὴν ἔλλειψιν παντὸς δικαιώματος εἰς τὴν ἀπαίτησιν τοῦ ἀντιδίκου κατὰ τὰς περὶ

δικαίου διαφημιζομένας ἀρχάς του, εἰς τρόπον ὥστε ἔχει πάντοτε τὴν ἀνάγκην τῆς ὑπερασπίσεως τῆς τοιαύτης ἀποδοχῆς, διὰ νὰ φιλονεικήσῃ ἐπομένως τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς διαλυτικῆς αἵρέσεως, αἱ δὲ τοιαῦται περὶ τοῦ δικαίου ἀρχαὶ του εἶναι, ὅτι ἀπαιτεῖται ἀποδοχὴ εἰς τὰς δωρεάς· ὅτι ἡ πρᾶξις τοῦ Ἰωάννου Μπάου καὶ συζύγου του πρὸς τὸν υἱὸν των εἶναι δωρεά.- Ὅτι ἐὰν ἡ διαλυτικὴ αἵρεσις δέν ὑπῆρχε πρωτοτύπως εἰς τὴν πρᾶξιν αὐτήν, οὐδεὶς νόμος ἐπεριώριζε τὸ δικαίωμα τοῦ Κωνσταντίνου διὰ νέας πράξεως νὰ χαρίσῃ τὴν περιουσίαν του εἰς τὸν πατέρα του· ὅτι ἡ τοιαύτη πρᾶξις τοῦ υἱοῦ ἰδιαιτέρως καὶ χωρὶς σχέσιν εἰς τὴν τοῦ πατρὸς θεωρουμένη φέρει τοὺς χαρακτῆρας μιᾶς δωρεᾶς ἔνεκα θανάτου ἰσχυρῶς κατὰ τοσοῦτον μᾶλλον, ὅσον ὁ Κωνσταντῖνος Μπάος δέν ἀνεκάλεσεν οὔτε ἐτροπολόγησεν αὐτὴν ἀφοῦ ἐγέννησε τὴν θυγατέρα του Μοσχοῦν. Ὅτι ἡ διαλυτικὴ αἵρεσις ἡ ἐμφαινομένη εἰς τὸ ἀβαντάριον καὶ ἐρμηνευομένη εἰς τὸ ἴσον ἀπὸ τὴν προσθήκην τῆς ἀποδοχῆς δέν ἐξεπληρώθη, διότι υἱὸν Μπάον δέν ἔκαμεν.- Ὅτι διὰ ταῦτα ἐξαιτεῖται τὴν ἀκύρωσιν τῆς μνησθείσης ἀποφάσεως διὰ νὰ λάβῃ χώραν ἡ περὶ μεταρρύθμισεως ἀναφορά του, τὰ δὲ ἔξοδα θέλει παρουσιάσῃ διὰ καταλόγου μετὰ τὴν ἀπόφασιν.-

Ἀκοῦσαν τὸν πληρεξούσιον τοῦ Α. Γρυπάρη ἀπαντήσαντα «ὅτι ὑπάρχει πρῶτον προικοσύμφωνον, τοῦ ὁποίου ἡ ἔννοια εἶναι καθαρωτάτη· ἡ αἵρεσις τοῦ νὰ λάβῃ τέκνα, εἶναι ἡ περίστασις, καθ'ἣν θέλει λάβῃ καὶ ἄλλα κτήματα, καὶ ὅχι καθ'ἣν θέλει βεβαιωθῇ ἡ κυριότης τῶν πρώτων· ὅτι τὸ προικοσύμφωνον αὐτὸ μόνον ἔχει κῦρος.- α.- Διότι μόνον ἔγινε τῇ συγκαταθέσει ὅλων τῶν μερῶν, καὶ τῇ συναινέσει τῶν γονέων τῆς νύμφης. Ἄρα ἡ προσθήκη δύο μῆνας μετὰ τὸν γάμον τοῦ υἱοῦ ἔγινεν ἀπατηλὴ ὡς πρὸς τὴν σύζυγόν του καὶ τὰ δικαιώματα τῶν τέκνων της ὡς νέα δωρεά ὠφείλε νὰ ὑπάρχῃ ἡ συγκατάθεσις τοῦ δωρουμένου, ἄλλως καὶ ἀπὸ τὸν ὀρθὸν λόγον, καὶ ἀπὸ τὸν νόμον θεωρεῖται ὡς ἀπλοῦν σχέδιον· ἀλλ'οὔτε ἡ ὑπογραφή τοῦ πατρὸς του ὑπαρχει, οὔτε ἀπὸ τὴν ὑστερινήν του διαθήκην φαίνεται νὰ τὸ ἐγνώριζε (καὶ ὅταν λέγουν οἱ ἀντίδικοι ὅτι τοῦτο δέν βλάπτει, διότι ἡ σιωπὴ τῆς διαθήκης ἐξηγεῖται ἀπὸ τὴν περίστασιν ὅτι ὁ υἱὸς ἔζη καὶ ἐδύνατο νὰ λάβῃ τέκνα, ἀποκρίνεται ὅτι ὁ πατήρ, ὅστις ἤθελε γνωρίζει ὅτι ἡ αἵρεσις τῆς κυρότητος αὐτῶν τῶν πραγμάτων ἦτον εἰσέτι ἀνηρτημένη, ἤθελε βεβαίως διαθέσει μὲ τὴν ἰδίαν αὐτῶν αἵρεσιν) καὶ ἀπὸ τὴν ἰδίαν ὁμολογίαν τοῦ ἀντιδίκου φαίνεται ἐξ ἐναντίως ὅτι ἡ προσθήκη αὕτη ὁμοῦ μὲ τὰ ἄλλα ἔγγραφα εὑρίσκετο εἰς τὰ κιβώτια τοῦ Κωνσταντίνου καὶ ὅχι τοῦ πατρὸς του (ἀναφορὰ τοῦ ἀντιδίκου πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον Μαυροκορδάτον καὶ πρὸς τὴν Δικαστικὴν Ἐπιτροπὴν).- Βον.- Διότι διὰ νὰ ἔχῃ κῦρος ἡ προσθήκη πρέπει καὶ νὰ ἐπιστηρίζεται εἰς νόμιμον αἰτίαν, καὶ νόμιμος αἰτία δέν εἶναι τὸ πραγματικὸν λάθος. Καὶ

τῶντι ὑπάρχει πραγματικόν λάθος ἀπὸ μέρους τοῦ Κωνσταντίνου, διότι ἐσφαλμένως ὑποθέτει ὅτι ἐπρικοδοτήθη ἐὰν κάμη υἱὸς κ.τ.λ. Γον.- Τέλος ἡ προσθήκη εἶναι ἄκυρος, διότι κατ'ἄλλους λόγους ἀποκληροῖ τὰ τέκνα του χωρὶς κάμμιν αιτία ἀπὸ τὰς προβλεπομένας ῥητῶς ἀπὸ τοὺς νόμους, οὔτε εἶναι συγχωρημένον εἰς τοὺς γονεῖς νὰ προσθέτουν αιτίας ἀποκληρώσεως· ὅτι ἂν ὑποθέσῃ ὡς κῦρος ἔχουσιν τὴν προσθήκην διὰ τὴν μὴ ὑπαρξιν ὅλων τῶν ἄνωθεν ἐλλείψεων, πάλιν πότε ἔγινεν αὕτη; Δύο μῆνας μετὰ τὸν γάμον, δηλαδὴ ὅν εἰσέτι ἄδηλον τὸ μέλλον τῆς παιδογονίας, καὶ ἡ αἵρεσις τὴν ὁποίαν ἔφερεν ἐὰν λάβῃ υἱὸς, κατὰ δύο τρόπους δύναται νὰ ἐξηγηθῇ· ἡ λέξις υἱὸς ἢ συμπεριέχει καὶ τὰ ἀρσενικὰ καὶ θηλυκὰ τέκνα, συμφώνως μὲ τὸν νόμον καὶ συμφώνως μὲ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἰδίου προικοσυμφώνου, τὸ ὁποῖον ῥητῶς φέρει τὴν λέξιν τέκνα, ἢ μόνον τὰ ἀρσενικὰ.- Εἰς τὴν πρώτην περίστασιν τέκνα ὑπῆρχον καὶ ὑπάρχουν. Εἰς τὴν δευτέραν πέντε χρόνους μετὰ τὴν προσθήκην αὐτὴν ἐγεννήθη ἀρσενικὸν τέκνον. Καὶ ἐπειδὴ ὁ Κωνσταντῖνος λέγει ἐὰν λάβω τέκνον, καὶ ἐπειδὴ τὸ ἔλαβεν, ἡ κυριότης πάλιν τοῦ πράγματος ἐπέρασεν εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ Κωνσταντίνου, καὶ ἐξ αὐτοῦ εἰς τὴν τῆς Μοσχοῦς.- Καὶ τοῦτο πάλιν ἰσχύει ἐὰν ὑποθέσῃ ὅτι εἰς αὐτὸ τὸ ἴδιον προικοσύμφωνον ὑπάρχουν αἱ δύο αἵρέσεις, ἡγουν μετὰ τῆς πρώτης καὶ ἐκείνη, δι' ἧς προκοδοτήσις γίνεται ἐὰν λάβῃ ὁ υἱὸς υἱὸς καὶ διαδόχους· ὅτι παραδεχόμενος προσέτι ὡς ἐξ ἀπλῆς ὑποθέσεως ὅτι ἡ λέξις, υἱὸς, σημαίνει μόνον ἀρσενικὰ τέκνα, παρατηρεῖ καὶ πάλιν διπλὰς αἵρέσεις διὰ νὰ μεταβοῦν τὰ κτήματα εἰς τὸν πατέρα.- Αον.- Νὰ μὴ λάβῃ ἀρσενικὸν τέκνον.- Βον.- Νὰ τελευτήσῃ πρῶτος ὁ υἱὸς· ἔστω ὅτι δὲν ἔλαβεν ἀρσενικὸν τέκνον, ἀφοῦ ὁ πατὴρ ἐτελεύτησε πρῶτος, ἡ συνθήκη ἐξέλειψε, καὶ τὰ κτήματα ἔμειναν εἰς τὸν υἱόν.- "Ὅτι ἐπὶ τῇ ὑποθέσει πάντοτε ὅτι ἡ προσθήκη ἔχει κῦρος, πᾶσα δωρεὰ ἀνατρέπεται διὰ τῆς γεννήσεως υἱοῦ, καὶ αὐτὸν τὸν κανόνα παρεδέχθη ὁμοφώνως ἡ νομολογία ὅλων τῶν ἐθνῶν, τὰ ὁποῖα ἐδιοικοῦντο ἀπὸ τὸ Ῥωμαϊκὸν Δίκαιον.- "Ὅτι ὡς πρὸς τὰ ἀποδειχθέντα ἔθιμα, τὰ ἀρσενικὰ τέκνα προικίζονται ὡς καὶ τὰ θηλυκὰ, καὶ ὅχι μόνον μὲ ἀμοιβαία προικοσύμφωνα, ἀλλὰ καὶ μὲ ἀπλὰ ἰνδαντάρια· ὅτι ἡ προῖξ των εἶναι ἀναπαλλοτρίωτος, ἐξαιρουμένων μόνον τινῶν περιστάσεων προσδιωρισμένων, καθὼς ἀνάγκης, καὶ ὅτι οἱ γονεῖς προσέτι ὑποχρεοῦνται ν' ἀφήσουν εἰς τὰ τέκνα των ὅλην των τὴν περιουσίαν, μὴ δυνάμενοι νὰ διαθέσουν ἄλλως πῶς αὐτήν· ὅτι διὰ ταῦτα ἐξαιτεῖται· 1ον.- Τὴν ἀπόρριψιν τῆς περὶ μεταρρυθμίσεως αἰτήσεως τοῦ ἀντιδίκου, καὶ τὴν ἐπικύρωσιν τῆς ὑπ' ἀριθ. 43 ἀποφάσεως τοῦ Ἀνωτάτου.- 2ον.- Τὴν καταδίκην του εἰς τὰ ἔξοδα ὅλα τὰ νόμιμα κ.τ.λ.»

Ἀναγνοῦν τὰ ἐγγραφα τῆς δικογραφίας

Σκεφθέν κατὰ τὸν Νόμον

Ἐπειδὴ, ἂν καὶ τὸ παῦσαν Ἀνώτατον Δικαστήριον ἐλανθᾷσθῃ ἐν μέρει εἰς ἐκείνας τὰς σκέψεις τῆς ἀπὸ 14 Ἰουλίου 1831 ὑπ'ἀριθ. ΜΓ. ἀποφάσεώς του, αἱ ὁποῖαι ἀφορῶσιν τὴν αἵρεσιν τῶν διαλαμβανομένων εἰς τὸ ἀπὸ 9 Ἀπριλίου 1808 προικοσύμφωνον, τὸ ὁποῖον ὁ ποτὲ Ἰωάννης Μπάος, καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ Αἰκατερίνα ἔκαμαν εἰς τὸν υἱὸν των Κωνσταντῖνον Μπάον, καὶ τὴν ὁποίαν αἵρεσιν ὤφειλε τὸ διαληφθὲν Ἀνώτατον Δικαστήριον νὰ θεωρήσῃ ὡς ὑπάρχουσιν, δυνάμει τῆς περὶ τούτου γενομένης ἐνώπιόν του ὁμολογίας ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων, καὶ ἐπομένως ν'ἀποφασίσῃ ἂν ἡ αἵρεσις αὕτη εἴχε βάσιν τὴν ἀτεκνίαν ἐν γένει τοῦ Κ. Μπάου, ἢ τὴν μὴ ἀρρενοτοκίαν αὐτοῦ, εἰς τὰ ἀφορῶντα τὰ παρὰ τοῦ Α. Γρυπάρη παρουσιασθέντα ἐκμαρτύρια, τὰ ὁποῖα δὲν ἔπρεπε νὰ λάβῃ παντάπασιν ὑπ'ὄψιν, ὡς μὴ ληθισῶν τῶν μαρτυριῶν κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ 97 ἄρθρου τῆς κατ'ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἰσχυοῦσης Πολιτικῆς Διαδικασίας τοῦ 1830 ἔτους, καὶ πρὸς τούτοις καθόσον ἀφορᾷ τὴν εἰς τὸ μνημονευθὲν προικοσύμφωνον προσθήκην τοῦ Κ. Μπάου, τὴν ὁποίαν ἐθεώρησεν ὡς εὔρεθεισαν εἰς τὰ ἐσφραγισμένα κιβώτια τοῦ αὐτοῦ Μπάου, ἐνῶ τοῦτο μὲν δὲν ἀπεδείχθη ποσῶς, ἀπεδείχθη ὁμως ὅτι ἀντίγραφον τῆς αὐτῆς προσθήκης εὔρισκόμενον εἰς χεῖρας τοῦ Πέτρου Μπάου, ἐπεκυρώθη κατὰ τὴν 12 Μαρτίου 1826 παρὰ τοῦ Ὑπουργείου τοῦ Δικαίου ἐνῶ τὰ περὶ ὧν ὁ λόγος κιβώτια ἀπεσφραγίσθησαν κατὰ τὴν 3 Δεκεμβρίου, ὡς τοῦτο ἐξάγεται ἐκ τῆς ἀπὸ 22 Δεκεμβρίου 1826 ἀναφορᾶς τῆς διὰ ἀποσφράγισιν ταύτην διορισθείσης ἐπιτροπῆς, μόνον τοῦτο αἱ λανθασμέναι αὗται σκέψεις τῆς διαληφθείσης ἀποφάσεως δὲν ἔχουν τοιαύτην ἐπιρροὴν εἰς τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν, ὥστε νὰ δώσουν ἀφορμὴν εἰς μεταρρύθμισιν αὐτῆς. Αὐτ.- Διότι θεωρουμένης τῆς αἵρέσεως, ὡς ὑπαρχούσης, κατὰ τὴν ὁμολογίαν ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων, αὕτη εἴχε βάσιν τὴν ἀτεκνίαν ἐν γένει τοῦ Κωνσταντίνου Μπάου, καθότι αἱ εἰς τὸ τέλος τοῦ ἀπὸ 9 Ἀπριλίου 1808 προικοσυμφώνου ἐκφράσεις τῶν ἰδίων προικοδοτούντων « Καὶ ὁ ἅγιος Θεὸς καὶ ἡ εὐχή μας νὰ τὸν ἀξιώσῃ νὰ τὰ προικοδοτήσῃ καὶ αὐτὸς ὡς ἄνωθεν εἶπομεν μυριοπλασίως εἰς τὰ τέκνα του» διέλυσε πᾶσαν ἀμφιβολίαν, ἥτις ἐδύνατο νὰ προκύψῃ ἐκ τῆς λέξεως υἱοὺς καὶ διαδόχους, τὴν ὁποίαν οἱ αὐτοὶ προικοδοτοῦντες μετεχειρίσθησαν προηγουμένως εἰς τὸ ἴδιον ἔγγραφον, καὶ ἀπέδειξαν ὅτι ἡ αἵρεσις εἴχε βάσιν τὴν ἀτεκνίαν τοῦ Κωνσταντίνου Μπάου, ὡς καὶ τὸ Ἀνώτατον παρετήρησεν εἰς τὴν πρώτην σκέψιν τῆς ἀποφάσεώς του.- Βον.- Διότι, ὅτι ἡ ἐν τῷ μνημονευθέντι ἀπὸ 9 Ἀπριλίου 1808 προικοσυμφώνῳ γενομένη παρὰ τοῦ Κωνσταντίνου Μπάου προσθήκη, δι'ἣς ἀπεδέχθη οὗτος τὴν εἰς αὐτὸ διαλαμβανομένην αἵρεσιν, ἔγινεν ἐν τῷ κρυπτῷ (ὡς τὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον παρετήρησε) χωρὶς δηλαδὴ νὰ εἶναι γνωστὴ εἰς ἄλλον τινὰ παρὰ τὸν Κωνσταντῖνον Μπάον καὶ τὸν πατέρα του Ἰωάννην Μπάον,

ἐξάγεται ἐξ αὐτῆς τῆς ἰδίας πράξεως, ἥτις οὔτε ὅτι ἔγινεν ἐνώπιον ἄλλου τινὸς ἀναφέρει, οὔτε ἄλλου τινὸς τὴν ὑπογραφήν παρὰ τὴν τοῦ Κωνσταντίνου Μπάου φέρει, καὶ ἡ ὁποία, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς χρονολογίας της, ἔγινεν ἐννέα περίπου μῆνας μετὰ τὴν σύνταξιν τοῦ προικοσυμφώνου, καὶ ἀρκετὸν καιρὸν μετὰ τὸν γάμον (ὡς καὶ τὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον παρετήρησε) καὶ ἐπομένως ἡ νομικὴ πρόληψις ἠδύνατο ν' ἀναπληρώσῃ δεόντως ὅ,τι διὰ τῶν ἐκμαρτυριῶν ἐπρόκειτο ν' ἀποδειχθῇ περὶ τούτου.- 3ον.- Διότι καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος προσθήκη τοῦ Κ. Μπάου εἰς τὸ προικοσύμφωνόν του ἐνεχειρίσθη, ἀφ' ἧς ὥρας ἔγινε εἰς τὸν πατέρα του Ἰωάννην Μπάον, τοῦτο δὲν ἠδύνατο νὰ μεταβάλλῃ τὴν φύσιν τῆς πράξεως ταύτης, ἡ ὁποία δὲν εἶναι εἰμὴ ἀπλή ἀποδοχὴ τῆς ἐν τῷ προικοσυμφώνῳ διαλαμβανομένης αἵρέσεως ἐκ μέρους τοῦ Κ. Μπάου, ὡς καὶ ὁ πληρεξούσιος τοῦ Π. Μπάου τὴν ὀνομάζει, ὥστε εἶναι ἀδιάφορον, ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως, ἂν ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος προσθήκη ἐδόθη εἰς τὸν Ἰωάννην Μπάον, ἢ ὄχι.-

Ἐπειδὴ, ὅτι ἡ προικοδότησις, τὴν ὁποίαν οἱ γονεῖς τοῦ Κωνσταντίνου Μπάου ἔκαμαν πρὸς αὐτόν, ἦτον μὲ τὴν εἶδησιν καὶ συναίνεσιν τῶν γονέων τῆς Ῥηνάκης, συζύγου τοῦ αὐτοῦ Κ. Μπάου, ὅχι μόνον δὲν ἐσιωπήθη ἀπὸ τὸν Ἀπόστολον Γρυπάρην, ὡς ὁ πληρεξούσιος τοῦ Π. Μπάου διίσχυρίζεται, (διότι διὰ τῆς πρὸς τὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον ἀπὸ 12 Νοεμβρίου 1830 ἀναφορᾶς του ῤητῶς εἶπεν, «ἐναντίον καὶ τοῦ ἀπὸ 9 Ἀπριλίου 1808 προικοσυμφώνου γενομένου μὲ τὴν συναίνεσιν τῶν γονέων τῆς Ῥηνάκης Μάτσα, οἱ ὅποιοι δι' αὐτὸ μόνον συγκατετέθησαν εἰς τὸν γάμον»), ἀλλὰ καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως τῶν πραγμάτων ἠδύνατο τὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον νὰ πορισθῇ τὴν νομικὴν πρόληψιν, ὅτι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος προικοσύμφωνον ἔγινε μὲ τὴν εἶδησιν καὶ τὴν συγκατάθεσιν τῶν γονέων τῆς Ῥηνάκης, ὡς τὸ διαληφθέν δικαστήριον παρετήρησεν εἰς τὰς σκέψεις τῆς ἀποφάσεώς του, διότι ὅταν τὸ ἴδιον τοῦτο ἔγγραφον ἀναφέρῃ ῤητῶς ὅτι ἡ περιουσία δίδεται διὰ τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ λάβῃ ὁ Κωνσταντῖνος διὰ σύζυγόν του τὴν Ῥηνάκην, δὲν εἶναι ἀμφιβολία ὅτι καὶ ἡ συναίνεσις τῶν γονέων τῆς Ῥηνάκης ἀπαιτεῖτο εἰς τὴν συμφωνίαν ταύτην.-

Ἐπειδὴ ἂν καὶ ἡ ἀπὸ τοὺς γονεῖς τοῦ κ. Μπάου παραχωρηθεῖσα πρὸς αὐτὸν περιουσία ἐδόθη ὡς προῖξ, καὶ διὰ τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ λάβῃ εἰς γάμον τὴν Ῥηνάκην, θυγατέρα τοῦ Κωνσταντίνου Μάτσα, ὡς ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰς ἰδίας λέξεις καὶ φράσεις τοῦ ἀπὸ 9 Ἀπριλίου 1808 ἔγγράφου των, «ἀβαντάριον εἰς ὅσα προικίζομεν ἀμφοτέρω πατὴρ καὶ μήτηρ τὸν φίλτατόν μας υἱὸν Κωνσταντῖνον διὰ νὰ πάρῃ νόμιμον καὶ εὐλογητικὴν του γυναῖκα εἰς Ἀὸν γάμον τὴν ἀρχοντοπούλαν τοῦ σιὸρ Κωνσταντάκη Μάτσα Κ. Ῥηνάκην» καὶ ἀπὸ τὴν εἰς τὰς Νήσους τοῦ

Αιγαίου Πελάγους επικρατοῦσαν πασίδηλον συνήθειαν νὰ προικίζωνται καί τὰ ἄρρενα τέκνα, (ὅπερ δὲν ἀπαγορεύεται ἀπὸ τοὺς νόμους) μόλον τοῦτο καί ὡς δωρεὰ ἂν ἤθελεν ὑποτεθῇ ἡ τοιαύτη παραχώρησις, ὡς καὶ τὸ Ἀνώτατον Δικαστήριον παρετήρησε, τοῦτο δὲν ἔχει κάμμιαν ἐπιρρόην εἰς τὴν ὑπόθεσιν, διότι δὲν πρόκειται λόγος περὶ νομιμοποιήσεως τῆς περὶ τοῦτου πράξεως, ἀλλ' ἂν ἡ ὅπως-δήποτε πρὸς τὸν Κωνσταντῖνον Μπάον παραχωρηθεῖσα ἀπὸ τοὺς γονεῖς του περιουσία ἐδόθη ὑπὸ αἵρεσιν, καὶ ἂν ἡ αἵρεσις αὕτη ἐπληρώθη, ἢ ὄχι. —

Ἐπειδὴ ἡ σημείωσις, τὴν ὁποίαν ὁ Κωνσταντῖνος Μπάος ἔκαμε κατὰ τὴν 14 Δεκεμβρίου 1808 παρά-πόδας τοῦ προικοσυμφώνου του, δὲν εἶναι οὔτε δωρεὰ, οὔτε παραχώρησις, ἀλλ' ἀπλή ἀπόδειξις τῶν εἰς τὸ αὐτὸ προικοσύμφωνον διαλαμβανομένων, καὶ ἐπομένως δὲν ἰσχύει νὰ προσθέσῃ κάμμιαν δύναμιν εἰς τὴν αἵρεσιν, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ προικοδοτοῦντες αὐτὸν γονεῖς του ὑπέβαλον τὴν εἰς αὐτὸν παραχωρουμένην περιουσίαν, ὡς καὶ ὁ πληρεξούσιος τοῦ Π. Μπάου ὡμολόγησεν εἰς τὸ Δικαστήριον τοῦτο τῶν Ἐφετῶν. —

Ἐπειδὴ ἀπεδείχθη ὅτι, τόσον ἐκ τῶν ὅσα περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἐρρέθησαν ἀνωτέρω, καθὼς καὶ ἐκ τῶν περὶ τούτου σκέψεων τῆς μνημονευθείσης ὑπ' ἀριθ. ΜΓ ἀποφάσεως τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου, ἡ αἵρεσις, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπέβαλον οἱ γονεῖς τοῦ Κωνσταντίνου Μπάου τὴν πρὸς αὐτὸν παραχωρηθεῖσαν διὰ τοῦ ῥηθέντος προικοσυμφώνου περιουσίαν ἀφορᾷ τὴν ἀτεκνίαν ἐν γένει τοῦ αὐτοῦ Κ. Μπάου, καὶ ὅτι αὕτη ἐτελέσθη διὰ τῆς κατὰ τὴν εὐχὴν τῶν γονέων του γεννήσεως τέκνων, καὶ ἰδίως τῆς Μοσχούς, συζύγου τοῦ Α. Γρυπάρη, ἡ ὑπ' ἀριθ. ΜΓ ἀπόφασις τοῦ παύσαντος Ἀνωτάτου Δικαστηρίου, τῆς ὁποίας τὸ οὐσιῶδες εἶναι τὸ διατακτικόν μέρος αὐτῆς, εἶναι νόμιμος καὶ δικαία. —

Ἐπειδὴ, προκειμένου ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου περὶ μεταρρυθμίσεως ἀπλῶς τῆς μνημονευθείσης ὑπ' ἀριθ.: ΜΓ ἀποφάσεως τοῦ παύσαντος Ἀνωτάτου Δικαστηρίου, τὸ Δικαστήριον τοῦτο τῶν Ἐφετῶν δὲν δύναται νὰ κάμῃ ἄλλο τι εἰμὴ νὰ διορθώσῃ ἂν λάθος τι ἔλαβε χώραν εἰς τὴν αὐτὴν ἀπόφασιν, ἢ νὰ διακηρύξῃ ὅτι καλῶς ἐδικάσθη, καὶ ἐπομένως δὲν δύναται νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν ὅσα ἐκ μέρους τῶν διαφορομένων ἐπροτάθησαν (ὡς πρὸς τὴν οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως) νέα ἐπιχειρήματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐπροτάθησαν εἰς τὴν ἐνώπιον τοῦ παύσαντος Ἀνωτάτου Δικαστηρίου γενομένην δίκην. —

Δι' αὐτοὺς τοὺς λόγους, καὶ λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἀπὸ 20 Ἰουνίου 1831 ἐγκύκλιον τῆς ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματείας, καὶ τὸ ἀπὸ 11/23 Μαΐου 1835, Β. Διάταγμα.

1ον. — Ἀπορρίπτει τὴν ἀπὸ 22 Αὐγούστου 1831 αἴτησιν τοῦ Πέτρου Μπάου,

τὴν περὶ μεταρρύθμισεως τῆς ἀπὸ 14 Ἰουλίου 1831 ὑπ'ἀριθ. ΜΓ. ἀποφάσεως τοῦ παύσαντος Ἀνωτάτου Δικαστηρίου.-

2ον.- Ἐπικυρόνει τὴν μνημονευθεῖσαν ἀπόφασιν, διὰ νὰ λάβῃ ὅλα τῆς τὰ ἀποτελέσματα.-

3ον.- Καταδικάζει τὸν Πέτρον Μπάον εἰς τὰ ἐκκαθαρισθησόμενα τῆς περὶ μεταρρύθμισεως δίκης ἔξοδα.-

4ον.- Καταδικάζει τὸν αὐτὸν Πέτρον Μπάον, ἀλληλεγγύως μετὰ τοῦ πληρεξουσίου του, νὰ πληρώσῃ εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ Δικαστηρίου τούτου τὸ δικαίωμα τῆς παρούσης ἀποφάσεως ἔξ δραχμᾶς.-

Ἀπεφασίσθη καὶ ἐξεδόθη ἐν Ἀθήναις τὴν δεκάτην τετάρτην Σεπτεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ τριακοστοῦ ἔκτου ἔτους.

Ὁ Προεδρεύων Δικαστῆς

Π.Σ. Ὀμηρίδης

(Τ.Σ.)

Ὁ ὑπογραμματεὺς,

Κ. Ν. Τσακανίκας.

Ἐντέλλεται πρὸς πάντα μὲν Κλητῆρα νὰ ἐκτελέσῃ, ζητηθεῖς, τὴν παροῦσαν ἀπόφασιν, πρὸς πάντας δὲ τοὺς Εἰσαγγελεῖς νὰ ἐνεργήσωσι τὸ καθ'ἑαυτοὺς, καὶ πρὸς ἅπαντας τοὺς Διοικητὰς καὶ ἄλλους ἀξιωματικούς τῆς Δημοσίου Δυνάμεως νὰ δώσωσι χεῖρα βοηθείας, ὅταν νομίμως ζητηθῶσι.- Πρὸς βεβαίωσιν τούτου τὸ πρωτότυπον τῆς παρούσης ὑπεγράφη παρὰ τοῦ Προεδρεύοντος Δικαστοῦ καὶ παρὰ τοῦ ὑπογραμματέως τοῦ Δικαστηρίου Κ. Ν. Τσακανίκα, ἀπόντος τοῦ Γραμματέως Γ. Γρυπάρη.-

Ἐν Ἀθήναις τὴν ἐβδόμην Ὀκτωβρίου 1836.

Ὁ Προεδρεύων

Δικαστῆς

Π. Σκυλίτσης Ὀμηρίδης

Δρ. Ν. Δρόσος

Χ. Αἰνιάν

Γεώργιος Μ. Καραμάνος

Κ. Σ. Πιτάκης πάρεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

(Τ. Σ.) Γ. Γρυπάρης

Ὅτι ἀπόγραφον ἐκτελεστόν.-

Ἐν Ἀθήναις τὴν 11 Ὀκτωβρίου 1836

Ἐν ἐλλείψει Γραμματέως

Ὁ ὑπογραμματεὺς

Ν. Κ. Ροκαγανέλης

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ